

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELIGE • NOVEMBER 2016

Liahona

General-
konferencetaler

*»Og den, der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort hellig; og det, der hører denne jord til, skal blive ham tillagt, endog hundrede fold, ja, mere«
(LEP 78:19, fremhævelse tilføjet).
»Jeg har følt den transformation af større taknemlighed for velsignelserne og en tiltagende kærlighed til Gud rundt om i Kirken. Den synes at accelerere blandt Kirkens medlemmer i tider og på steder, hvor deres tro prøves, hvor de har tryglet Gud om hjælp til blot at kunne fortsætte.«*

President Henry B. Eyring, forstærksgiver i Det Første Præsidentskab, »Taknemlighed på sabbatsdagen«, *Liahona*, nov. 2016, s. 101.

Hvor er de ni? af Walter Rane

Se Lukas 17:11-19, hvor Jesus fortæller, at da han havde helbredt 10 spedalske, kom kun en tilbage for at udtrykke sin taknemlighed.

Kvindernes møde

- 6 **Jeg vil bringe evangeliets lys ind i mit hjem**
Jean B. Bingham
- 9 **Helbredelsens Mester**
Carole M. Stephens
- 12 **Rejs jer i styrke, søstre i Zion**
Bonnie L. Oscarson
- 15 **Fjerde sal, sidste dør**
Præsident Dieter F. Uchtdorf

Mødet lørdag formiddag

- 19 **O, hvor stor er ikke vor Guds plan!**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 22 **»Kom så og følg mig« ved at praktisere kristen kærlighed og tjeneste**
Ældste Robert D. Hales
- 25 **Sjælens oprigtige ønske**
Carol F. McConkie
- 27 **»En udvalgt seer vil jeg oprejse«**
Ældste Craig C. Christensen
- 30 **Herren Jesus Kristus lærer os at bede**
Ældste Juan A. Uceda
- 32 **Er jeg god nok? Vil jeg klare det?**
Ældste J. Devn Cornish
- 35 **Et Guds vidne**
Ældste Neil L. Andersen

Mødet lørdag eftermiddag

- 39 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Henry B. Eyring
- 40 **Tapre i Jesu vidnesbyrd**
Ældste Quentin L. Cook
- 44 **Se hen til bogen, se hen til Herren**
Ældste Gary E. Stevenson
- 48 **»Bliv i min kærlighed«**
Ældste D. Todd Christofferson
- 52 **For vores åndelig udvikling og indlæring**
Ældste W. Mark Bassett
- 55 **Vær ambitiøse for Kristus**
Ældste Kazuhiko Yamashita
- 57 **Del det gængsne evangelium**
Ældste Dallin H. Oaks

Præstedømmets møde

- 61 **Kirkens udsendinge**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 68 **Der er kraft i bogen**
Ældste LeGrand R. Curtis jun.
- 71 **Lær af Alma og Amulek**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 75 **Så han også må blive stærk**
Præsident Henry B. Eyring
- 78 **Principper og løfter**
Præsident Thomas S. Monson

Mødet søndag formiddag

- 80 **Den fuldkomne vej til lykke**
Præsident Thomas S. Monson
- 81 **Glæde og åndelig overlevelse**
Præsident Russell M. Nelson
- 85 **Nadveren kan hjælpe os til at blive hellige**
Ældste Peter F. Meurs
- 88 **Den store forløsningsplan**
Linda S. Reeves
- 90 **Hvem skal vi gå til?**
Ældste M. Russell Ballard
- 93 **Velsignelserne ved at tilbede**
Biskop Dean M. Davies
- 96 **Den retfærdige dommer**
Ældste Lynn G. Robbins
- 99 **Taknemlighed på sabbatsdagen**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet søndag eftermiddag

- 102 **»Kender I mig«**
Ældste David A. Bednar
- 106 **Kristi lære**
Brian K. Ashton
- 110 **Tjen**
Ældste Carl B. Cook
- 113 **At du ikke glemmer**
Ældste Ronald A. Rasband
- 116 **Gud vil tørre hver tåre bort**
Ældste Evan A. Schmutz
- 119 **Ingen større glæde end at vide, at de ved det**
Ældste K. Brett Nattress
- 121 **Omvendelse: Et glædeligt valg**
Ældste Dale G. Renlund

- 64 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 125 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 126 **Kirkenyt**

Oktoberkonferencen 2016

Lørdag aften, 24. september 2016, kvindernes møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Linda K. Burton.

Indledningsbøn: Denise Lindberg.

Afslutningsbøn: Bonnie H. Cordon.

Et kor af unge piger fra stave i områderne Ogden, Huntsville og Morgan i Utah stod for musikken; Cherilyn Worthen, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: »Arise, O Glorious Zion« *Hymns*, nr. 40, ikke udgivet arrangement af Warby; »Guds stemme lyder i mit hjerte«, DeFord, ikke udgivet arrangement af Warby; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Han lever! Vor Forløser stor!«, *Salmer og sange*, nr. 70.

Lørdag formiddag, 1. oktober 2016, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Joy D. Jones.

Afslutningsbøn: Ældste Marcus B. Nash.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Det er så skønt, min Gud, min drot«, *Salmer og sange*, nr. 83; »With Songs of Praise«, *Hymns*, nr. 71; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Take Time to Be Holy«, Longstaff, sange, nr. 61, arrangement af Longhurst, udgivet af Jackman; »Om af trængsel«, Sweney, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

Lørdag eftermiddag, 1. oktober 2016, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Indledningsbøn: Ældste Daniel L. Johnson

Afslutningsbøn: Ældste Allen D. Haynie

Musik ved et fælleskor fra Missionærskolen i Provo; Ryan Eggett og Elmo Keck, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Joseph Smiths første bøn«, *Salmer og sange*, nr. 18, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Dåb«, *Børnenes sangbog*, s. 54, arrangement af Gates, udgivet af Jackman; »Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Zions ungdom«, *Salmer*

og *sange*, nr. 172, ikke udgivet arrangement af Schank.

Lørdag aften, 1. oktober 2016, præstedømmets møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Ældste Paul B. Pieper.

Afslutningsbøn: Ældste Bruce D. Porter.

Musik ved et kor af bærere af Det Melkise-dekske Præstedømme fra stave i West Valley City og Magna i Utah; Kenny Wiser, dirigent; Richard Elliott, organist: »Kom, Israels ældster (mænd)«, *Salmer og sange*, nr. 201, ikke udgivet arrangement af Spiel; »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190, arrangement af Manookin, udgivet af Jackman; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Du kan lette hvert et fjed«, *Salmer og sange*, nr. 147, arrangement af Zabriskie, udgivet af Holy Sheet Music.

Søndag formiddag, 2. oktober 2016, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Indledningsbøn: Ældste Christoffel Golden.

Afslutningsbøn: Devin G. Durrant.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81; »In Hymns of Praise«, *Hymns*, nr. 75, arrangement af Wilberg; »Herre, vi dit navn vil prise«, *Salmer og sange*, nr. 24, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195; »Hvad enten jeg hører fuglenes sang«, *Børnenes sangbog*, s. 19, ikke udgivet arrangement af Hofheins og Christiansen; »Løft taknemmelig din røst«, *Salmer og sange*, nr. 45, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford.

Søndag eftermiddag, 2. oktober 2016, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Ældste Enrique R. Falabella.

Afslutningsbøn: Ældste Erich W. Kopschke.

Musik ved Tabernakelkoret; Mark Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »O sig, hvad er sandhed?«, *Salmer og sange*, nr. 180, arrangement af Longhurst, udgivet af Jackman;

»Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Jeg følger ham i tro«, Perry, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Lad os stævne frems«, *Salmer og sange*, nr. 162, arrangement af Elliott.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en Evangelisk bibliotek. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

Budskaber til hjemme- og besøgsundervisning

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

På omslaget

Forsiden: Foto: Ashlee Larsen.

Bagsiden: Foto: Ale Borges.

Foto ved konferencen

Foto i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier og Christina Smith; af lejlighedskompleks i Tyskland: Daniel G. Dornelles; af Harriet Uchtdorfs familie og missionærer, udlånt af familien Uchtdorf.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis jun., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Peter F. Evans

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan Seitz

Redaktion: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhurst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.

Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

November 2016 Vol. 165 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Andersen, Neil L., 35
Ashton, Brian K., 106
Ballard, M. Russell, 90
Bassett, W. Mark, 52
Bednar, David A., 102
Bingham, Jean B., 6
Christensen, Craig C., 27
Christofferson, D. Todd, 48
Cook, Carl B., 110
Cook, Quentin L., 40
Cornish, J. Devn, 32
Curtis, LeGrand R., jun., 68
Davies, Dean M., 93
Eyring, Henry B., 39, 75, 99
Hales, Robert D., 22
Holland, Jeffrey R., 61
McConkie, Carol F., 25
Meurs, Peter F., 85
Monson, Thomas S., 78, 80
Nattress, K. Brett, 119
Nelson, Russell M., 81
Oaks, Dallin H., 57
Oscarson, Bonnie L., 12
Rasband, Ronald A., 113
Reeves, Linda S., 88
Renlund, Dale G., 121
Robbins, Lynn G., 96
Schmutz, Evan A., 116
Stephens, Carole M., 9
Stevenson, Gary E., 44
Uceda, Juan A., 30
Uchtdorf, Dieter F., 15, 19, 71
Yamashita, Kazuhiko, 55

Emneindeks

Aktivering, 71, 75
Bøn, 25, 30, 35, 57
Disciplin, 61, 96
Dømme andre, 6, 96
Dåb, 106
Efterfølgelse, 90, 93,
102, 116
Enighed, 110
Familien, 119
Forberedelse, 85
Forsoning, 9, 19, 22, 32,
40, 48, 88, 96, 106, 116,
119, 121
Forældrerollen, 22, 96, 117
Frafald, 68
Frelsesplanen, 12, 19, 80, 81,
88, 90
Genoprettelsen, 12, 27,
35, 44
Glæde, 55, 81, 88, 116, 121
Guddommelighed, 19, 48, 119
Handicap, 55
Handlefrihed, 15
Helbredelse, 9
Helligånden, 9, 25, 27, 30,
44, 68, 85, 106
Hjemmeundervisning, 61
Håb, 93, 116
Israels hus, 35
Jesus Kristus, 6, 9, 12, 22, 25,
30, 32, 35, 40, 44, 48, 55,
80, 81, 85, 88, 90, 93, 96,
102, 106, 110, 113, 116,
119, 121
Joseph Smith, 12, 27, 35, 44,
93, 96, 99, 113
Kirkekaldelser, 40, 99, 110
Konvertering, 35, 57, 68
Kvinder, 12
Kærlighed, 22, 48, 57, 61,
99, 113
Ledelse, 71, 75
Loyalitet, 90
Lydlighed, 48, 57, 80

Missionering, 15, 35, 55,
57, 80
Moderskab, 119
Modgang, 6, 9, 12, 22, 40,
55, 68, 81, 99, 113, 116
Mormons Bog, 27, 44, 52, 68,
71, 119
Musik, 85
Nadver, 85, 99, 106
Nadvermøde, 85
Næstekærlighed, 6, 93
Offer, 96
Omvendelse, 9, 32, 40, 48,
71, 88, 106, 121
Opstandelsen, 19
Pagter, 12, 99
Profeter, 27
Profeti, 27
Præstedømmet, 61, 75
Sabbat, 93, 99
Selvværd, 32
Skriftstudium, 52, 68, 119
Taknemlighed, 19, 75, 99
Templer, 12
Tilbedelse, 93
Tillid, 15, 52
Tjeneste, 22, 55, 61, 71, 75,
99, 102, 110
Tro, 9, 12, 15, 25, 27, 30,
52, 90, 93, 102, 106, 110,
113, 116
Tivl, 90, 113
Udholdenhed, 15, 106, 116
Undervisning, 12, 22
Velsignelser, 78, 110
Venlighed, 6
Vidnesbyrd, 27, 40, 44,
68, 113
Visdomsordet, 78
Vor himmelske Fader, 48, 102
Åbenbaring, 52

Højdepunkter fra oktoberkonferencen 2016

Præsident Thomas S. Monson kom med to ligefremme budskaber under generalkonferencen. Søndag formiddag vidnede han om Guds store plan for lykke for alle mennesker. Han talte om Jesu Kristi essentielle rolle i frelsesplanen såvel som vores rolle i at opnå den lykke, som Gud havde til hensigt, vi skulle have. (Se side 80). Ved præstedømmemødet lagde præsident Monson vægt på velsignelser, der kommer ved at adlyde Herrens bud og trofast overholde visdomsordet (se s. 78).

Hundredtusinder kvinder, unge piger og piger ned til otte år samledes i Conferencecentret og rundt omkring i verden for at åbne generalkonferencens seks møder med kvindernes møde.

Ved lørdagens eftermiddagsmøde fik fire generalautoriteter emeritusstatus, en områdehalvfjerdser blev afløst og to nye områdehalvfjerdser blev kaldet (se s. 39). Om søndagen ærede ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum ældste Per G. Malm, et medlem af De

Halvfjerdser, der døde den 26. juli 2016 (se s. 121).

Kirkens generalkonferencer finder sted hvert halve år og foregår i Conferencecentret, med plads til 21.000 mennesker, i Salt Lake City, og de når ud til millioner af mennesker over hele verden. Konferencen blev oversat og gjort tilgængelig på nettet på mere end 80 sprog og blev udgivet på 34 sprog i Kirkens tidsskrifter. ■

Se indeks over beretninger på side 128 for forslag til at bruge dette nummer.

Jean B. Bingham
Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Jeg vil bringe evangeliets lys ind i mit hjem

Vi kan bringe evangeliets lys ind i vores hjem, skoler og arbejdspladser, hvis vi ser efter og deler positive ting om andre.

Som svar på søster Linda K. Burtons opfordring ved general-konferencen i april¹ har mange af jer været involveret i betænksomme, gavmilde og næstekærlige gerninger, som er fokuseret på at hjælpe flygtninge i jeres lokalområder. Fra enkle personlige indsatser til lokale programmer har disse gerninger været et resultat af kærlighed. Når I har delt ud af jeres tid, talenter og ressourcer, er jeres – og flygtningenes – hjerte blevet oplyst. Opbyggelse af håb og tro og endnu større kærlighed mellem modtager og giver er uundgåelige resultater på sand næstekærlighed.

Profeten Moroni fortæller os, at næstekærlighed er en væsentlig egen-skab for dem, som vil bo sammen med vor himmelske Fader i det celestiale rige. Han skriver: »Medmindre I har næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige.«²

Jesus Kristus er selvfølgelig det fuldkomne eksempel på næstekærlighed. Hans førjordiske offer for at blive vor Frelser, hans interaktioner igennem hele sit jordiske liv, hans guddommelige gave i form af forsoningen og hans bestandige indsats for at bringe os

tilbage til vor himmelske Fader er ultimative tilkendegivelser af næstekærlighed. Han arbejder med ét enkelt fokus: Kærlighed til sin Fader, som kommer til udtryk gennem hans kærlighed for os alle. Da Jesus blev spurgt om det største bud, svarede han:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«³

En af de mest betydningsfulde måder, hvorpå vi kan udvikle og udvise vores kærlighed til vores næste, er gennem gavmildhed i vores tanker og ord. For nogle år siden lagde en højt skattet ven mærke til, at »den største form for kærlighed kan være at tilbageholde fordømmelse.«⁴ Det er stadig sandt i dag.

Fornylig, mens treårige Alyssa så en film med sine søskende, sagde hun med et forundret udtryk: »Mor, den kylling er mærkelig!«

Hendes mor så på skærmen og svarede med et smil: »Skat, det er en påfugl.«

Ligesom den uvidende treårige kan vi til tider se på andre med en ufuldstændig eller ukorrekt forståelse. Vi kan fokusere på forskelligheder og opfattede fejl hos dem omkring os, hvorimod vor himmelske Fader ser sine børn skabt i sit evige billede med storslået og herlig potentiale.

Præsident James E. Faust huskes for at sige: »Jo ældre jeg bliver, des mindre fordømmende bliver jeg.«⁵ Dette minder mig om Apostlen Paulus' iagttagelse:

»Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige.

Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.«⁶

Når vi kan se vore egne ufuldkommenheder mere tydeligt, er vi mindre tilbøjelige til at se andre »i et spejl, i en gåde.« Vi vil bruge lyset i evangeliet for at se andre, som Frelseren gør – med medfølelse, håb og næstekærlighed. Dagen vil komme, hvor vi vil have en fuldstændig forståelse for andres hjerte og vil være glade for at få skænket nåde – ligesom vi i løbet af dette liv skænkede vore næstekærlige tanker og ord til andre.

For nogle år siden var jeg ude at sejle i kano med en gruppe unge piger. De dybe blå søer omgivet af grønne, tykt bevoksede bakker og stenede klipper var betagende smukke. Vandet skinnede på vore padler, når vi sænkede dem i det klare vand, og solen skinnede varmt, mens vi bevægede os let hen over søen.

Men skyerne mørklagde snart himlen, og en stiv vind begyndte at blæse. For at gøre nogen form for fremskridt måtte vi stikke padlerne dybt i vandet

og padle uden at holde pauser mellem vores tag. Efter nogle få opslidende timer med dette halsbrækkende arbejde drejede vi endelig om hjørnet på den store sø og opdagede til vores forbløffelse og glæde, at vinden blæste i den retning, vi ønskede at tage.

Vi tog hurtigt fordel af denne gave. Vi tog en lille presenning frem og bandt to af dets hjørner til padlerne og de andre hjørner til min mands fødder, som han strakte ud over rælingen på kanoen. Vinden tog fat i det improviserede sejl, og vi tog fart!

Da de unge piger i de andre kanoer så, hvordan vi bevægede os med lethed i vandet, lavede de hurtigt deres egne sejle. Vores hjerte var lette med latter og lettelse, fulde af taknemlighed for pusterummet fra vores anstrengelser den dag.

Sikke oprigtige komplimenter fra en ven, den begejstrede hilsen fra en forælder, det anerkendende nik fra en bror eller søster eller det hjælpsomme smil fra en kollega eller klassekammerat, som den herlige vind, alle

kan tilføre frisk »vind i vores sejl«, når vi kæmper med livets udfordringer! Præsident Thomas S. Monson sagde det på denne måde: »Vi kan ikke ændre vinden, men vi kan tilpasse sejlene. Må vi for at opnå den største mulige lykke, fred og tilfredshed *vælge* en positiv indstilling.«⁷

Ord har en overraskende kraft til både at opbygge og nedbryde. Vi kan sikkert alle huske negative ord, der gjorde os nedtrykte, og andre ord talt med kærlighed, der fik vores humør til svæve. At vælge at kun sige det, der er positivt om – og til – andre, løfter og styrker dem omkring os, og hjælper andre til at følge i Frelserens spor.

Som primarypige arbejdede jeg flittigt på at brodere et enkelt ordsprog, hvor der stod: »Jeg vil bringe evangeliets lys ind i mit hjem.« En eftermiddag på en hverdag, mens vi piger sad og stak vores nåle op og ned gennem stofet, fortalte vores lærer os historien om en ung pige, der boede på en bakke på en side af en dal. Hver eftermiddag lagde hun mærke til et hus på bakken

på den anden side af dalen, som havde skinnende, gyldne vinduer. Hendes eget hjem var lille og medtaget, og hun drømte om at bo i det smukke hus med vinduer af guld.

En dag fik pigens lov til at cykle på tværs af dalen. Hun cyklede ivrigt, indtil hun nåede huset med de gyldne vinduer, som hun havde beundret så længe. Men da hun steg af cyklen, så hun et hus, der var forladt og faldefærdigt med højt ukrudt i haven og vinduer, der var almindelige og beskidte. Bedrøvet vendte pigens ansigtet mod sit hjem. Til sin overraskelse så hun et hus med skinnende, gyldne vinduer på den anden side af dalen og indså snart, at det var hendes eget hjem!⁸

Nogle gange kigger vi på, hvad andre måske har eller er, ligesom den lille pige, og føler, at vi er mindre sammenlignet med dem. Vi bliver fokuseret på udgaven af livet på Pinterest eller Instagram eller fanget af vores skoles eller arbejdsplads' optagethed af konkurrence. Men når vi stopper op et

øjeblik for at »tælle [vore] mange gaver,«⁹ kan vi se et sandere perspektiv og indse Guds godhed mod *alle* sine børn.

Om vi er 8 eller 108, kan vi bringe evangeliets lys ind i vore omgivelser, om det så er en lejlighed på Manhattan, et hus på pæle i Malaysia eller en jurte i Mongoliet. Vi kan beslutte os for at se efter det gode i andre og i situationerne omkring os. Unge og knap så unge kvinder kan overalt udvise næstekærlighed, når de vælger at bruge ord, der opbygger tillid og tro på andre.

Ældste Jeffrey R. Holland fortalte om en ung mand, som var genstand for mange onde spøgefuldheder i skolen. Senere flyttede han, kom ind i forsvarret, fik en uddannelse og blev aktiv i Kirken. Denne periode af hans liv var

præget af vidunderlige succesfulde oplevelser.

Flere år senere vendte han hjem til sin fødeby. Men folk nægtede at anerkende hans fremgang og udvikling. For dem var han stadig »ham I ved nok«, og de behandlede ham på den måde. Til sidst blev denne gode mand nedbrudt til en skygge af sin tidligere succesfulde person uden at kunne bruge sine fantastiske udviklede evner til at velsigne dem, som endnu engang spottede og afviste ham.¹⁰ Hvilket tab for både ham og samfundet!

Apostlen Paulus sagde: »Først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed, for kærlighed skjuler mange synder.«¹¹ *Holde fast ved* kærligheden betyder helhjertet, som udvises ved at glemme andres fejl og

mangler, i stedet for at bære nag og minde os selv om andres tidligere ufuldkommenheder.

Vores ansvar og privilegium er at omfavne forbedring hos *alle*, mens vi bestræber os på at blive mere som vor Frelser, Jesus Kristus. Hvilken fornøjelse det er at se lyset i øjnene på en person, som er kommet til en forståelse af Jesu Kristi forsoning, og som foretager en oprigtig forandring i sit liv! Missionærer, der har oplevet glæden ved at se en nyomvendt træde ned i dåbens vande og derefter træde gennem dørene til templet, er vidner til velsignelsen ved at tillade – og opmuntre – andre til at ændre sig. Medlemmer, der tager imod nyomvendte, der måske blev anset for usandsynlige kandidater til riget, finder stor glæde i at hjælpe dem med at føle Herrens kærlighed. Den store skønhed ved Jesu Kristi evangelium er i virkeligheden evig udvikling – vi har ikke blot *lov* til at forandre os til det bedre, men bliver også opmuntret og endda *befalet* til at fortsætte med bestræbelserne på forbedringer og i sidste ende fuldkommenhed.

Præsident Thomas S. Monson har rådet os: »På hundredvis af små måder bærer I alle næstekærlighedens kappe ... Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet. Må vi erkende, at enhver gør sit bedste for at klare de vanskeligheder, hun [eller han] møder på sin vej, og må vi stræbe efter at gøre *vores* bedste for at hjælpe til.«¹²

Kærligheden er i positive vendinger tålmodig, venlig og tilfreds. Kærligheden sætter andre først, er ydmyg, udøver selvkontrol, søger det gode i andre og glæder sig, når andre gør det godt.¹³

Vil vi som søstre (og brødre) i Zion da forpligte os til *sammen* at tjene ...

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

tjene med mildhed og indsigt i livet, velsigne [i Frelserens navn]?¹⁴ Kan vi med kærlighed og stort håb se efter og omfavne de skønheder hos andre og tillade og opmuntre udvikling? Kan vi glædes over andres præstationer, mens vi fortsætter med at arbejde mod vores egen forbedring?

Ja, vi *kan* bringe evangeliets lys ind i vore hjem, skoler og arbejdspladser, hvis vi ser efter og deler positive ting om andre og lader det mindre perfekte falme. Den taknemlighed, der fylder mit hjerte, når jeg tænker på den omvendelse, som Jesus Kristus har muliggjort for os alle, som uundgåeligt har syndet i denne ufuldkomne og undertiden svære verden!

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at når vi følger hans fuldkomne eksempel, kan vi modtage kærlighedens gave, som vil bringe os stor glæde i dette liv og de lovede velsignelser ved evigt liv med vor Fader i himlen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Linda K. Burton, »Jeg var fremmed«, *Liahona*, maj 2016, s. 13-15.
2. Moro 10:21.
3. Matt 22:37-39.
4. Sandra Rogers, »Hearts Knit Together«, i *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 BYU Women's Conference*, 1996, s. 7.
5. James E. Faust i Dallin H. Oaks, »Judge Not and Judging«, *Ensign*, aug. 1999, s. 13.
6. 1 Kor 13:11-12.
7. Thomas S. Monson, »Lev et rigt liv«, *Liahona*, jan. 2012, s. 4.
8. Tilpasset fra Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old*, 1903, s. 1-6.
9. »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161.
10. Jeffrey R. Holland, »Det bedste venter forude«, *Liahona*, jan. 2010, s. 19.
11. 1 Pet 4:8.
12. Thomas S. Monson, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 125.
13. Se 1 Kor 13:4-6.
14. »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200, fremhævelse tilføjet.

Helbredelsens Mester

I behøver ikke at opleve den sorg, som er forårsaget af synd, smerten forårsaget af andres handlinger eller livets barske realiteter - alene.

Noget af det, som jeg sætter størst pris på, er at rejse – og lære af mine søstre rundt om i verden.

Der findes intet bedre end at gå arm i arm, ansigt mod ansigt og hjerte til hjerte med jer.

Under sådan en oplevelse spurgte en hjælpeforeningsleder mig: »Er der noget specifikt, kvinder bør fokusere på?«

Jeg svarede: »Ja!« og tænkte straks på præsident Russell M. Nelsons tale »En inderlig bøn til mine søstre«. Præsident Nelson sagde: »Vi [har] brug for kvinder, der har en grundlæggende forståelse af Kristi lære.«¹

Nefi beskrev Kristi lære på denne måde:

»For den port, som I skal træde ind ad, er *omvendelse* og *dåb* med vand; og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved *Helligånden* ...

Og se ... jeg [vil] spørge, om alt er gjort? Se, jeg siger jer: Nej, for I er ikke kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig *tro* på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, han der er mægtig til at frelse.

Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og *holder ud til*

enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv

... Dette er vejen; og der er ikke givet nogen anden vej eller noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se nu, *dette er Kristi lære*.²

Hvorfor har vi brug for en grundlæggende forståelse af disse principper?

Jeg møder ofte sidste dages hellige kvinder, der er desperate efter hjælp, og alligevel vender de sig ikke mod den Ene, som kan give evigtvarende hjælp. De søger alt for ofte efter forståelse i »den store og rummelige bygning«.³

Når vi styrker vores forståelse af Kristi lære, opdager vi hurtigt, at vi udvikler en dybere forståelse af »den store plan for lykke«.⁴ Vi indser også, at vor Frelser, Jesus Kristus, er kernen i planen.

Når vi lærer, hvordan vi anvender Kristi lære i vores individuelle situation, vokser vores kærlighed til vor Frelser. Og vi erkender, at »vi alle uanset åbenbare forskelligheder står i behov for den samme uendelige forsoning.«⁵ Vi indser, at han er vores grundvold – »klippen, vor forløser ... en sikker grundvold ... hvorpå [vi], hvis [vi] bygger derpå, ikke kan falde.«⁶

Hvordan kan denne lære velsigne os, når vi søger fred og forståelse og

stræber efter at udholde vores unikke rejse på jorden med glæde?

Må jeg foreslå, at vi, som Nefi siger, begynder med »urokkelig tro på [Kristus], idet [vi] helt forlader [os] på hans fortjeneste, han, der er mægtig til at frelse.«⁷ Vores tro på Jesus Kristus gør os i stand til at møde enhver udfordring.

Vi opdager faktisk ofte, at vores tro bliver dybere, og vores forhold til vor himmelske Fader og hans Søn bliver forædlet gennem modstand. Lad mig komme med tre eksempler.

For det første har helbredelsens Mester kraften til at forandre vores hjerte og give os permanent lettelse fra den sorg, som vore synder forårsager. Da Frelseren underviste den samaritanske kvinde ved brønden, kendte han til hendes alvorlige synder. »Herren ser [dog] på hjertet«,⁸ og han vidste også, at hun havde et lærevilligt hjerte.

Da kvinden kom til brønden, sagde Jesus – selve personliggørelsen af levende vand – ganske enkelt: »Giv mig noget at drikke.« Vor Frelser vil på samme måde tale til os med en røst,

vi genkender, når vi kommer til ham – for han kender os. Han møder os der, hvor vi er. Og på grund af, at han er den, han er, og det, han har gjort for os, forstår han. Fordi han har oplevet vores smerte, kan han give os levende vand, når vi søger det. Han underviste den samaritanske kvinde i dette, da han sagde: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.« Da kvinden endelig forstod, handlede hun i tro og sagde: »Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste.«

Da den samaritanske kvinde havde haft denne oplevelse med Frelseren, »lod [hun] så sin vandkrukke stå og gik ind til byen og sagde til folk:

»Kom og se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort. Måske er det ham, der er Kristus?«

Hun havde modtaget et vidnesbyrd – hun var begyndt at drikke af det levende vand – og hun ønskede at vidne om hans guddommelighed for andre.⁹

Når vi kommer til ham med et ydmygt og lærevilligt hjerte – selv om

vores hjerte er bebyrdet med fejltagelser, synder og overtrædelser – kan han forandre os, »fordi han er mægtig til at frelse.«¹⁰ Og med et forandret hjerte kan vi som den samaritanske kvinde gå ind i vores egen by – vore hjem, skoler og arbejdspladser – for at vidne om ham.

For det andet kan helbredelsens Mester trøste og styrke os, når vi oplever smerte på grund af andres uretfærdige handlinger. Jeg har haft mange samtaler med kvinder, der var tyngede af svære byrder. Deres pagtssti fra templet er blevet en svær rejse mod helbredelse. De lider på grund af brudte pagter, et knust hjerte og mistet tillid. Mange er ofre for utroskab og verbalt, seksuelt og følelsesmæssigt misbrug, ofte som et resultat af andre menneskers afhængighed.

De oplevelser har, selv om det ikke er deres fejl, efterladt mange med skyldfølelser og skam. Da de ikke ved, hvordan de skal håndtere de stærke følelser, forsøger mange at begrave dem, hvilket bare skubber dem dybere ned.

Håb og helbredelse finder man ikke i hemmeligholdelsens mørke, men i

vor Frelser, Jesu Kristi, lys og kærlighed.¹¹ Ældste Richard G. Scott kom med dette råd: »Hvis I selv er fri [fra] alvorlig synd, så lid ikke unødigt under konsekvenserne af andres synd ... I kan have medfølelse ... Men I skal dog ikke påtage jer at føle et ansvar ... Når I har gjort, hvad der er rimeligt for at hjælpe en, I holder af, så læg byrden for Frelserens fødder ... Når I gør det, vil I ikke alene finde fred, men vil vise jeres tro på Frelserens kraft til at løfte syndens byrder fra en kær gennem hans omvendelse og lydighed.«

Han fortsatte: »Fuldstændig helbredelse vil komme gennem jeres tro på Jesus Kristus og hans kraft og evne til, gennem forsoningen, at helbrede de uretfærdige og ufortjente ar.«¹²

Hvis I befinder jer i denne situation, kan heling være en langvarig proces. Det vil kræve, at I bønsumt søger vejledning og passende hjælp, herunder rådgivning fra korrekt ordnede præstedømmebærere. Når I lærer at kommunikere åbent, sæt da passende grænser og søg måske professionel rådgivning. Det er vigtigt at bevare det åndelige helbred under denne proces! Husk jeres guddommelige identitet: I er en af vor himmelske Faders elskede døtre. Stol på jeres Faders evige plan for jer. Fortsæt hver dag med at opbygge jeres forståelse af Jesu Kristi lære. Udøv tro hver dag ved at drikke af Frelserens brønd med levende vand. Stol på den begavelse af kraft, der er tilgængelig for hver eneste af os gennem ordinancer og pagter. Og giv Frelserens helbredende kraft og hans forsoning adgang til jeres liv.

For det tredje kan helbredelsens Mester trøste og styrke os, når vi oplever »livets barske realiteter«¹³ såsom katastrofer, psykisk sygdom, sygdom, kronisk smerte og død.

Jeg har for nylig lært en bemærkelsesværdig kvinde at kende, hun hedder Josie og er bipolar. Her er en lille del af hendes rejse mod helbredelse, som hun delte med mig:

»Det værste mørke kommer på det, som min familie og jeg har døbt »gulvdage«. Det begynder med en overflod af sanseindtryk og pludselig overfølsomhed og modstand over for enhver form for lyd, berøring eller lys. Det er højdepunktet af mental kval. Der er især en dag, som jeg aldrig glemmer.

Det var først på rejsen, hvilket gjorde oplevelsen endnu mere skræmmende. Jeg kan huske, at jeg hulkede, tårerne løb ned ad mine kinder, mens jeg gispede efter luft. Men selv sådan en intens lidelse blegner i sammenligning med den smerte, som fulgte, da jeg så panikken overvælde min mor, der var desperat efter at hjælpe mig.

Med mit knuste sind fulgte hendes sønderknuste hjerte. Men vi vidste ikke, at vi på trods af mørket var meget tæt på at opleve et mægtigt mirakel.

Da en lang time fortsatte, hviskede min mor igen og igen og igen: »Jeg vil gøre alt for at tage dette fra dig.«

Selvom mørket blev tættere, og jeg var overbevist om, at jeg ikke kunne klare mere, skete der noget vidunderligt.

En overvældende og vidunderlig kraft overtog pludselig min krop. Med »en styrke udover min egen«¹⁴ sagde jeg med stor overbevisning nogle skelsættende ord til min mor som svar på hendes gentagne ønske om at påtage sig min smerte. Jeg sagde: »Det behøver du ikke. Det er der allerede en, der har gjort.«

I den knusende psykiske sygdoms mørke mobiliserede Josie styrken til at vidne om Jesus Kristus og hans forsoning.

Hun blev ikke fuldstændig helbredt den dag, men hun så håbets lys, da mørket var intenst. Og i dag fortsætter Josie ved hjælp af en grundlæggende forståelse for Kristi lære og daglig genopfriskning ved Frelserens levende vand sin rejse mod helbredelse og udøver urokkelig tro på helbredelsens Mester. Hun hjælper andre undervejs. Og hun siger: »Når mørket føles tættest, sætter jeg min lid til mindet om hans inderlige barmhjertighed.

Det virker som et vejledende lys, der hjælper mig til at navigere gennem svære tider.¹⁵

Søstre, jeg vidner om, at -

I ikke behøver at fortsætte med at bære den byrde af sorg, som er forårsaget af synd – alene.

I ikke behøver at bære den smerte, der er forårsaget af andres uretfærdighed – alene.

I ikke behøver at opleve livets barske realiteter – alene.

Frelseren bønfaller:

»Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer? ...

Hvis I vil komme til mig, skal I få evigt liv. Min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme ... vil jeg tage imod.¹⁶

»[Han] vil gøre alt for at tage dette fra dig.« Det [har han faktisk] allerede gjort.« I Jesu Kristi, helbredelsens Mesters, navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
2. 2 Ne 31:17, 19-21; fremhævelse tilføjet.
3. 1 Ne 11:36.
4. Alma 42:8.
5. Dale G. Renlund, »Sidste dages hellige bliver ved med at prøve«, *Liahona*, maj 2015, s. 58.
6. Hel 5:12.
7. 2 Ne 31:19.
8. 1 Sam 16:7.
9. Se Joh 4:5-30, 39-42.
10. Alma 34:18.
11. Få yderligere hjælp til enkeltpersoner, ægtefæller og familier og kirkeledere på overcomingpornography.org og mentalhealth.lds.org.
12. Se Richard G. Scott, »At være fri fra tunge byrder«, *Liahona*, nov. 2002, s. 88.
13. Se Paul B. Pieper, »Livets åbenbarede realiteter«, *Liahona*, jan. 2016, s. 44.
14. Se »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.
15. Se mere om Josies rejse mod helbredelse i Morgan Jones, »Bipolar Disorder Can't Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project«, *Deseret News*, 21. mar. 2016, deseretnews.com.
16. 3 Ne 9:13-14.

Bonnie L. Oscarson

Unge Pigers hovedpræsident

Rejs jer i styrke, søstre i Zion

For at blive omvendte pagtsholdere må vi studere evangeliets grundlæggende læresætninger og have et urokkeligt vidnesbyrd om, at de er sande.

Det er en stor glæde at være samlet i dette conferencecenter med piger, unge piger og kvinder i Kirken. Vi er også meget opmærksomme på, at der er tusindvis af søstre, som er samlet rundt om i verden og ser med her, og jeg er taknemlig for den mulighed og de medier, der gør os i stand til at samles og være forenet om det samme mål i aften.

I oktober 2006 holdt præsident Gordon B. Hinckley en tale med titlen »Rejs jer, o, mænd af Gud« – den havde navn efter en salme fra 1911.¹ Det var et opråb til Kirkens mænd om at rejse sig og forbedre sig. Den tale har jeg fået i tankerne, når jeg har bedt om at vide, hvad jeg skulle sige til jer.

Søstre, vi lever i »hårde tider«.² Forholdene i vore dage bør dog ikke komme som en overraskelse for os. De blev forudsagt for tusinde år siden, og vi er blevet advaret og formanet, så vi kunne være beredte. Det ottende kapitel i Mormon giver en foruroligende præcis beskrivelse af forholdene i vor tid. I det kapitel siger Moroni, at han har set vor tid, der præges af krige, rygter om krige, stor forurening, mord,

røveri og folk, der siger, at der hverken er rigtigt eller forkert i Guds øjne. Han beskriver folk, der er fulde af stolthed, optagede af at bære fine klæder og gøre nar af religion. Han får vist mennesker, der er så besatte af verdslige ting, at de tillader, at »de trængende og de nøgne og de syge og de plagede gå[r] forbi«³ uden at blive ænset.

Moroni stiller et spørgsmål, der maner til selvansagelse for os, der lever i disse tider. Han siger: »Hvorfor skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn?«⁴ Denne anklage er en præcis beskrivelse af den øgede sekularisering i verden.

Joseph Smiths oversættelse af Matthæus indikerer, at i de sidste dage vil selv de »udvalgte efter pagten«⁵ blive ført bag lyset. De i pagten omfatter piger, unge piger og søstre i Kirken, som er blevet døbt og har indgået pagt med deres himmelske Fader. Selv *vi* er i fare for at blive ført bag lyset af falske lærdomme.

Søstre, jeg tror ikke, at forholdene bliver bedre fremover. Hvis de nuværende tendenser er en indikator, må vi forberede os på de kommende storme. Det ville være let at fortvivle og give

op, men som pagtsfolk behøver vi ikke at fortvivle. Som ældste Gary E. Stevenson har sagt: »Vor himmelske Fader kompenserer gavmildt for, at vi lever i hårde tider, ved, at vi også lever i tidernes fylde.«⁶ Jeg elsker den trøst, der er i den udtalelse.

For et år siden sagde ældste Russell M. Nelson: »Angrebene mod Kirken, dens lære og vores levevis kommer til at tage til. Af den grund har vi brug for kvinder, der har en urokkelig forståelse af Kristi lære, og som vil bruge den forståelse til at undervise og opdrage en generation til at blive modstandsdygtige over for synd. Vi har brug for kvinder, der kan afdække bedrag i alle dets former. Vi har brug for kvinder, der ved, hvordan de får adgang til den kraft, som Gud gør tilgængelig for dem, der holder pagterne, og som udtrykker deres tro med overbevisning og barmhjertighed. Vi har brug for kvinder, der har mod og perspektiv som den første kvinde, Eva.«⁷

Dette budskab forsikrer mig om, at vi trods forholdene i vore dage har

mange grunde til at glæde os og være optimistiske. Jeg tror af hele mit hjerte på, at vi søstre har den indre styrke og tro, der vil gøre os i stand til at møde de udfordringer, der følger med at leve i de sidste dage. Søster Sheri Dew har skrevet: »Jeg tror, at i det øjeblik vi lærer at slippe den indflydelse løs, som omvendte, pagtsholdende kvinder har, vil Guds rige ændre sig over natten.«⁸

Det vil kræve en samlet indsats at blive omvendt og holde vore pagter. For at gøre det må vi være piger og kvinder, der studerer evangeliets grundlæggende læresætninger, og som har et urokkeligt vidnesbyrd om, at de er sande. Jeg tror, at der er tre områder, der er grundlæggende for stærke vidnesbyrd, og som er afgørende for vores forståelse.

For det første må vi anerkende, hvor altafgørende Gud, vor evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, er for vores tro og frelse. Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Vi er nødt til at studere og forstå hans forsoning, og hvordan vi anvender den dagligt. Omvendelse

er en af de største velsignelser, vi hver især har, til at holde kursen. Vi er nødt til at se Jesus Kristus som vores primære forbillede og eksempel på, hvem vi er nødt til at blive. Vi er nødt til fortsat at undervise vores familie og klasser om vor Faders store plan for frelse, hvilket omfatter Kristi lære.

For det andet er vi nødt til at forstå nødvendigheden af en gengivelse af læren, organisationen og myndigheden i disse sidste dage. Vi er nødt til at have et vidnesbyrd om, at profeten Joseph Smith var guddommeligt udvalgt og udpeget af Herren til at udvirke denne genoprettelse, og indse, at han organiserede Kirkens kvinder efter samme mønster, som fandtes i Kristi oprindelige kirke.⁹

For det tredje er vi nødt til at studere og forstå tempelordinancerne og -pagterne. Templet står helt centralt i vores religion, og Herren beder os om at deltage, granske, studere og finde personlig mening og anvendelse. Vi vil også komme til at forstå, at gennem templets ordinancer bliver guddommelighedens kraft tilkendegivet i vores tilværelse,¹⁰ og på grund af templets ordinancer kan vi blive udrustet med Guds kraft, og hans navn vil være på os, hans herlighed være omkring os, og hans engle vil passe på os.¹¹ Jeg er ikke sikker på, at vi helt trækker på kraften i de løfter.

Søstre, selv den alleryngste i denne forsamling kan rejse sig i tro og spille en vigtig rolle i opbyggelsen af Guds rige. Børn kan lægge kimen til deres eget vidnesbyrd ved at læse eller lytte til skrifterne, bede dagligt og deltage meningsfuldt i nadveren. Alle børn og unge piger kan opfordre til familieaften og deltage aktivt. I kan være de første til at komme på knæ, når familien samles til familiebøn. Selv om tingene måske ikke fungerer helt perfekt

Vore unge udsættes dagligt for svære spørgsmål, og mange af os har nære og kære, som kæmper for at finde svar. Den gode nyhed er, at der *er* svar på de spørgsmål, der bliver stillet. Lyt til de sidste budskaber fra vore ledere. Vi bliver kraftigt opfordret til at studere og forstå vor himmelske Faders plan for lykke. Vi er blevet påmindet om principperne i familieproklamationen.¹² Vi er blevet opmuntret til at undervise og bruge de ressourcer som en målestok, der holder os på den lige og snævre sti.

For cirka et år siden besøgte jeg en mor med små børn, der havde besluttet sig for at tage et proaktivt skridt for at vaccinere sine børn mod al den negative indflydelse, som de blev udsat for på nettet og i skolen. Hver uge vælger hun et emne, det er ofte et, der har affødt en masse debat på nettet, og hun tager initiativ til meningsfulde drøftelser med sine børn om det i ugens løb, hvor de kan stille spørgsmål, og hun sikrer sig, at de får et afbalanceret og fair perspektiv på de ofte svære emner. Hun sørger for, at det er trygt at stille spørgsmål i hendes hjem, og at man kan få meningsfuld vejledning om evangeliet.

Jeg er bekymret for, at vi er så bange for at støde nogen, at vi sommetider helt undgår at undervise om de rette principper. Vi svigter med at undervise vore unge piger om, at forberedelsen til at blive mor er af yderste vigtighed, fordi vi ikke ønsker at støde dem, der ikke er gift, dem, der ikke kan få børn, eller for at det bliver set som en begrænsning af fremtidige valg. På den anden side kan vi også svigte vores ansvar for at undervise om vigtigheden af uddannelse, fordi vi ikke ønsker at sende et budskab om, at det er vigtigere end ægteskab. Vi undgår også at udtale os om, at vor himmelske Fader definerer ægteskab som et forhold

derhjemme, kan jeres personlige eksempel på trofast efterlevelse af evangeliet påvirke jeres familie og venner.

De unge piger i Kirken må se sig selv som potentielle deltagere i det præstedømmeledede arbejde til frelse og ikke blot som tilskuere eller støtter. I har kaldelser og er blevet indsat af dem, som har præstedømmets nøgler, til at fungere som ledere med kraft og myndighed i dette værk. Når I højner jeres kaldelse i klassepræsidentskaber og forbereder jer åndeligt, rådgiver hinanden, rækker ud for at tjene medlemmerne af klassen og underviser hinanden i evangeliet, så tager I jeres plads i dette værk, og både I og jeres kammerater vil blive velsignet.

Alle kvinder må se sig selv som potentielle deltagere i præstedømmets arbejde. Kvinder i denne kirke er præsidenter, rådgivere, lærere, rådsmedlemmer, søstre og mødre, og Guds rige kan ikke fungere, medmindre vi rejser os og trofast passer vore pligter. Sommetider er vi bare nødt til at være mere visionære omkring vore muligheder.

Jeg mødte for nylig en søster i Mexico, som forstår, hvad det vil sige

at højne sin kaldelse i tro. Marfissa Maldonado blev kaldet til at undervise de unge i Søndagsskolen for tre år siden. Hun havde 7 elever, der deltog, da hun blev kaldet, men nu kommer der 20 regelmæssigt. Jeg spurgte hende forbløffet, hvad hun havde gjort. Hun svarede beskedent: »Det var ikke bare mig. Hele klassen hjalp til.« Sammen havde de set navnene på de mindre aktive på listen og var begyndt at tage ud sammen for at invitere dem tilbage til Kirken. De havde også haft en dåb på grund af deres indsats.

Søster Maldonado har oprettet en side på de sociale medier for sin klasse med navnet »Jeg er Guds kære barn«, hvor hun lægger inspirerende tanker og skriftsteder ud flere gange om ugen. Hun sender regelmæssigt sine elever sms'er med opgaver og opmuntring. Hun føler, det er vigtigt at kommunikere på de måder, der passer dem bedst, og det virker. Hun sagde ganske enkelt: »Jeg elsker mine elever.« Jeg kunne mærke den kærlighed, da hun fortalte mig om deres indsats, og hendes eksempel mindede mig om, hvad en person kan udrette med tro og handling i dette værk med Herrens hjælp.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

mellem en mand og en kvinde, fordi vi ikke vil støde dem, som er tiltrukket af deres eget køn. Og vi kan finde det ubehageligt at drøfte spørgsmål om køn eller sund seksualitet.

Søstre, vi må være forsigtige, men lad os også bruge vores sunde fornuft og forståelse af frelsesplanen til at være frygtløse og ligefremme, når det gælder om at undervise vore børn og unge om de grundlæggende evangeliske principper, de må forstå for at navigere i den verden, de lever i. Hvis vi ikke underviser vore børn og unge om den sande lære – og gør det klart og tydeligt – vil verden lære dem Satans løgne.

Jeg elsker Jesu Kristi evangelium, og jeg er evigt taknemlig for den vejledning, kraft og daglige hjælp, jeg modtager som en Guds datter i pagten. Jeg vidner om, at Herren har velsignet os kvinder, der lever i disse hårde tider, med al den kraft og styrke samt de gaver, der er nødvendige for at forberede verden på Jesu Kristi andet komme. Jeg beder om, at vi alle må se vores sande potentiale og rejse os og blive de kvinder af tro og mod, som vor himmelske Fader ønsker af og for os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Rise Up, O Men of God«, *Hymns*, nr. 324.
2. 2 Tim 3:1.
3. Morm 8:39; se også v. 26-38.
4. Morm 8:38.
5. JS-M 1:22.
6. Gary E. Stevenson, »Enkle og dyrebare sandheder«, *Liahona*, nov. 2015, s. 92.
7. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
8. Sheri Dew, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes*, 2013, s. 163.
9. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 7.
10. Se L&P 84:20.
11. Se L&P 109:22.
12. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Fjerde sal, sidste dør

Gud »belønner dem, som oprigtigt søger ham,« så vi må blive ved med at banke på. Søstre, giv ikke op. Søg Gud af hele jeres hjerte.

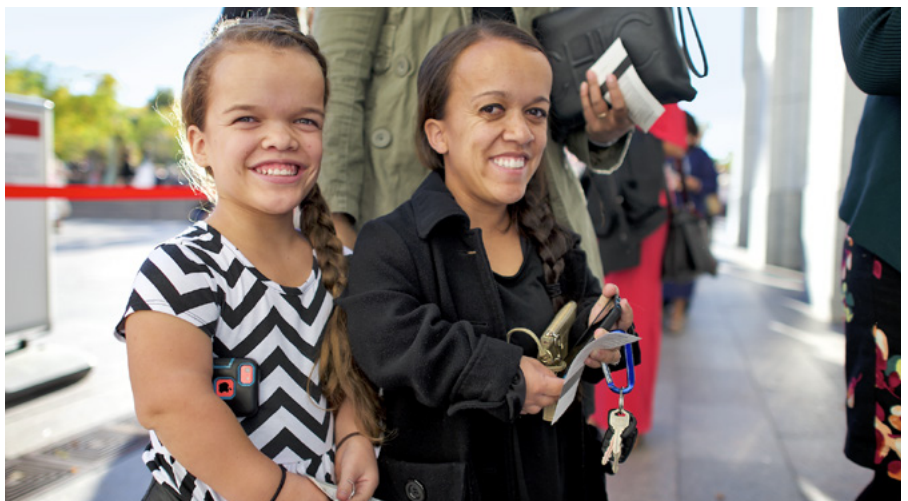
Mine kære søstre, kære venner, hvor er vi velsignede ved igen at samles til denne verdensomspændende konference under ledelse af vores kære profet og præsident, Thomas S. Monson. Præsident, vi elsker dig, og vi støtter dig! Vi ved, at du elsker søstrene i Kirken.

Jeg elsker at overvære dette vidunderlige møde for Kirkens søstre ved generalkonferencen.

Søstre, når jeg ser på jer, kan jeg ikke lade være med at tænke på de kvinder, der har haft så stor indflydelse i mit liv: Min bedstemor og mor, som var de første, der tog imod invitationen

til at komme og se, hvad Kirken handler om.¹ Der er min elskede hustru, Harriet, som jeg blev forelsket i første gang, jeg så hende. Der er Harriets mor, som tilsluttede sig Kirken, kort tid efter hun mistede sin mand til kræft. Der er min søster, min datter, mit barnebarn og mit oldebarn – alle disse personer har haft en forædlende indflydelse på mig. De bringer virkelig solskin ind i mit liv. De inspirerer mig til at blive en bedre mand og en mere opmærksom kirkeleder. Hvor ville mit liv være anderledes uden dem!

Det, der måske gør mig mest ydmyg, er at vide, at den samme indflydelse

bliver gentaget millioner af gange over hele Kirken gennem troende kvinder med evner, talenter, intelligens og vidnesbyrd som jer.

Nuvel, måske føler nogle af jer ikke værdige til så megen ros. I tænker måske, at I er for ubetydelige til at have så meningsfuld indflydelse på andre. Måske betragter I jer slet ikke som en »troens kvinde«, fordi I nogle gange kæmper med tvivl eller frygt.

I dag ønsker jeg at tale til alle, der nogensinde har haft den følelse – og det omfatter sikkert os alle på et eller andet tidspunkt. Jeg ønsker at tale om tro – hvad det er, hvad det kan og ikke kan gøre, og hvad vi må gøre for at aktivere troens kraft i vores tilværelse.

Sådan er tro

Tro er en stærk overbevisning om noget, vi tror – en overbevisning så stærk, at den bevæger os til at gøre noget, vi ellers ikke ville gøre. »Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses.«²

Selv om det giver mening for troende mennesker, er det ofte forvirrende for ikke-troende. De ryster på hovedet og spørger: »Hvordan kan nogen være sikre på noget, de ikke kan se?« For dem er det tegn på, at religion er irrationel.

Hvad de ikke forstår er, at der er flere måder at se på end med vore øjne, flere måder at føle på end med vore hænder og flere måder at høre på end med vore ører.

Det er lidt ligesom den lille piges oplevelse, da hun var ude at gå med sin bedstemor. Fuglenes sang var herlig for den lille pige, og hun gjorde sin bedstemor opmærksom på hver eneste lyd.

»Hørte du det?« spurgte den lille pige igen og igen. Men hendes bedstemor hørte ikke så godt og kunne ikke opfatte alle lydene.

Til sidst knælede bedstemoderen ned og sagde: »Jeg er ked af det min ven. Bedstemor hører ikke så godt.«

Frustreret tog den lille pige sin bedstemors ansigt i sine hænder, så hende direkte i øjnene og sagde: »Bedstemor, lyt bedre!«

Der er lektioner i denne beretning for både den ikke-troende og den troende. Blot fordi vi ikke kan høre noget, betyder det ikke, at der ikke er noget at høre. To personer kan lytte til det samme budskab eller læse det samme skriftsted, og den ene kan føle Åndens vidnesbyrd, mens den anden ikke gør.

På den anden side er det i vores indsats for at hjælpe vore kære til at opleve Åndens røst og den omfattende, evige og inderlige skønhed i Jesu Kristi evangelium måske ikke den bedste måde at fortælle dem, at de skal »lytte bedre«.

Et måske bedre råd – for enhver, som ønsker at opnå mere tro – er at lytte *anderledes*. Apostlen Paulus opfordrer os til at finde den røst, der taler til vores ånd, ikke kun til vore ører. Han sagde: »[Personen uden Ånden] tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«³ Eller måske bør vi overveje ordene fra Den lille prins af Saint-Exupéry, som sagde: »Kun med

hjertet kan man se rigtigt. Det væsentlige er usynligt for øjet.«⁴

Troens kraft og begrænsninger

Sommetider er det ikke let at udvikle tro på noget åndeligt, mens vi lever i en fysisk verden. Men det er indsatsen værd, for troens kraft i vores liv kan være stor. Skrifterne lærer os, at gennem tro blev verdener dannet, vande blev delt, døde blev oprejst, og floder og bjerge blev flyttet fra deres kurs.⁵

Alligevel kan nogen spørge: »Hvis tro er så stærk, hvorfor kan jeg så ikke få svar på en bøn fra hjertet? Jeg har ikke brug for at dele vandene eller flytte et bjerg. Jeg har blot brug for, at min sygdom forsvinder, eller at mine forældre tilgiver hinanden, eller at en evig partner dukker op på mit dørtrin med en buket blomster i den ene hånd og en forlovelsesring i den anden. Hvorfor kan min tro ikke udrette *det*?«

Tro *er* meget stærk, og den kan ofte føre til mirakler. Men uanset hvor megen tro vi har, er der to ting, som tro ikke kan. Tro kan ikke bestemme over en anden persons handlefrihed.

En kvinde bad i årevis om, at hendes vildfarne datter ville vende tilbage til Kristi fold, og følte sig modløs over, at hendes bønner tilsyneladende forblev ubesvarede. Det var især smertefuldt, når hun hørte beretninger

om andre vildfarne børn, som havde omvendt sig fra deres overtrædelser.

Problemet var ikke mangel på bønner eller mangel på tro. Hun behøvede blot at forstå, at hvor smertefuldt det end må være for vor Fader i himlen, så vil han ikke tvinge nogen til at vælge retfærdighedens sti. Gud tvang ikke sine egne børn til at følge ham i den fjørdiske verden. Hvor meget mindre vil han da tvinge os nu, mens vi rejser gennem dette liv på jorden?

Gud vil opfordre, overtale. Gud vil utrætteligt række ud med kærlighed, inspiration og opmuntring. Men Gud vil aldrig tvinge – det vil undergrave hans store plan for vores evige udvikling.

Det andet, som tro ikke kan gøre, er at påtvinge Gud vores vilje. Vi kan ikke tvinge Gud til at opfylde vore ønsker – uanset hvor meget ret vi tror, vi har, eller hvor oprigtigt vi beder. Tænk på Paulus' oplevelse, han som utallige gange bønfuldt Herren om at lette en personlig prøvelse, som han kaldte »en torn i kødet«. Men det var ikke Guds vilje. Med tiden erkendte Paulus, at hans prøvelse var en velsignelse, og han takkede Gud for ikke at besvare sine bønner, sådan som han havde håbet på.⁶

Tillid og tro

Nej, hensigten med tro er ikke at ændre Guds vilje, men at gøre os i stand til at *handle ifølge* Guds vilje. Tro er tillid – tro på, at Gud ser det, vi ikke kan, og at han ved, hvad vi ikke gør.⁷ Nogle gange er det ikke nok at stole på vores eget syn.

Det lærte jeg som pilot i et flyselskab på dage, hvor jeg måtte flyve ind i en tyk tåge eller i skyer og kun kunne se nogle få meter fremad. Jeg måtte stole på instrumenter, som fortalte mig, hvor jeg var, og hvor jeg var på vej hen.

Jeg måtte lytte til flylederens stemme. Jeg måtte følge vejledningen fra en anden med mere præcise oplysninger, end jeg havde. En person, som jeg ikke kunne se, men som jeg havde lært at stole på. En person, der kunne se det, jeg ikke kunne. Jeg måtte udvise tillid og handle derefter for at komme sikkert frem til mit mål.

Tro vil sige, at vi ikke blot stoler på Guds visdom, men at vi også stoler på hans kærlighed. Det betyder at stole på, at Gud elsker os fuldkomment, at alt, hvad han gør – hver eneste velsignelse han giver, og hver eneste velsignelse han en tid måtte holde tilbage – er for vores evige lykkes skyld.⁸

Med den slags tro, selv om vi måske ikke forstår, hvorfor visse ting sker, eller hvorfor visse bønner forbliver ubesvarede, kan vi vide, at alt til sidst vil give mening. »Alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud.«⁹

Alt vil falde på plads. Alt vil blive godt.

Vi kan være sikre på, at svar vil komme, og vi kan være overbevist om, at vi ikke blot vil være tilfredse med svarene, men vi vil også være overvældede af vor himmelske Faders nåde, barmhjertighed, gavmildhed og kærlighed til os, hans børn.

Bliv ved med at banke på

Indtil det tidspunkt vandrer vi ved enhver tro, vi måtte have,¹⁰ og søger altid at styrke vores tro. Sommetider er det ikke en nem opgave. De, der er utålmodige, ikke har forpligtet sig eller er ligeglade, kan finde, at tro kan være flygtig. De, der let bliver modløse eller distraherede, kan knap nok opleve den. Tro kommer til den ydmyge, den flittige og den udholdende.

Den kommer til dem, som betaler prisen i trofasthed.

Denne sandhed illustreres af to unge missionærers oplevelse i Europa. De tjente i et område, hvor der var få dåb af nyomvendte. Jeg formoder, at det ville være forståeligt, hvis de tænkte, at det, de gjorde, ikke ville betyde meget.

Men disse to missionærer havde *tro*, og de var beslutsomme. De havde indstillingen, at hvis ingen lyttede til deres budskab, ville det ikke være, fordi de ikke havde gjort deres bedste.

En dag havde de en følelse af, at de skulle besøge beboerne i en velholdt firetagers ejendom. De begyndte på første sal og bankede på hver dør, idet de præsenterede deres frelsende budskab om Jesus Kristus og genoprettelsen af hans kirke.

Ingen på første sal ville lytte til dem.

Hvor let ville det ikke være at sige: »Vi prøvede. Lad os stoppe her. Lad os gå igen og prøve en anden bygning.«

Men disse to missionærer havde *tro*, de var villige til at *arbejde*, og

Lejlighedskompleks i Tyskland, hvor to trofaste missionærer bankede på hver eneste dør.

de bankede på hver eneste dør på anden sal.

Igen ville ingen lytte.

På tredje sal var det det samme. Og sådan gik det også på fjerde sal – det vil sige, indtil de bankede på den sidste dør på fjerde sal.

Da døren åbnedes, smilede en ung pige til dem og bad dem vente, mens hun talte med sin mor.

Hendes mor var kun 36 år og havde for nylig mistet sin mand. Hun havde ikke lyst til at tale med mormonmissionærer. Hun bad sin datter om at sende dem væk.

Men datteren bøn-faldt hende. Disse unge mænd var så søde, sagde hun. Og det ville kun tage nogle få minutter.

Så modstræbende sagde moderen ja. Missionærerne præsenterede deres budskab og gav dem en bog, som moderen kunne læse – Mormons Bog.

Da de var gået, besluttede moderen, at hun i det mindste ville læse et par sider.

Hun læste hele bogen i løbet af nogle dage.

Kort tid efter trådte denne familie med en enlig mor ned i dåbens vande.

Da den lille familie besøgte deres lokale gren i Frankfurt, lagde en diakon mærke til, hvor smuk en af døtrene var, og tænkte ved sig selv:

Søster Harriet Uchtdorf (i midten) som pige sammen med sin mor, søster og fuldtidsmissionærer.

»Disse missionærer gør et godt stykke arbejde!«

Den unge diakons navn var Dieter Uchtdorf. Og den charmerende unge pige – som havde bøn-faldet sin mor om at lytte til missionærerne – har det smukke navn Harriet. Alle, som møder hende, når hun ledsager mig på mine rejser, elsker hende. Hun har velsignet mange mennesker med sin kærlighed til evangeliet og sin strålende personlighed. Hun er virkelig mit livs solstråle.

Jeg har ofte i mit hjerte udtrykt taknemlighed for de to missionærer, som ikke standsede på første sal! Mit hjerte har ofte rakt ud i påskønnelse for deres tro og gerninger. Jeg har ofte takket for, at de blev ved – selv på fjerde sal og sidste dør.

Der skal lukkes op for jer

Lad os i vores søgen efter varig tro, i vores jagt efter at få forbindelse med Gud og hans hensigter huske Herrens løfte: »Bank på, så skal der blive lukket op for jer.«¹¹

Vil vi give op efter at have banket på en dør eller to? En etage eller to?

Eller bliver vi ved med at søge, indtil vi har nået fjerde sal og sidste dør?

Gud »lønner dem, som søger ham«,¹² men den belønning ligger normalt ikke bag den første dør. Så vi er nødt til at

Søster Uchtdorf ledsager præsident Uchtdorf på hans rejser og velsigner andre, når hun fortæller om sin kærlighed til evangeliet.

blive ved med at banke på. Søstre, giv ikke op. Søg Gud af hele jeres hjerte. Udøv tro. Gå i retskaffenhed.

Jeg lover, at hvis I vil gøre det – selv til fjerde sal, sidste dør – vil I modtage de svar, I søger. I vil finde tro. Og en dag vil I blive fyldt med lys, der bliver »klarere og klarere, indtil den fuldkomne dag.«¹³

Mine elskede søstre i Kristus, Gud er virkelig.

Han lever.

Han elsker jer.

Han kender jer.

Han forstår jer.

Han kender den stille bøn i jeres hjerte.

Han har ikke forladt jer.

Han vil ikke svigte jer.

Det er mit vidnesbyrd og min apostolske velsignelse til jer hver især, at I selv vil mærke denne himmelske sandhed i jeres hjerte og sind. Lev i tro, kære venner, kære søstre, og »Herren, [vor] ... Gud, [vil] lade jer blive tusind gange så mange og velsigne jer, som han har lovet jer.«¹⁴

Jeg efterlader jer min tro, min overbevisning og mit sikre og urokkelige vidnesbyrd om, at dette er Guds værk. I vor elskede Frelasers, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Dieter F. Uchtdorf, »Muligheden for at vidne«, *Liahona*, nov. 2004, s. 74; *Sister Eternal*, 2005.
2. Hebr 11:1.
3. 1 Kor 2:14.
4. Antoine de Saint-Exupéry, *Den lille prins*, oversat af Asta Hoff-Jørgensen, 1986, s. 82.
5. Se Hebr 11:3, 5, 29, 35; Eter 12:30; Moses 7:13.
6. Se 2 Kor 12:7-10.
7. Se Es 55:8-9.
8. Se 2 Ne 26:24.
9. Se Rom 8:28.
10. Se 2 Kor 5:7.
11. Matt 7:7.
12. Hebr 11:6.
13. L&P 50:24.
14. 5 Mos 1:11.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

O, hvor stor er ikke vor Guds plan!

Vi er omgivet af sådan en forbløffende rigdom af lys og sandhed, at jeg ikke er sikker på, at vi virkelig påskønner, hvad vi har.

Hvor er vi velsignede ved atter at samles til denne verdensomspændende konference under ledelse af vores kære profet og præsident Thomas S. Monson. Præsident, vi elsker dig, og vi opretholder dig af hele vores hjerte!

I mit professionelle virke som pilot forlod jeg mig i stor grad på computersystemers præcision og pålidelighed, men jeg arbejdede sjældent på min personlige computer. Da jeg var direktør, havde jeg assistenter og sekretærer, som venligt hjalp mig med papirarbejdet.

Alt dette ændrede sig i 1994, da jeg blev kaldet som generalautoritet. Min kaldelse bestod af mange vidunderlige muligheder for at tjene, men det omfattede også en større mængde kontorarbejde for Kirken, mere end jeg nogensinde havde forestillet mig.

Det var et chok for mig, at mit vigtigste værktøj til at holde styr på mit arbejde var en personlig computer.

For første gang i mit liv var jeg nødt til at dykke ned i denne fremmede, mystiske og uforståelige verden.

Fra begyndelsen var computeren og jeg ikke ligefrem venner.

Dygtige it-folk prøvede at lære mig, hvordan jeg skulle bruge computeren. De stod helt bogstavelig talt bag mig og rakte sommetider ind over min skulder, deres fingre bevægede sig hurtigt hen over tastaturet og tastede en melodisk symfoni på det.

»Se,« sagde de stolt. »Sådan gør du.«

Jeg kunne ikke se det. Det var en svær overgang.

Min indlæringskurve svarede til en murstensvæg.

Det krævede en hel del tid, gentagelse, tålmodighed og en hel del håb og tro, mange opmuntringer fra min hustru, og hvor mange liter sukkerfri sodavand lader vi stå hen i det uvisse.

Nu her 22 år senere er jeg omgivet af computerteknologi. Jeg har en e-mailadresse, en Twitterkonto og en Facebook-side. Jeg har en smartphone, en tablet, en bærbar og et digitalt kamera. Og selv om mine teknologiske færdigheder ikke kan måle sig med en typisk 7-årigs, så klarer jeg mig meget godt for en person i halvfjerdserne.

Men jeg har bemærket noget interessant. Jo mere ferm jeg bliver til en ny teknologi, jo mere tager jeg den for givet.

I en stor del af menneskehedens historie har kommunikation fundet sted med en hastighed, der svarer til, hvor hurtigt en hest kan løbe. At sende en besked og få et svar kunne tage dage og måneder. I dag sendes vore beskeder tusindvis af kilometer gennem luften eller tusindvis af meter under havet for at nå en person på den anden side af jorden, og tager det mere end et par sekunder, bliver vi frustrerede og utålmodige.

begejstrede for at komme til Kirkens møder? Eller at vi bliver trætte af at læse de hellige skrifter? Jeg går ud fra, at det kun kan skyldes, at vi *ikke længere føler* kærlighed og ærefrygt for de hellige og forunderlige gaver, som Gud har givet os. De skelsættende sandheder ligger lige for øjnene og fingrene af os, men sommetider går vi som søvngængere ned ad disciplens sti. Alt for ofte lader vi os distrahere af de andre medlemmers ufuldkommenheder i stedet for at følge Mesterens eksempel. Vi betræder en diamanbestrøet sti, men vi kan knap nok skelne dem fra almindelige småsten.

Et velkendt budskab

Da jeg var ung, spurgte mine venner om min religion. Jeg begyndte ofte med at forklare forskellene som visdomsordet for eksempel. Andre gange fremhævede jeg ligheder med andre kristne trosretninger. Det gjorde ikke særligt stort indtryk på dem. Men når jeg talte om den store plan for lykke, som vor himmelske Fader har for alle sine børn, fangede jeg deres opmærksomhed.

Jeg husker, at jeg prøvede at tegne frelsesplanen på tavlen i et klasseværelse i vores kirkebygning i Frankfurt i Tyskland. Jeg tegnede cirkler, der forestillede forudtilværelsen, jordelivet og tilbagekomsten til vore himmelske forældre efter dette liv.

Som teenager elskede jeg at dele dette spændende budskab. Når jeg forklarede disse principper med mine egne, enkle ord, svømmede mit hjerte over af taknemlighed for en Gud, der elsker sine børn, og for en Frelser, der forløste os alle fra død og helvede. Jeg var så stolt af dette budskab om kærlighed, lykke og håb.

Nogle af mine venner sagde, at det lød helt bekendt, selv om de aldrig var blevet belært om det i deres opvækst.

Det synes at være den menneskelige natur: Efterhånden som vi bliver mere bekendt med noget, selv noget mirakuløst og vildt imponerende, mister vi ærefrygten og behandler det som noget almindeligt og selvfølgelig.

Tager vi åndelige sandheder for en selvfølge?

Det, at vi tager vores moderne teknologi og bekvemmelig for givet, er måske nok en relativ lille ting. Men desværre har vi sommetider samme indstilling over for den evige og sjælsfremmende lære i Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi kirke har vi fået så meget. Vi er omgivet af sådan en forbløffende rigdom af lys og sandhed, at jeg ikke er sikker på, at vi virkelig påskønner, hvad vi har.

Tænk på de tidlige disciple, som gik og talte med Frelseren, da han tjente på jorden. Forestil jer den taknemlighed og ærbødighed, der må have fyldt

deres hjerte og sind, da de så ham oprejst fra graven, og da de mærkede sårene i hans hænder. Deres liv blev aldrig det samme!

Tænk på denne uddelings første hellige, som kendte profeten Joseph Smith og hørte ham forkynde det gengivne evangelium. Forestil jer, hvad de må have følt ved at vide, at sløret mellem himlen og jorden igen var blevet løftet, og lys og kundskab tilstrålede jorden fra vores himmelske hjem foroven.

Men tænk mest af alt på, hvordan I havde det første gang, I troede på og forstod, at I i sandhed er Guds barn; at Jesus Kristus villigt led for *jeres* synder, så I kan blive rene igen; at præstedømmets kraft er reel og knytter jer til jeres kære for tid og for al evighed, og at der er en levende profet på jorden i dag. Er det ikke vidunderligt og utroligt?

Når vi tager alt dette i betragtning, hvordan er det så overhovedet muligt, at vi af alle folk ikke skulle være

Det var som om, at de altid havde vidst, at disse ting var sande, som om jeg blot kastede lys over noget, der altid havde ligget dybt rodfæstet i deres hjerte.

Vi har svarene!

Jeg tror, at alle mennesker bærer rundt på et eller andet fundamentalt spørgsmål om livet selv. Hvor kom jeg fra? Hvorfor er jeg her? Hvad vil der ske, når jeg dør?

Den slags spørgsmål har menneskene stillet sig selv siden tidernes morgen. Filosofer, lærde og vismænd har brugt deres liv og formue på at finde svarene.

Jeg er taknemlig for, at Jesu Kristi gengivne evangelium har svarene på livets mest komplekse spørgsmål. De svar belæres vi om i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De er sande, enkle, ligetil og lette at forstå. De er inspirerede, og vi lærer vore treårige om dem i solstråleklassen.

Brødre og søstre, vi er evige væsener, uden begyndelse og uden ende. Vi har altid eksisteret.¹ Vi er bogstavelig talt børn af guddommelige, udødelige og almægtige himmelske Forældre!

Vi kommer fra Herren vor Guds himmelske kongsgård. Vi er af Elohims – den højeste Guds kongehus. Vi vandrede med ham i vores førjordiske tilværelse. Vi hørte ham tale, vi så hans majestæt, og vi lærte af ham.

I og jeg deltog i et stort råd, hvor vor elskede Fader forelagde sin plan for os – om at vi skulle til jorden, modtage et fysisk legeme, lære at vælge mellem godt og ondt og udvikle os på måder, som ellers ikke var mulige.

Da vi passerede gennem sløret og trådte ind i denne verden, vidste vi, at vi ikke længere ville kunne huske livet inden. Vi ville møde modstand og modsætninger og fristelse. Men vi vidste også, at det var af afgørende

vigtighed for os at få et fysisk legeme. Og ih, hvor vi håbede, at vi hurtigt ville lære at træffe de rette valg, modstå Satans fristelser og i sidste ende vende tilbage til vores elskede forældre i himlen.

Vi vidste, at vi ville begå synd og fejltrin – måske endog nogle alvorlige. Men vi vidste også, at vor Frelser, Jesus Kristus, havde lovet at komme til jorden, leve et syndfrit liv og frivilligt nedlægge sit liv som evigt offer. Vi vidste, at dersom vi gav vores hjerte til ham, stolede på ham og af al vores sjæls kraft stræbte efter at følge ham, ville vi kunne blive vasket rene og en gang indtræde i vor elskede himmelske Faders nærhed igen.

Så med tro på Jesu Kristi offer godtog I og jeg af egen fri vilje vor himmelske Faders plan.

Det er derfor, vi er her på denne smukke planet, Jorden – fordi Gud har givet os muligheden, og vi har valgt at tage imod den. Vores liv på jorden er dog kun midlertidigt, og det ophører i og med, at vores fysiske legeme dør. Men vores inderste væsen vil ikke gå tabt. Vores ånd vil fortsætte med at leve og afvente opstandelsen – en gratis gave, som vor kærlige himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, har givet alle.² Vores ånd og legeme vil ved opstandelsen blive genforenet, befriet for smerte og fysiske ufuldkommenheder.

Efter opstandelsen kommer dommens dag. Selv om alle i sidste ende vil blive frelst og arve et rige af herlighed, vil de, som har sat deres lid til Gud og stræbt efter at følge hans love og ordinancer, dog arve et liv i evighederne, som overgår enhver herlighed og majestæt.

Dommens dag bliver en nådens og kærlighedens dag – en dag, hvor knuste hjerter heles, hvor sorgens tårer

erstattes med af tårer af taknemlighed, hvor alt bliver rettet op.³

Ja, der vil være dyb sorg på grund af synd. Ja, vi vil fortryde og ærgre os over vore fejltrin, vores tåbelighed og vores stædighed, som har gjort, at vi vil gå glip af en mere strålende fremtid.

Men jeg har tillid til, at vi ikke blot vil være tilfredse med Guds dom, vi vil også blive forbavset og overvældet over hans uendelige nåde, barmhjertighed, gavmildhed og kærlighed til os, hans børn. Dersom vore ønsker og gerninger er gode, hvis vi har tro på en levende Gud, så kan vi se frem til det, som Moroni kaldte »den mægtige Jahves behagelige domstol ... den Evige Dommer.«⁴

Pro Tanto Quid Retribuamus

Mine kære brødre og søstre, mine kære venner, fylder det vores hjerte og sind med forundring og ærefrygt at tænke over den store plan for lykke, som vor himmelske Fader har beredt for os? Fylder det os ikke med en usigelig glæde at kende til den glørværdige fremtid, der er i vente for alle, som håber på Herren?

Hvis I aldrig har følt en sådan fryd og glæde, opfordrer jeg jer til at søge, studere og granske de enkle, men dog så dybe sandheder i det gengivne evangelium. »Lad evighedens alvor hvile på jeres sind.«⁵ Lad dem bære vidnesbyrd for jer om den guddommelige frelsesplan.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Dersom I har følt sådan tidligere, spørger jeg jer i dag: »Føler I stadig sådan?«⁶

Jeg havde for nylig mulighed for at rejse til Belfast i Nordirland. Mens jeg var der, lagde jeg mærke til byens våbenskjold, som indeholder mottoet: »Pro tanto quid retribuamus« eller »hvad kan vi give til gengæld for så meget?«⁷

Jeg opfordrer os alle til at overveje det spørgsmål. Hvad kan vi give til gengæld for den overflod af lys og sandhed, som Gud har udgydt over os?

Vor kærlige Fader beder os blot om at leve i overensstemmelse med den sandhed, vi har modtaget, og at vi følger den vej, han har anvist. Lad os derfor fatte mod og stole på Åndens vejledning. Lad os i ord og gerning fortælle vore medmennesker det fantastiske og imponerende budskab om Guds plan for lykke. Må vores motiv være vores kærlighed til Gud og hans børn, for de er vore brødre og søstre. Det kan være en begyndelse på noget, vi kan gøre til gengæld for at have fået så meget.

En skønne dag »skal hvert knæ ... bøje sig, og hver tunge bekende«, at Guds veje er retfærdige, og hans plan er fuldkommen.⁸ Lad den dag være i dag for jer og for mig. Lad os, som Jakob gjorde i sin tid, udbryde: »O, hvor stor er ikke vor Guds plan!«⁹

Dette vidner jeg om med dyb taknemlighed, idet jeg efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 93:29.
2. Se Joh 5:28-29.
3. Se Åb 21:4.
4. Moro 10:34.
5. L&P 43:34.
6. Alma 5:26.
7. Se Sl 116:12.
8. Mosi 27:31.
9. 2 Ne 9:13; se også v. 8-12, 14-20.

»Kom så og følg mig« ved at praktisere kristen kærlighed og tjeneste

Som Frelserens disciple i de sidste dage kommer vi til ham ved at elske og tjene Guds børn.

Nobelpristageren Elie Wiesel lå på hospitalet efter en hjerteoperation, da han blev besøgt af sit femårige barnebarn. Da den lille dreng så ind i sin bedstefars øjne, så han smerte. »Bedstefar,« spurgte han, »hvis jeg elskede dig mere, ville det så gøre mindre ondt?«¹ I dag stiller jeg et lignende spørgsmål til hver af os: »Hvis vi elsker Frelseren mere, vil vi så lide mindre?«

Da Frelseren kaldte sine disciple til at følge sig, efterlevede de moseloven, der lød »øje for øje og tand for tand,«² men Frelseren kom for at opfylde den lov med sin forsoning. Han forkyndte en ny lære: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt mod dem, som hader jer, og bed for dem, som foragteligt udnytter jer og forfølger jer.«³

Disciplene blev belært om at vende sig fra det naturlige menneskes tilbøjeligheder til Frelserens vej med kærlighed og omsorg ved at erstatte strid med tilgivelse, venlighed og barmhjertighed. Det »ny[e] bud« om at »elske hinanden«⁴ var ikke altid let at holde. Da disciplene

var bekymrede over at blande sig med syndere og visse grupper af mennesker, belærte Frelseren dem tålmodigt: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁵ Eller som en profet i Mormons Bog forklarede: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.«⁶

Som Frelserens disciple i de sidste dage kommer vi til ham ved at elske og

tjene Guds børn. Når vi gør det, undgår vi måske ikke prøvelser, trængsler og lidelser i kødet, men vi vil lide mindre åndeligt. Selv i vore prøvelser kan vi opleve glæde og fred.

Vores kristne kærlighed og tjeneste begynder naturligvis i hjemmet. Forældre, I er kaldet til at være kærlige lærere og missionærer for jeres børn og unge. De er jeres undersøgere. I har ansvaret for at hjælpe dem til at blive omvendt. Faktisk søger vi alle at blive omvendt – hvilket vil sige at blive fyldt med vor Frelasers kærlighed.

Når vi følger Jesus Kristus, motiverer hans kærlighed os til at støtte hinanden på vores jordiske rejse. Vi kan ikke gøre det alene.⁷ I har hørt mig citere dette kvæker-ordsprog før: »Du løfter mig, og jeg løfter dig, og vi stiger opad sammen for evigt.«⁸ Som disciple begynder vi at gøre dette, når vi bliver døbt og viser vores villighed »til at bære hinandens byrder, så de bliver lette.«⁹

At »undervise hinanden i rigets lære«¹⁰ er en måde at elske og tjene hinanden på. Forældre og bedsteforældre, vi har en tendens til at jamre over verdens tilstand – at skolerne ikke underviser om moral. Men der er meget, vi kan gøre. Vi kan benytte os af undervisningsøjeblikke i vores egen familie – det betyder nu. Lad dem ikke

glide jer af hænde. Når der kommer en mulighed for at fortælle om jeres tanker om evangeliet og om livets lektier, så stands alt andet, sæt jer ned og tal med jeres børn og børnebørn.

Vi bør ikke bekymre os om, at vi ikke har en professionel baggrund som religionsundervisere. Intet undervisningskursus eller lærerhæfte er så nyttigt som personligt studium af vore skrifter, bøn, overvejelse og at søge Helligåndens vejledning. Ånden vil lede jer frem. Jeg lover jer: Kaldelsen til at være forælder omfatter gaven til at undervise på måder, der er rigtige for jer og for jeres børn. Husk på, at Guds kraft til at påvirke os retfærdigt er hans kærlighed. »Vi elsker, fordi han elskede os først.«¹¹

I unge, I er nogle af vore mest effektive undervisere i evangeliet. I kommer i kirke for at lære, så I kan gå hjem og undervise og tjene jeres familie, naboer og venner. Vær ikke bange. Hav tro til at vidne om det, I ved er sandt. Tænk på, hvordan fuldtidsmissionærerne udvikler sig, fordi de trofast lever et indviet liv – de bruger deres tid og talenter og bærer vidnesbyrd for at tjene og velsigne andre. Når I bærer jeres vidnesbyrd om evangeliet, vil jeres tro vokse, og jeres tillid øges!

Noget af den mest virkningsfulde kristne tjeneste foregår ved at have skriftstudium i familien, familiebøn og familierådsmøder. I over 100 år har kirkeledere bedt os om at afse uforstyrret tid hver uge. Men mange af os mangler stadig velsignelserne. Familieaften er ikke et foredrag af mor og far. Det er vores familietid til at tale om enkle åndelige begreber og oplevelser, til at hjælpe vore børn med at lære at vise omsorg og dele, have det sjovt sammen, bære vidnesbyrd sammen og vokse og udvikle os sammen. Når vi holder familieaften hver uge, vil vores kærlighed til hinanden blive stærkere, og vi vil lide mindre.

Lad os huske, at det vigtigste, vi kan gøre i vores familie, sker ved Helligåndens kraft. Hver gang vi hæver vores stemme i vrede, forlader Ånden vores forhold og familie. Når vi taler kærligt, kan Ånden være hos os. Lad os huske, at vore børn og børnebørn måler vores kærlighed ved, hvor meget opmærksomhed og tid vi giver dem. Bliv frem for alt ikke utålmodige og giv ikke op!

Skrifterne fortæller os, at da nogle af vor himmelske Faders åndelige børn valgte ikke at følge hans plan, græd himlene.¹² Nogle forældre, som har elsket og undervist deres børn, græder også, når deres voksne børn vælger

ikke at følge Herrens plan. Hvad kan forældre gøre? Vi kan ikke fjerne en andens handlefrihed med bøn. Husk faderen til den fortabte søn, som tålmodigt ventede på, at hans søn »gik ... i sig selv«. Og »mens han endnu var langt borte«, løb han hen til ham.¹³ Vi kan bede om vejledning til at vide, hvornår vi skal tale, og hvad vi skal sige, og ja, ved nogle lejligheder hvornår vi skal tie. Husk, at vore børn og familiedemedlemmer allerede valgte at følge Frelseren i deres førjordske tilværelse. Nogle gange er det kun gennem deres egne oplevelser i livet, at disse hellige følelser bliver vakt på ny. I sidste ende må valget om at elske og følge Herren være deres eget.

Der er en anden særlig måde, hvorpå disciple viser Frelseren deres kærlighed. I dag hylder jeg alle, der tjener Herren som omsorgsgivere. Herren elsker jer højt! I jeres tjeneste i det stille følger I ham, som lovede: »Din Fader, som ser i det skjulte, skal selv belønne dig åbenlyst.«¹⁴

Jeg tænker på min nabo, hvis hustru blev ramt af Alzheimer. Hver søndag hjalp han hende med at få tøj på til kirkemøderne, redte hendes hår, gav hende makeup og endda øreringe på. Ved at yde denne tjeneste var han et eksempel for hver eneste mand og kvinde i vores menighed – faktisk for hele verden. En dag sagde hans hustru til ham: »Jeg ønsker blot at se min mand igen og være sammen med ham.«

Han svarede: »Jeg er din mand.«
Og hun svarede mildt: »Det var godt!«

Jeg kan ikke tale om at udvise omsorg uden at anerkende den særlige omsorgsgiver i mit liv – Frelserens særlige disciple for mig – min evige partner, Mary. Hun har givet alt i sin barmhjertige omsorg og kærlighed. Hendes hænder afspejler hans milde og støttende berøring. Jeg ville ikke være her uden hende. Og sammen med hende vil jeg være i stand til at holde ud til enden og være sammen med hende for evigt.

Hvis I lider meget, sammen med andre eller alene, så opfordrer jeg jer til at lade Frelseren være jeres omsorgsgiver. Støt jer til hans stærke arm.¹⁵ Godtag hans forsikring. »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer«, lover han.¹⁶

Brødre og søstre, hvis vi endnu ikke har gjort det fuldt ud, lad os da vende os mere til tilgivelse, venlighed og kærlighed. Lad os forsage den krig, der så ofte raser i det naturlige menneskes hjerte og forkynde Kristi omsorg, kærlighed og fred.¹⁷

»Hvis I er kommet til kundskab om Guds herlighed [og godhed]«¹⁸ og også »den forsoning, som har været beredt fra verdens grundlæggelse«,¹⁹ har I »ikke tilbøjelighed til at forurette hinanden, men til at leve fredsommeligt ... «²⁰ Og I vil ikke ... tillade [jeres børn], at de overtræder Guds love og slås og

skændes, den ene med den anden ... Men I vil lære dem ... at elske hinanden og at tjene hinanden.«²⁰

Kort tid før Frelserens korsfæstelse sagde han til sine apostle: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden«,²¹ og »elsker I mig, så hold mine bud.«²²

Jeg vidner om, at Frelserens sande holdning til os er den, som gengives i Thorvaldsens statue *Kristus*. Han rækker stadig sine hænder ud²³ og siger: »Kom så og følg mig!« Vi følger ham ved at elske og tjene hinanden og holde hans bud.

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at han lever og elsker os med fuldkommen kærlighed. Dette er hans kirke. Thomas S. Monson er hans profet på jorden i dag. Det er min bøn, at vi må elske vor himmelske Fader og hans Søn mere og lide mindre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Elie Wiesel, *Open Heart*, oversat af Marion Wiesel, 2012, s. 70.
2. Matt 5:38.
3. Matt 5:44; se også 3 Ne 12:44.
4. Joh 13:34.
5. Matt 25:40.
6. Mosi 2:17.
7. Se 1 Kor 12:12.
8. Tilpasset fra »A Story of the Barefoot Boy: Written for J.G. Whittier's Seventieth Birthday«, *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge*, 1869, s. 227.
9. Mosi 18:8.
10. L&P 88:77.
11. 1 Joh 4:19.
12. Se L&P 76:26; Moses 7:37.
13. Luk 15:17, 20.
14. 3 Ne 13:4; se også Matt 6:4.
15. Se »Lean on My Ample Arm«, *Hymns*, nr. 120.
16. Joh 14:18.
17. Se L&P 98:16.
18. Mosi 4:11.
19. Mosi 4:7.
20. Mosi 4:13-15.
21. Joh 13:34.
22. Joh 14:15; se også Joh 15:10.
23. Se Jakob 6:14.

Carol F. McConkie
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Sjælens oprigtige ønske

Hvert øjeblik med dyrebar bøn kan være hellig tid sammen med vor Fader, i Sønnens navn og ved Helligåndens kraft.

I de jordiske kampe er vi aldrig ladt alene til at udføre vores arbejde, kæmpe vore kampe eller til at stå over for modgang eller ubesvarede spørgsmål. Jesus Kristus underviste med en lignelse om, »at [menneskene] altid skulle bede og ikke blive trætte«. Han fortalte om en dommer, som ikke ærede Gud og var ligeglad med mennesker. En enke kom gentagne gange til ham og bad om at få ret over for sin modpart. I lang tid ville dommeren ikke hjælpe hende. Men på grund af hendes trofaste, konstante henvendelse tænkte dommeren til sidst: »Jeg [vil] dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær.«

Så forklarede Jesus:

»Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? ...

Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart.«

Og så stiller Herren dette spørgsmål: »Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?«¹

Bøn er afgørende for at udvikle tro. Når Herren kommer igen, vil han så finde et folk, som ved, hvordan man beder i tro, og som derfor er forberedt til at modtage frelse? »For enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.«² Vi er børn af en kærlig himmelsk Fader,

og vi kan glæde os over en personlig samtale med ham, når vi beder af »et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [vi] har tro på Kristus,«³ og derefter handler i overensstemmelse med de svar, vi modtager ved Helligåndens tilskyndelser. I tro beder vi, lytter vi, og adlyder vi, så vi kan lære at blive ét med Faderen og Sønnen.⁴

En bøn i tro åbner vejen for at modtage storslåede himmelsendte velsignelser. Frelseren lærte os:

»Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og den, der banker på, lukkes der op for.«⁵

Hvis vi forventer at modtage, må vi bede, søge og banke på. Joseph Smith læste fra skrifterne i sin søgen efter sandheden: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«⁶ Som svar på hans bøn i tro blev himlene åbnet. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, nedsteg i herlighed og talte til Joseph Smith som indledning til tidernes fylde uddeling. For os er mirakuløs helbredelse, effektiv beskyttelse, guddommelig kundskab, frigørende tilgivelse og dyrebar fred nogle

af de svar, der kommer, når vi udtrykker vores sjæls oprigtige ønske i tro.⁷

Vi beder til vor Fader i Jesu Kristi navn ved Helligåndens kraft, og dermed inddrager vi alle tre medlemmer af Guddommen i vore ytringer.

Vi beder til vor himmelske Fader og kun ham, fordi han er »Gud i himlen, som er uendelig og evig, fra evighed til evighed ... der formede himlen og jorden og alt, hvad der er i dem«. Som vores Skaber gav han befalinger om, at vi »skulle elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og at han skulle være det eneste væsen, som [vi] skulle tilbede.«⁸

Når I beder til vor himmelske Fader i tro, »så vil han trøste jer i jeres trængsler ... [og I kan] tag[e] for jer af hans kærlighed.«⁹ Præsident Henry B. Eyring har fortalt, at hans fars bønner, mens han var ved at dø af kræft, lærte ham om det dybe personlige forhold mellem Gud og hans børn:

»Når smerten blev for intens, fandt vi ham om morgenen på sine knæ ved siden af sengen. Han havde været for svag til at komme op i sengen igen. Han fortalte os, at han havde spurgt vor himmelske Fader om, hvorfor han skulle lide så meget, når han altid havde prøvet at være god. Han fortalte, at der kom et venligt svar: »Gud har brug for tapre sønner.«

Så han blev ved og kæmpede videre i tillid til, at Gud elskede ham, lyttede til ham og ville løfte ham op. Han blev i en tidlig alder velsignet med at vide og aldrig glemme, at en kærlig Gud ikke er længere væk end en bøn.«¹⁰

Vi beder i Jesu Kristi navn, fordi vores frelse er i Kristus, og »der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.«¹¹ Vi kommer til Faderen i Jesu Kristi hellige navn,¹² fordi han er vores talsmand hos Faderen, og han taler

sit folks sygdomme og svagheder. »[Han] lider ... hvad angår kødet, så han kan påtage sig sit folks synder, så han kan slette deres overtrædelser i overensstemmelse med hans magt til at udfri.«¹⁹ Tre gange bad han: »Fader, ske din vilje.«²⁰ Bægeret blev ikke fjernet. I ydmyg, trofast bøn blev han styrket til at gå fremad og fuldføre sin guddommelige mission med at forberede vores frelse, så vi kunne omvende os, tro, adlyde og opnå evighedens velsignelser.

De svar, vi modtager i bøn, er måske ikke, hvad vi ville ønske. Men i vanskelige tider bliver vore bønner en livline af kærlighed og inderlig barmhjertighed. Vi kan under en bøn blive styrket til at gå fremad og fuldføre alt, hvad vi er blevet bedt om at gøre. Til sine hellige, som lever i hårde tider, har Herren sagt: »Lad derfor jeres hjerter finde trøst ... for alt er i mine hænder; vær rolig og vid, at jeg er Gud.«²¹

Hvad enten vi beder personligt, i familien, i kirken eller i templet, om vi beder med et sønderknust hjerte og angerfuld ånd for at søge tilgivelse, himmelsk visdom eller blot styrken

vores sag.¹³ Han led, blødte og døde for at herliggøre sin Fader, og hans barmhjertige bøn på vore vegne baner vejen for os hver især til at få fred i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Han ønsker ikke, at vi lider længere eller udholder flere prøver end nødvendigt. Men han ønsker, at vi vender os mod ham og tillader ham at lette vore byrder, helbrede vores hjerte og rense vores sjæl gennem hans rensende kraft. Vi ønsker aldrig at misbruge hans navn med en remse eller gentagne ord. Oprigtige bønner, der fremsiges i Jesu Kristi hellige navn, er et udtryk for vores hengivne kærlighed, vores evige taknemlighed og vores urokkelige ønske om at bede, som han bad, at gøre, som han gjorde, og at blive som ham.

Vi beder ved Helligåndens kraft, for »den, som beder i Ånden, beder i overensstemmelse med Guds vilje.«¹⁴ Når vi beder med tro, kan Helligånden lede vore tanker, så vore ord er i harmoni med Guds vilje. »Bed ikke for at kunne ødsle det bort på jeres lyster, men bed med urokkelig fasthed om, at I ikke vil give efter for nogen fristelse, men at I vil tjene den sande og levende Gud.«¹⁵

»Det er ikke kun vigtigt, at vi ved, hvordan vi skal bede, det er lige så vigtigt, at vi ved, hvordan vi modtager svar på vore bønner, er forstandige, er opmærksomme, og bliver i stand til at kunne se klart og få en målrettet forståelse af Guds vilje og hensigt med os.«¹⁶

Præsident Eyring sagde: »Jeg har fået svar på bønner. Disse svar har været tydeligst, når det, jeg ønskede, blev bragt til tavshed af et altoverskyggende behov for at vide, hvad Gud ønskede. Først da kan svaret fra en kærlig himmelsk Fader blive formidlet til sindet af den stille, sagte stemme og blive skrevet i hjertet.«¹⁷

Da Frelseren trådte ind i Getsemane have, var hans sjæl fortvivlet til døden. Den eneste, han kunne vende sig til i sin smerte, var sin Fader. Han bad: »Hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.« Men han tilføjede: »Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«¹⁸ Selvom Frelseren var syndfri, var han kaldet til at »lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art«, herunder

til at holde ud, beder vi *altid* med hjertet fyldt, bestandigt henvendt i bøn til Gud for vores velfærd og også for velfærden for dem, der er omkring os. Oprigtige ønsker, der fremføres i en ånd af taknemlighed for velsigelser i overflod og taknemlighed for erfaringer i livet, indgyder urokkelig tro på Kristus i vores hjerte, »et klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker.«²²

Bøn er en gave fra Gud. Vi behøver aldrig at føle os fortabt eller alene. Jeg vidner om, at hvert øjeblik med dyrebar bøn kan være hellig tid sammen med vor Fader, i Sønnens navn og ved Helligåndens kraft. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Luk 18:1-8; se også JSO, Luk 18:8 (i Luk 18:8, fodnote a i sdh-udgaven af den engelske bibel).
2. Rom 10:13.
3. Moro 10:4.
4. Se Joh 17:21-23. Frelseren bad om, at vi måtte blive ét med Faderen og Sønnen og blive gjort fuldkomne. Vi opnår enhed med Faderen og Sønnen, når vi tror på Kristi ord og handler i tro.
5. Matt 7:7-8.
6. Jak 1:5.
7. Se »Bøn er et hjertes indre sang«, *Salmer og sange*, nr. 75.
8. L&P 20:17, 19.
9. Jakob 3:1-2.
10. Henry B. Eyring, »Familier og bøn«, *Liahona*, sep. 2015, s. 4.
11. ApG 4:12.
12. Se L&P 93:19-20.
13. Se L&P 45:3-5.
14. L&P 46:30.
15. Morm 9:28.
16. Melvin J. Ballard, »Our Channels of Power and Strength«, *Improvement Era*, sep. 1923, s. 992; citeret i M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever*, 2015, s. 133.
17. Henry B. Eyring, »Skriv i mit hjerte«, *Liahona*, jan 2001, s. 100.
18. Matt 26:39 se også v. 38.
19. Alma 7:11, 13.
20. Se Matt 26:39-44.
21. L&P 101:16.
22. 2 Ne 31:20.

Ældste Craig C. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

»En udvalgt seer vil jeg oprejse«

Eftersom Joseph var en profet, har vi mere end et vindue til himlen - selve døren til evighederne står åben for os.

Da Moroni først kom til Joseph Smith, advarede han ham om, at hans navn »skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag.«¹ Vi har set denne profeti blive opfyldt. I krigen mellem godt og ondt har evangeliets gengivelse gennem profeten Joseph Smith både inspireret troende, som følger ham, og provokeret modstandere, der rasende kæmper imod Zions sag og imod Joseph selv. Denne kamp er ikke ny. Den begyndte, kort tid efter unge Joseph gik ind i den hellige lund, og fortsætter i dag med ekstra synlighed på internettet.

Herren erklærede personligt til Joseph Smith:

»Jordens ender skal spørge efter dit navn, og tåber skal gøre nar ad dig, og helvede skal rase imod dig,

hvorimod de rene af hjertet og de vise og de ædle og de dydige bestandig skal søge råd og myndighed og velsigelser under din hånd.«²

I dag bærer jeg mit vidnesbyrd for alle, der søger bedre at forstå Joseph Smith juniors hellige mission, genoprettelsens profet.

Vi behøver ikke at være tilbageholdne med at vidne om Josephs

mission som profet, seer og åbenbarer, for Herren har altid arbejdet gennem profeter.³ På grund af de sandheder, der er gengivet gennem Joseph Smith, ved vi meget mere om vor himmelske Fader og Frelseren, Jesus Kristus. Vi kender til deres guddommelige egenskaber, deres forhold til hinanden og til os og den store forløsningsplan, som giver os mulighed for at vende tilbage til deres nærhed.

Præsident Brigham Young erklærede om Joseph: »Det blev vedtaget i evighedens råd, længe før jorden blev grundfæstet, at Joseph Smith skulle være den mand, som i denne verdens sidste uddeling skulle frembringe Guds ord til menneskene og modtage fylde af Guds Søns præstedømmes nøgler og magt. Herren havde udset ham ... [for han] blev forudordnet i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling.«⁴

Som forberedelse til sit store værk blev Joseph Smith født ind i en kærlig familie, som oplevede mange af hverdagens byrder og livets trængsler. Da Joseph begyndte at blive moden, blev hans følelser for Gud »dybe og ofte intense«,⁵ alligevel var han forvirret

over de modstridende religiøse ideer, som præsterne på hans tid forkyndte. Heldigvis lod Joseph ikke sine spørgsmål lamme sin tro. Han søgte efter svar i Bibelen og fandt dette råd: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«⁶

Joseph mindedes senere: »Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter.«⁷

Med en enkel tro handlede Joseph på disse åndelige følelser. Han fandt et afsides sted, knælede ned og »begyndte at opsende [sit] hjertes ønsker til Gud.«⁸ Der er stor kraft i Josephs beskrivelse af, hvad der skete:

»Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig

... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*⁹

Joseph Smith så Gud den evige Fader og Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser. Dette var Josephs første syn. I de efterfølgende år oversatte Joseph Mormons Bog ved Guds gave og kraft. Talrige andre himmelske væsener besøgte ham og gengav sandheder og myndighed, der havde været tabt i århundrede. Disse guddommelige meddelelser til Joseph Smith åbnede himlens vinduer og evigheds herligheder for vores opfattelse. Josephs liv står som et vidnesbyrd om, at hvis nogen af os står tilbage i visdom, kan vi spørge Gud i tro og modtage svar – sommetider fra himmelske væsener, men oftest ved Helligåndens kraft, som taler til os gennem inspirerede tanker og følelser.¹⁰ Det er

gennem Helligånden, at vi kan »kende sandheden af alt.«¹¹

For mange af os begynder et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, når vi læser Mormons Bog. Jeg læste Mormons Bog fra ende til anden for første gang som en ung elev til morgenseminar. Med min livlige drengfantasi besluttede jeg mig for at læse, som om jeg var Joseph Smith, der opdagede sandhederne i Mormons Bog for første gang. Det havde så stor indflydelse på mit liv, at jeg fortsat læser Mormons Bog på den måde. Jeg føler ofte, at ved at læse sådan bliver min påskønnelse af profeten Joseph og sandhederne, der er gengivet i denne værdifulde bog, større.

Forestil jer for eksempel Josephs følelser, da han oversatte afsnittene om dåb til syndernes forladelse. Joseph, der havde fået at vide, at han ikke skulle tilslutte sig nogen af de eksisterende kirker, havde naturligvis spørgsmål angående denne frelsende ordinance. Hans spørgsmål førte til, at han endnu engang bad og den bøn førte til et besøg fra Johannes Døberen, som gengav Det Aronske Præstedømme og myndigheden til at døbe.¹²

Eller overvej, hvordan Joseph må have følt det, da han for første gang lærte, at Jesus Kristus besøgte folket på den vestlige halvkugle – at han underviste dem, bad for dem, helbredte deres syge, velsignede deres børn, overdrog præstedømmets myndighed og administrerede nadveren for dem.¹³ Joseph har måske ikke været klar over det på det tidspunkt, men det, han lærte om ordinancerne og organisationen af Kristi oprindelige kirke, forberedte ham til senere at assistere Herren i at genoprette den samme kirke på jorden.

Under oversættelsen af Mormons Bog sørgede Joseph og hans hustru Emma over tabet af deres nyfødte søn.

På den tid belærte præsterne normalt om, at børn, der døde uden at være blevet døbt, var fordømte for evigt. Forestil jer med dette i tankerne, hvad Joseph må have følt, da han oversatte disse ord fra profeten Mormon: »Små børn har intet behov for omvendelse, ej heller dåb ... [For] små børn er levende i Kristus, lige fra verdens grundlæggelse.«¹⁴

Måske har det mest fantastiske afsnit i Mormons Bog for unge Joseph været det tredje kapitel i 2 Nefi. Dette kapitel indeholder en gammel profeti om en »udsøgt seer«, som Herren ville lade fremstå i de sidste dage – en seer kaldet Joseph, opkaldt efter sin far. Denne kommende profet ville blive »højt agtet« og ville udføre et værk »af stor værdi« for sit folk. Han ville »være mægtig ligesom Moses« og ville blive givet magt til at frembringe Guds ord.¹⁵ Overvej, hvad Joseph Smith må have følt, da han indså, at denne profeti var om *ham!* Han oversatte ikke blot historien, han oversatte et syn af de sidste dage, om den mirakuløse gengivelse af Jesu Kristi evangelium – og *Joseph selv ville hjælpe med at opfylde den!*

I dag næsten 200 år efter er det nemt at se, hvordan denne profeti er blevet opfyldt. Vi kender til alle de store ting, som Joseph opnåede som Herrens profet. Men husk, at da Joseph oversatte denne profeti, havde han gjort meget lidt af det, profeterne forudsagde. Han var stadig en ung mand i sine 20'ere. Kirken var endnu ikke blevet organiseret. Der var ingen menigheder eller grene, ingen missionærer og ingen templer. Næsten ingen havde hørt om Joseph Smith og nogle af dem, som havde, arbejdede aktivt imod ham. Se nu på det store værk, Herren har udvirket ved sin tjener Josephs hånd på trods af modstanden imod ham. Er opfyldelsen af denne profeti ikke et

tungtvejende bevis på Joseph Smiths profetiske kald?

Til enhver, der muligvis betvivler deres vidnesbyrd om Joseph Smith, eller som kæmper med fejlagtig, vildledende eller overfladisk information om hans liv og tjeneste, beder jeg jer om at se på frugterne – de mange velsignelser, der er kommet gennem Joseph Smiths mirakuløse mission, genoprettelsens profet.

Eftersom Joseph Smith var en profet, er åbenbaringer og profeter ikke længere noget, der hører til fortiden. Miraklernes tid – med syn, helbredelse og engles betjening – er ikke ophørt.¹⁶

Eftersom Joseph var en profet, har hver og en af os adgang til det hellige præstedømmes kraft og velsignelser, herunder dåb, Helligåndsgaven og nadveren.

Eftersom Joseph var en profet, har vi templets velsignelser og ordinancer, som forbinder os med Gud, gør os til hans folk og manifesterer »guddommelighedens kraft« for os, som en dag gør det muligt for os at »se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve.«¹⁷

Eftersom Joseph var en profet, ved vi, at ægteskab og familie er en afgørende del af Guds plan for vores lykke. Vi ved, at gennem tempelordinancer og

Ældste Juan A. Uceda
De Halvfjerds

pagter kan vores dyrebare familiefordhold vare for evigt.

Eftersom Joseph var en profet, har vi mere end et vindue til himlen – selve døren til evighederne står åben for os. Vi kan kende »den eneste sande Gud, og ham, [han] har udsendt, Jesus Kristus«¹⁸ Evigt liv kan blive os til del.

Men vigtigst af alt har vi vidne på vidne, vidnesbyrd på vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds søn, verdens Frelser, fordi Joseph var en profet. Vi har en ubrudt kæde af særlige vidner om Jesus Kristus, inklusive vores profet i dag, præsident Thomas S. Monson, rådgiverne i det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum. Jeg tilføjer mit ydmyge, men sikre vidnesbyrd, til deres vidnesbyrd: Jesus Kristus lever og leder sin kirke. Joseph Smith var og er genoprettelsens profet. Guds præstedømme og myndighed er på jorden igen. Må vi frygtløst bære vores vidnesbyrd og vise taknemlighed for denne vidunderlige Herrens profet, seer og åbenbarer, er min bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. JS-H 1:33.
2. L&P 122:1-2.
3. Se Amos 3:7.
4. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News*, 26. okt. 1859, s. 266; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 539.
5. JS-H 1:8.
6. Jak 1:5.
7. JS-H 1:12.
8. JS-H 1:15.
9. JS-H 1:16-17.
10. Se L&P 8:2.
11. Moro 10:5.
12. JS-H 1:68-72.
13. Se 3 Ne 11-20.
14. Moro 8:11-12.
15. Se 2 Ne 3:6-15.
16. Se Moro 7:35-37; TA 1:7.
17. L&P 84:21-22.
18. Joh 17:3.

Herren Jesus Kristus lærer os at bede

Når I beder, beder I så virkelig, eller siger I bare bønner?

1977 tjente jeg som fuldtidsmissionær i Cusco i Peru. Min kammerat og jeg fik tilladelse til at tage alle missionærer i Cusco med til de storslåede ruiner i Machu Picchu.

Ved slutningen af vores besøg ved ruinerne ønskede nogle af missionærerne at tage til Inkabroen, som er en del af en bjergsti. Med det samme følte jeg i mit hjerte, at Ånden ikke ønskede, at jeg gik derhen. Stien var på en bjergside med et fald på 600 m. Flere steder var stien kun bred nok til, at en enkelt person kunne passere ad gangen. Min kammerat og jeg

fortalte dem, at vi ikke ville tage hen til Inkabroen.

Men de andre missionærer insisterede på, at vi tog derhen. Plageriet blev mere intenst og på trods af, hvad Ånden havde sagt til mig, gav jeg efter for gruppepresset og sagde til dem, at vi kunne tage hen til broen, men kun hvis vi var meget forsigtige.

Vi gik ind på stien, der førte til Inkabroen. Jeg gik bagerst, og i starten gik vi alle langsomt, sådan som vi havde aftalt. Så begyndte missionærerne at gå meget hurtigt og endda løbe. De ignorerede mine anmodninger

om at sætte farten ned. Jeg følte mig forpligtet til at indhente dem for at fortælle dem, at vi skulle vende om. Jeg var langt bag dem, og jeg måtte løbe stærkt for at indhente dem.

Da jeg kom rundt om et hjørne til en passage, der var for smal til, at to kunne gå ved siden af hinanden, så jeg en missionær, der stod med ryggen mod klipperne. Jeg spurgte, hvorfor han stod der. Han fortalte mig, at han havde fået en tilskyndelse om at blive på det sted et øjeblik, og at jeg skulle fortsætte.

Jeg følte, at det hastede med at indhente de andre foran os, så han hjalp mig med at komme forbi ham, og jeg var i stand til at komme lidt længere ned ad stien. Jeg bemærkede, at der flere steder på jorden var helt grønt. Jeg satte min fod på jorden og opdagede, idet jeg faldt, at der ikke var nogen grund under det grønne. Jeg greb desperat ud efter nogle grene, der var under stien. Et øjeblik kunne jeg se Urumba-floden, som krydser inkaernes hellige dal, ca. 600 m under mig. Jeg følte, at mine kræfter havde forladt mig, og at det kun var et spørgsmål om tid, før jeg ikke længere kunne holde fast. I det øjeblik bad jeg intenst. Det var en meget kort bøn. Jeg åbnede min mund og sagde: »Fader, hjælp mig!«

Grenene var ikke stærke nok til at holde min kropsvægt. Jeg vidste, at enden var nær. I det *samme* øjeblik, hvor jeg var ved at falde, følte jeg en fast hånd tage mig ved armen og hive mig op. Med denne hjælp var jeg i stand til at hive mig selv op på stien. Det var missionæren, der var blevet tilbage, som reddede mig.

Men i virkeligheden var det vor Fader i himlen, der reddede mig. Han hørte min stemme. Jeg hørte Åndens stemme tre gange tidligere, der bad mig om ikke at gå til Inkabroen, men

jeg havde ikke adlydt den stemme. Jeg var i chok, jeg var bleg, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Så kom jeg i tanke om, at de andre missionærer var foran os, så vi ledte efter dem, indtil vi fandt dem og fortalte dem om, hvad der var sket med mig.

Vi vendte tilbage til Machu Picchu meget forsigtigt og i stilhed. På tilbagevejen var jeg stille, og tanken kom til mit sind, at han havde været opmærksom på min stemme, men jeg havde ikke været opmærksom på hans. Der var en stor smerte i mit hjerte over ikke at have adlydt hans stemme og på samme tid en stor taknemlighed over hans barmhjertighed. Han udøvede ikke retfærdighed over mig, men i hans store barmhjertighed havde han reddet mit liv (se Alma 26:20).

Sidst på dagen, da det var tid til min personlige bøn, bad jeg fra hjertet til »barmhjertighedens fader og al trøsts Gud« (2 Kor 1:3). Jeg bad »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [jeg havde] tro på Kristus« (Moro 10:4).

Da jeg havde bedt tidligt den morgen, havde jeg bedt med mine læber, og da jeg var ved at omkomme, bad jeg fra hjertet til ham. Jeg funderede over mit liv indtil da. Jeg fandt frem til, at vor Fader i himlen i mange tilfælde havde været barmhjertig mod mig. Han lærte mig mange lektier den dag i Machu

Picchu i Cusco i Peru. En af de største lektier var, at jeg altid, altid skulle bede »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, [idet jeg udøver] tro på Kristus.«

Ved en lejlighed skete det, at da Jesus Kristus »var et sted og bad, at en af disciplene sagde til ham, da han holdt op med at bede: Herre, lær os at bede« (Luk 11:1). Så lærte han sine disciple at bede. Og i dag lærer han jer og mig at bede, når vi ser ham i vores sind bedende i Getsemane, mens han siger: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Når I beder, ønsker I så helt oprigtigt »ske ikke min vilje, men din?«

Paulus beskriver, hvordan Jesus bad, »mens han levede på jorden«, især i Getsemane: »[Han] opsendte ... under høje råb og tårer, bønner og anråbelsler til ham, som kunne frelse ham fra døden, og han blev bønneøret for sin guds frygt (Hebr 5:7). Når I beder, beder I så virkelig, eller siger I bare bønner? Er I overfladiske med jeres bønner?«

Jesus bad intenst og talte med sin Fader. »Det skete ... og også Jesus blev døbt, og mens han bad, at himlen åbnedes« (Luk 3:21). Når I beder, føler I, at himlen bliver åbnet? Hvornår var sidste gang, at I følte den forbindelse med himlen?

Jesus forberedte sig selv på at tage store beslutninger ved at bede til sin Fader.

Af ældste J. Devn Cornish
De Halvfjerds

»Han [gik] engang op på bjerget for at bede, og han tilbragte natten i bøn til Gud.

Da det blev dag, kaldte han sine disciple til sig, og blandt dem udvalgte han tolv« (Luk 6:12-13).

Forbereder I jer selv på at tage store beslutninger ved at bede til jeres Fader? Forbereder I jer selv til en stund i bøn?

Da Jesus kom til det amerikanske kontinent, lærte han folket at bede. »Og Jesus sagde til dem: Bliv ved med at bede, og de holdt ikke op med at bede« (3 Ne 19:26).

Jesus inviterer os til at »bed[e] altid« (L&P 10:5). Jesus ved, at vor himmelske Fader hører os og giver, hvad der er bedst for os. Hvorfor er det, at vi nogle gange ikke ønsker at modtage? Hvorfor?

I det øjeblik, vi siger: »Fader i himlen«, hører han vore bønner og er opmærksom på os og vore behov. Og hans øjne og ører er nu forbundet med jer. Han læser vores sind, og han føler vores hjerte. I kan ikke skjule noget for ham. Det vidunderlige er, at han vil se på jer med øjne af kærlighed og barmhjertighed – en kærlighed og barmhjertighed vi ikke kan forstå fuldt ud. Men kærlighed og barmhjertighed er hos ham i det øjeblik, I siger: »Fader i himlen«.

Så en bønnestund er et meget, meget helligt øjeblik. Han er ikke en, der siger: »Nej, jeg vil ikke høre på jer nu, fordi I kommer kun til mig, når I har problemer.« Kun mennesker gør det. Han er ikke en, der siger: »Åh, I kan ikke forestille jer, hvor travlt jeg har nu.« Kun mennesker siger det.

Det er mit håb og min bøn, at vi alle må bede, sådan som Jesus har lært os at bede, i Herrens, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

Er jeg god nok? Vil jeg klare det?

Hvis I virkelig prøver og ikke rationaliserer eller gør oprør – omvender jer ofte og beder om nåde – vil I helt sikkert være »gode nok«.

Kære søstre og brødre, hvilken velsignelse det er for os at samles og blive undervist af Herrens tjenere. Er det ikke vidunderligt, at der er så mange måder, hvorpå vor himmelske Fader vejleder og velsigner os? Han ønsker virkelig, at vi skal komme hjem.

Som ung nyuddannet læge blev jeg på grund af en række af velsignelser optaget i et ambitiøst og

konkurrencepræget pædiatrisk videruddannelsesforløb. Da jeg mødte de andre studerende, følte jeg, at jeg var den mindst intelligente og dårligst forberedte af alle. Jeg følte, at jeg på ingen måde kunne hamle op med resten af gruppen.

I begyndelsen af den tredje måned sad jeg sent en aften på sygeplejerskekontoret på hospitalet, hvor jeg skiftevis hulkede for mig selv og faldt i søvn, mens jeg forsøgte at skrive indlæggelsespapirerne for en lille dreng med lungebetændelse. Jeg havde aldrig følt mig så modløs i mit liv. Jeg anede ikke, hvordan man behandler lungebetændelse hos en 10-årig. Jeg begyndte at spekulere over, hvad jeg lavede der.

I det øjeblik lagde en af de ældre reservelæger sin hånd på min skulder. Han spurgte mig, hvordan jeg havde det, og jeg begyndte at fortælle om mine frustrationer og frygt. Hans svar ændrede mit liv. Han fortalte mig, hvor stolt han og de andre reservelæger var af mig, og hvordan de følte, at jeg ville blive en fremragende læge. Kort sagt troede han på mig på et tidspunkt, hvor jeg ikke troede på mig selv.

Ligesom med min egen oplevelse spørger medlemmerne ofte: »Er jeg en god nok person?» eller »Vil jeg virkelig komme i det celestiale rige?« Selvfølgelig findes der ikke sådan noget som »at være god nok.« Ingen af os kunne nogensinde »optjene« eller »fortjene« vores frelse, men det er normalt at spekulere på, om vi er acceptable for Herren, som er sådan, som jeg forstår disse spørgsmål.

Vi kan nogle gange, når vi er i kirke, blive modløse, selv af oprigtige opfordringer til at forbedre os selv. Vi tænker i vores stille sind: »Jeg kan ikke gøre alt dette« eller »jeg bliver aldrig så god som alle de her mennesker.« Måske føler vi, ligesom jeg følte den nat på hospitalet.

Mine kære brødre og søstre, vi skal stoppe med at sammenligne os selv med andre. Vi plager os selv unødigt ved at konkurrere og sammenligne. Vi dømmes fejlagtigt vores selvværd ud fra *det*, vi har eller ikke har, og ud fra *andres meninger*. Hvis vi skal sammenligne, lad os da sammenligne, hvordan vi var tidligere med, hvordan vi er i dag – og endda med, hvordan vi ønsker at være i fremtiden. Den eneste mening om os, der betyder noget, er, hvad vor himmelske Fader tænker om os. Spørg ham oprigtigt, hvad han mener om jer. Han vil elske og

irettesætte os, men aldrig tage modet fra os. Det er Satans trick.

Lad mig være direkte og tydelig. Svaret på spørgsmålene: »Er jeg god nok?» og »vil jeg klare det?« er: »Ja! Du vil blive god nok« og »ja, du vil klare det, så længe du bliver ved med at omvende dig og ikke rationaliserer eller gør oprør.« Himlens Gud er ikke en hjerteløs dommer, som søger efter hvilken som helst undskyldning for at smide os ud af spillet. Han er vor fuldkomne, kærlige Fader, som længes mere end noget andet efter at få alle sine børn tilbage og bo hos ham som familier for evigt. Han gav virkelig sin enbårne Søn, så vi ikke fortabes, men får evigt liv!¹ Tro og fat håb og trøst af denne evige sandhed. Vor himmelske Fader ønsker, at vi klarer det! Dette er hans gerning og herlighed.²

Jeg elsker den måde, som præsident Gordon B. Hinckley udtrykte dette princip. Jeg hørte ham ved flere lejligheder sige: »Brødre og søstre, alt, hvad Herren forventer af os, er, at vi prøver, men I skal *virkelig* prøve!³

At »virkelig prøve« betyder at gøre det bedste, vi kan, idet vi erkender, hvor vi har brug for at forbedre os og så prøve igen. Ved at gøre dette gentagne gange kan vi komme tættere og tættere på Herren; vi føler hans Ånd

mere og mere;⁴ og vi vil modtage mere af hans nåde eller hjælp.⁵

Jeg tror, at vi til tider ikke anerkender, hvor meget Herren ønsker at hjælpe os. Jeg elsker det, som ældste David A. Bednar har sagt:

»De fleste af os forstår, at forsoningen er til for syndere. Men jeg er ikke så sikker på, at vi ved og forstår, at forsoningen også er for hellige ...

Forsoningen skænker os hjælp til at overvinde og undgå det dårlige og at handle og blive god ...

»*Det [er] ved Herrens nåde, at enkeltpersoner ... modtager styrke og hjælp til at udføre gode gerninger, som de ellers ikke ville kunne udrette ... Denne nåde er en opbyggende kraft*« (Bible Dictionary, »Grace«; fremhævelse tilføjet) eller himmelsk hjælp, som enhver af os så inderligt har brug for til at kvalificere os til det celestiale rige.⁶

Det eneste, vi skal gøre for at modtage denne himmelske hjælp, er at spørge efter den og derpå handle på de retfærdige tilskyndelser, vi modtager.

Den gode nyhed er, at hvis vi oprigtigt har omvendt os, vil vores tidligere synder ikke hindre os i at blive ophøjet. Moroni fortæller os om overtræderne på sin tid: »Men så ofte som de med oprigtig hensigt omvendte sig og stræbte efter tilgivelse, blev de tilgivet.«⁷

Og Herren selv sagde om synderen:
 »Hvis han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig i sit hjertes oprigtighed, skal I tilgive ham, og jeg vil også tilgive ham.

Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.«⁸

Hvis vi oprigtigt omvender os, vil Gud virkelig tilgive os, selv når vi har begået den samme synd om og om igen. Som ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Uanset ... hvor mange chancer, du synes, du er gået glip af, hvor mange fejl du har begået ... så vidner jeg om, at du aldrig kommer så langt væk, at den guddommelige kærligheds arme *ikke* kan nå dig. Det er umuligt for dig at falde uden for rækkevidden af Kristi forsonings uendelige lys.«⁹

Dette betyder på ingen måde, at synd er i orden. Synd har altid konsekvenser. Synd skader og sårer altid både synderen og dem, som er påvirket af hans eller hendes synder. Og sand omvendelse er aldrig let.¹⁰ Desuden skal I forstå, at selvom Gud fjerner skylden og skammen for vores synder, når vi oprigtigt omvender os, fjerner han ikke alle konsekvenserne af vores synder med det samme. Nogle gange forbliver de hos os resten af vores liv. Og den værste form for synd er overlagt synd, hvor man siger: »Jeg kan

synde nu og så omvende mig senere.« Jeg mener, at dette er en alvorlig hån af Jesu Kristi offer og lidelser.

Herren selv har sagt: »For jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.«¹¹

Og Alma erklærede: »Se, jeg siger dig: Ugudelighed har aldrig været lykke.«¹²

En af grundene til, at Almas udsagn er så sandt, er, at når vi gentager synd, tager vi afstand fra Ånden, bliver modløse og holder op med at omvende os. Men jeg gentager, at på grund af Frelserens forsoning kan vi omvende os og blive fuldstændig tilgivet, så snart vores omvendelse er oprigtig.

Vi kan ikke rationalisere i stedet for at omvende os. Det vil ikke virke, at vi retfærdiggør vores synder ved at sige: »Gud ved, at det er svært for mig, så han accepterer mig, som jeg er.« »At virkelig prøve« betyder, at vi bliver ved, indtil vi fuldt ud når Herrens standard, som er tydeligt defineret i de spørgsmål, vi bliver stillet, når vi skal have en tempelanbefaling.

Den andet, der helt sikkert vil holde os ude af himlen og adskille os fra den hjælp, vi har brug for nu, er oprør. I Moses' bog lærer vi, at Satan blev nedstyrtet fra himlen på grund af oprør.¹³ Vi gør oprør, hver gang vi siger i vores hjerte: »Jeg har ikke brug for Gud, og jeg behøver ikke at omvende mig.«

Som børnelæge på en intensiv afdeling ved jeg, at hvis man afviser livsreddende behandling uden årsag, kan det unødigt forårsage fysisk død. Når vi gør oprør mod Gud, afviser vi på samme måde vores eneste hjælp og håb, som er Jesus Kristus, hvilket forårsager åndelig død. Ingen af os kan gøre dette ved vores egen kraft. Ingen af os vil nogensinde være »gode nok« uden Jesu Kristi fortjeneste og barmhjertighed,¹⁴ men fordi Gud respekterer

vores handlefrihed, kan vi heller ikke blive frelst uden at prøve. Sådan virker balancen mellem nåde og gerninger. Vi kan have håb i Kristus, fordi han ønsker at hjælpe og forandre os. Faktisk hjælper han jer allerede. Bare stop op, og reflekter, og anerkend hans hjælp i jeres liv.

Jeg vidner for jer, at hvis I virkelig prøver og ikke rationaliserer eller gør oprør – omvender jer ofte og beder om Kristi nåde eller hjælp – vil I helt sikkert være »gode nok«, det vil sige acceptable for Herren. I vil komme i det celestiale rige og blive fuldkommetgjort i Kristus, og I vil modtage de velsignelser og den herlighed og glæde, som Gud ønsker for enhver af sine dyrebare børn, herunder jer og mig. Jeg vidner om, at Gud lever, og at han ønsker, at vi kommer hjem. Jeg vidner om, at Jesus lever. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Joh 3:16.
2. Se Moses 1:39.
3. Den præcise ordlyd fra præsident Hinckley findes ikke på tryk, men følgende er nedskrevet: »Bare gør det bedste, som I kan, men sørg for, at det er jeres allerbedste« (»A Challenging Time – a Wonderful Time«, *Teaching Seminary: Preservice Readings*, CES-hæfte, 2004, s. 18). Han sagde også: »I må endelig ikke få samvittighedskvaler ved tanken om, at I gør noget forkert. Sæt jer ikke mål, som I ikke har evner til at nå. Gør det simpelthen så godt, som I kan, og Herren vil acceptere jeres indsats« (»Hæv jer op til det guddommelige i jer«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 88).
4. Se L&P 50:24.
5. Se Eter 12:27.
6. David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 14-15.
7. Moro 6:8.
8. Mosi 26:29-30.
9. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
10. Se L&P 19:15-19.
11. L&P 1:31.
12. Alma 41:10.
13. Se Moses 4:3.
14. Se 2 Ne 2:6-8.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Et Guds vidne

Jeg foreslår, at I holder op med at have skyldfølelse over nogen utilstrækkelighed, I tror, I har i forhold til at fortælle andre om evangeliet. Bed i stedet om »at stå som Guds vidner«. Dette er en meget stærkere motivation end skyldfølelse.

Meget af Guds vigtige arbejde forbliver uset i verdens øjne. I det sjette århundrede før Kristus var der berømte tænkere såsom Konfutsu i Kina og Buddha i det østlige Indien, men Guds præstedømmes magt var hos Daniel, profeten, der levede i fangenskab, under den babyloniske kong Nebukadnesars regeringstid.

Kong Nebukadnesar var foruroliget af en drøm om natten og forlangte, at hans mirakelmagere og troldmænd fortalte ham, hvad han havde drømt og udlægningen af drømmen. Selvfølgelig kunne de ikke fortælle kongen, hvad han havde drømt, og de protesterede. »Der er intet menneske på jorden, der kan opfylde kongens krav, og der er heller ingen konge ... der ville stille et sådant krav.«¹ Kong Nebukadnesar var rasende over deres fiasko og erklærede vredt, at alle hans rådgivere ville blive slået ihjel.

Daniel, en af kongens vise mænd, bad om, at »Gud ... i sin barmhjerlighed ... [ville] åbenbare denne hemmelighed.«²

Der skete et mirakel. Hemmeligheden om, hvad kongen havde drømt, blev afsløret for Daniel.

Daniel blev bragt for kongen. »Er du i stand til at gengive det drømmesyn, jeg har haft, og tyde det for mig?«

Daniel svarede:

»Hverken vismænd, besværgere, mirakelmagere eller himmelgranskere [kan fortælle dig, hvad du drømte] ...

Men der er en Gud i himlen, som kan åbenbare [disse ting], og han har meddelt kong Nebukadnesar det, som skal ske ved dagenes ende ...

Himlens Gud«, sagde Daniel, skal »oprette et kongerige, [en sten revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd, der vil blive til et stort bjerg,

der fyldte hele jorden] som i al evighed ikke skal gå til grunde ... men [som skal] bestå i al evighed ...

Drømmen er sand,« sagde Daniel, »og dens tydning står fast.«³

Da kongens drøm var forklaret og tydet, udtalte han frimodigt: »Jeres Gud er i sandhed guders Gud, kongers Herre.«⁴

Fra Guds mirakuløse indgreb over for Daniel kom den profeterede fremtid for Jesu Kristi evangelium, genoprettet til jorden, et rige, der vil fylde hele jorden, og »som i al evighed ikke skal gå til grunde ... men [som skal] bestå i al evighed.«

Antallet af medlemmer af Kirken i de sidste dage ville være relativt få, som Nefi profeterede, men de ville være over hele jorden, og præstedømmets magt og ordinancer ville være tilgængelige for alle, som ønsker dem, og opfyldte jorden, sådan som Daniel forudsagde.⁵

I 1831 modtog profeten Joseph Smith denne åbenbaring: »Nøglerne til Guds rige [og til at indsamle Israel fra jordens fire dele] er overdraget til menneskene på jorden, og derfra skal evangeliet rulle frem til jordens ender, ligesom den sten, der uden

hænder er blevet hugget ud af bjerget, skal rulle frem, indtil den har opfyldt hele jorden.»⁶

Et fælles ansvar

Indsamlingen af Israel er et mirakel. Det er ligesom et kæmpe puslespil, hvis brikker vil blive sat på plads, forud for den herlige begivenhed, der er det andet komme. Ligesom vi kan være rådvilde over bjerget af puslespilsbrikker, må de tidlige hellige have set opgaven med at bringe det gengivne evangelium ud til hele verden, som en nærmest

umulig opgave. Men de gik i gang, en person, en puslespilsbrik ad gangen, at finde de lige kanter, for at indramme dette guddommelige værk rigtigt. Lidt efter lidt begyndte stenen, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget, at rulle frem, fra hundreder til tusinder til titusinder og nu millioner af pagtsholdende sidste dages hellige i alle nationer, der forbinder puslespilsbrikkerne i dette forunderlige værk og under.

Hver af os er en brik i puslespillet, og hver af os hjælper med at sætte de andre vigtige brikker på plads. I er

vigtige i denne store sag. Vores udsigt fremad er nu tydelig. Vi kan se, at miraklet fortsætter, og Herrens hånd vejleder os, mens vi udfylder de huller, der mangler. Og »den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt»,⁷ og han vil vende tilbage i majestæt og herlighed.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen for at arbejde sammen ... for at bringe sjæle til ham ... Han vil hjælpe os i vores arbejde, hvis vi vil handle i tro for at fuldføre hans værk.»⁸

Det guddommeligt udnævnte ansvar, som engang primært lå på fuldtidsmissionærenes skuldre, hviler nu på os alle. Vi ønsker alle at fortælle om det gengivne evangelium, og heldigvis bliver tusinde døbt hver uge. Men selv med denne vidunderlige velsignelse gør vores bekymring for vore brødre og søstre samt vores ønske om at behage Gud, at vi har en presserende trang til at fortælle om og styrke Guds rige på jorden.

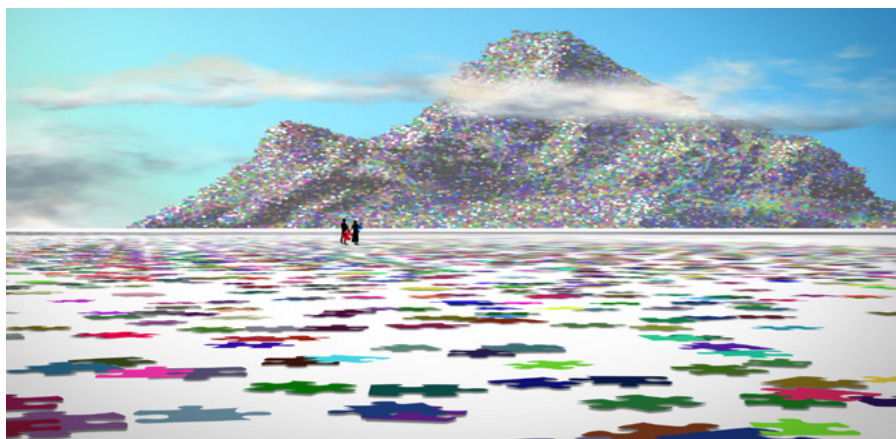
Skyldfølelsens grænser

Selv om I har et stærkt ønske om at fortælle andre om evangeliet, så er I måske mindre glade for resultatet af jeres tidligere indsats. I kan føle, som en ven, der sagde: »Jeg har talt med min familie og venner om Kirken, men få har vist nogen interesse, og med hver afvisning er jeg blevet mere tøvende. Jeg ved, at jeg bør gøre mere, men jeg sidder fast og alt, hvad jeg føler, er en enorm skyldfølelse.»

Lad mig se, om jeg kan hjælpe.

Skyldfølelse har en vigtig rolle, da den vækker os til de ændringer, vi har behov for at foretage, men det er begrænset, hvor langt skyldfølelsen vil hjælpe os.

Skyldfølelse er som et batteri i en benzindrevet bil. Det kan oplyse bilen, starte motoren og give energi

Indsamlingen af Israel er ligesom et stort puslespil, hvis brikker vil blive placeret på deres plads forud for det andet komme. Hver af os er en brik i puslespillet, og hver af os er med til at sætte de andre vigtige brikker på plads.

til forlygterne, men det vil ikke give brændstof til den lange rejse forude. Batteriet er ikke tilstrækkeligt i sig selv. Og det er skyldfølelse heller ikke.

Jeg foreslår, at I holder op med at have skyldfølelse over nogen utilstrækkelighed, I tror, I har i forhold til at fortælle andre om evangeliet. Bed i stedet, som Alma sagde, om muligheder for »at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder ... så [andre] kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, [og] få evigt liv.«⁹ Dette er en meget stærkere motivation end skyldfølelse.

At være et Guds vidne til alle tider og på alle steder afspejler både, hvordan vi lever, og hvordan vi taler.

Vær åbne om jeres tro på Kristus. Når muligheden byder sig, så tal om hans liv, hans belæringer og hans uforlignelige gave til hele menneskeheden. Fortæl om hans mægtige sandheder fra Mormons Bog. Han har givet os dette løfte: »Enhver, som kendes ved mig over for mennesker, vil jeg også kendes ved over for min fader ... i himlene.«¹⁰ Jeg lover jer, at når I beder ofte og oprigtigt for muligheder for at »stå som Guds vidner«, vil disse muligheder komme og dem, som søger mere lys og kundskab, vil blive bragt frem for jer. Når I reagerer på åndelige tilskyndelser, vil Helligånden bære jeres ord til en andens hjerte, og en dag vil Frelseren kendes ved jer over for hans Fader.

En fælles indsats

Det åndelige arbejde med at hjælpe nogen til at komme ind i Guds rige er en fælles indsats. Gør brug af missionærerne, så snart I kan, og bed om himmelsk hjælp. Men husk, at timingen af en andens omvendelse ikke fuldt ud er op til jer.¹¹

Kamla Persand fra øen Mauritius gik på medicinstudiet i Bordeaux i

Diego Gomez' omvendelse (herover, første række, den tredje fra højre) og Kamla Persands omvendelse (til højre med sin familie 25 år efter sin dåb) kom med hjælp og støtte fra mange, som rakte ud til dem som »Guds vidner«.

Frankrig, da vi mødte hende i februar i 1991. Vi havde som familie bedt om muligheden for at fortælle en, som søgte efter sandheden, om evangeliet, og vi underviste hende i vores hjem. Det var et privilegium at døbe hende, men vi var ikke hovedårsagen til, at Kamla tilsluttede sig Kirken. Venner, missionærer og selv familiemedlemmer havde været »Guds vidner« i hendes hjemland, og en dag i Frankrig, da tiden var rigtig for Kamla, besluttede hun sig for at blive døbt. Nu 25 år senere er velsignelserne ved denne beslutning overalt i hendes tilværelse, og hendes søn er missionær på Madagaskar.

I må ikke se jeres indsats for at dele Kristi kærlighed med andre som en test, der kan dumpes eller bestås, hvor jeres karakter bliver afgjort af, i hvilken grad jeres venner reagerer positivt på jeres følelser eller invitation til at møde missionærerne.¹² Med vores jordiske øjne kan vi ikke dømme virkningen af vores indsats, ej heller kan vi styre timingen. Når I fortæller andre om jeres kærlighed til Frelseren, vil jeres karakter altid være 12.

Nogle regeringer har begrænset missionærers arbejde, hvilket gør, at vore ædle medlemmer viser et endnu større mod ved at være »Guds vidner til alle tider ... og på alle steder.«

Nadezhda fra Moskva giver ofte andre en Mormons Bog i en gaveæske sammen med masser af slik. »Jeg fortæller dem«, sagde hun, »at det er den sødeste gave, jeg kunne give dem.«

Kort tid efter Svetlanas dåb i Ukraine følte hun sig tilskyndet til at fortælle en mand, som hun ofte så på bussen, om evangeliet. Da manden steg af ved sit stop, spurgte hun: »Vil du vide mere om Gud?« Manden sagde: »Ja.« Missionærerne underviste Viktor, og han blev døbt. Han og Svetlana blev senere beseglet i templet i Freiberg i Tyskland.

Vær forsigtig, jeres velsignelser kan komme på uventede måder.

For syv år siden mødte Kathy og jeg Diego Gomez og hans smukke familie i Salt Lake City. De deltog sammen med os i et åbent hus i et tempel og afslog høfligt vores invitation til at lære mere om Kirken. I maj måned i år fik jeg en overraskende opringning fra Diego. Begivenheder i hans liv havde ført ham

10. Matt 10:32.

11. For en måned siden var jeg i Santa Maria i Brasilien. Bror João Grahl fortalte mig, at han som ung mand var kommet i kirke i to år og ville døbes, men hans far tillod det ikke. En dag fortalte han sine søstre, som havde samme ønske, at de skulle knæle ned og bede om, at Gud ville blødgøre deres fars hjerte. De knælede og bad og gik så i skole.

Da de kom hjem den dag, var en onkel, deres fars bror, overraskende kommet fra en by langt væk. Han var i deres hjem og talte med deres far. Med onklen i rummet spurgte børnene igen deres far, om de kunne blive døbt. Deres onkel trådte frem og lagde sine hænder på sin yngre brors skulder og sagde: »Reinaldo, det er sandt. Lad dem blive døbt.« Onklen var, uden at nogen af dem vidste det, blevet døbt nogle få måneder forinden.

Onklen var blevet tilskyndet til at rejse til sin brors hus, og fordi han »stod som Guds vidne« den dag, fik hans niecer og nevø lov til at blive døbt. Nogle få uger senere blev Reinaldo og hans hustru døbt. Gud besvarede disse børns bønner på mirakuløs vis gennem en, som var villig til at være »et Guds vidne«.

12. »I har succes, når I inviterer, uanset hvordan det ender« (Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, 2012, s. 23; se også everydaymissionaries.org).

13. Matt 28:19.

14. Mosi 15:28.

15. Dan 2:44-45; se også v. 34-35.

16. L&P 65:5.

på knæ. Han havde fundet missionærerne på egen hånd, taget lektionerne og var klar til at blive døbt. Den 11. juni trådte jeg ned i dåbens vande med min ven og meddiscipel Diego Gomez. Hans omvendelse havde sin egen timing og kom med hjælp fra mange, som rakte ud til ham som »Guds vidner«.

En invitation til de unge

Til vores fantastiske unge og unge voksne over hele verden giver jeg en særlig invitation og udfordring om at være »Guds vidner«. De, som er omkring jer, er åbne for åndelige forespørgsler. Husker I puslespillet? I kommer ikke tomhændede til bordet, men I har teknologi og de sociale medier til jeres rådighed. Vi har brug for jer, Herren har brug for, at I er endnu mere engagerede i denne store sag.

Frelseren sagde: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«¹³

Det er ikke tilfældigt, at I bor i Afrika, Asien, Europa, Nord-, Mellem- eller Sydamerika, Stillehavsområdet eller et andet sted i Guds verden, for evangeliet må udgå til »alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.«¹⁴

»Himlens Gud [har] oprettet[et] et kongerige, [en sten revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd, der er blevet til et stort bjerg, der fylder hele jorden] som i al evighed ikke skal gå til grunde ... men [som skal] bestå i al evighed ...

Drømmen er sand, og dens tydning står fast.«¹⁵

Jeg slutter med ord fra Lære og Pagter: »Påkald Herren, for at hans rige må have fremgang på jorden, for at dens indbyggere må modtage det og være beredt på de dage, der skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned [fra] himlen, iklædt sin herligheds glans, for at møde Guds rige, som er oprettet på jorden.«¹⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dan 2:10.

2. Dan 2:18.

3. Dan 2:26-28, 44-45; se også v. 34-35.

4. Dan 2:47.

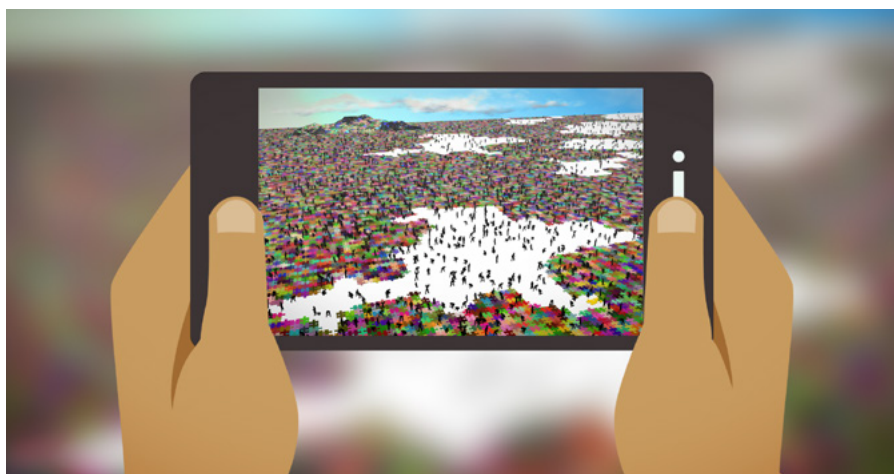
5. Se 1 Ne 14:12-14.

6. L&P 65:2; se også L&P 110:11.

7. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 440; se også Boyd K. Packer, »Sandhedens banner er blevet rejst«, *Liahona*, nov. 2003, s. 27.

8. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.

9. Mosi 18:9.

Unge og unge voksne over hele verden kommer til bordet, hvor de behersker teknologi og de sociale medier.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Brødre og søstre, præsident Monson har bedt mig om at præsentere navnene på Kirkens ledere og områdehalvfjerdser for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Russell Marion Nelson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak for deres fremragende virke afløser ældsterne Daniel L. Johnson, Jairo Mazzagardi, Kent F. Richards og Francisco J. Viñas som generalautoriteter og giver dem emeritusstatus. Vi bemærker også ældste Per G. Malms indsats. Han gik bort den 26. juli 2016. Vi udtrykker vores kærlighed og inderlige kondolence til søster Malm og til deres børn og børnebørn.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke tak til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser Alan R. Walker som områdehalvfjerdser. De, der ønsker at udtrykke påskønnelse til bror Walker for hans virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som områdehalvfjerdser: Bhanu K. Hiranandani og Sandino Roman.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdser og præsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Monson, afstemningen er noteret. Vi beder dem, der stemte imod nogen af forslagene om at kontakte deres stavspræsident.

Brødre og søstre, tak for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Tapre i Jesu vidnesbyrd

Vi har ikke råd til at lade vore vidnesbyrd om Faderen og Sønnen blive forvirret og kompliceret af anstødssten.

E vigt liv er den største af Guds gaver, og den skænkes dem, der »holder [Guds] befalinger og holder ud til enden.«¹ På den anden side nægtes evigt liv hos vor himmelske Fader dem, »som ikke er tapre i vidnesbyrdet om Jesus.«² Der er en række anstødssten for vores tapperhed, som kan hindre os i at nå målet om evigt liv.³ Anstødssten kan være komplekse, lad mig illustrere.

For mange år siden byggede min far en lille hytte på den landejendom, hvor han er vokset op. Udsigten udover engene var ufattelig. Da væggene var blevet rejst i hytten, kom jeg på besøg. Jeg var overrasket over, at udsigten fra vinduet var en elmast i nærheden af huset. For mig var det en stor skuffelse i betragtning af den fantastiske udsigt.

Jeg sagde: »Far, hvorfor lod du dem placere den elmast direkte foran din udsigt fra vinduet?»

Min far, der var en utrolig praktisk og rolig mand, udbrød med nogen følelse: »Quentin, den elmast er for mig det smukkeste på hele gården!« Han forklarede sig så: »Når jeg ser den mast, ved jeg, at jeg i modsætning til, da jeg voksede op her, ikke behøver at bære vand i spande fra kilden op til huset til at lave mad, vaske hænder eller tage bad. Jeg behøver ikke at tænde

stearinlys eller olielamper om aftenen for at læse. Jeg ønsker at se den elmast lige midt i mit panoramavindue.«

Min far havde et andet perspektiv omkring elmasten, end jeg havde. For ham repræsenterede den mast et bedre liv, men for mig var det en anstødssten til en storslået udsigt. Min far påskønnede elektricitet, lys og renlighed mere end en æstetisk udsigt. Jeg forstod straks, at hvor masten var en anstødssten for mig, havde den stor, praktisk og symbolsk betydning for min far.

En anstødssten er en »årsag til ulykke eller vanskeligheder« eller »til

utilfredshed, vrede eller forargelse.«⁴ At snuble åndeligt er at »begå et fejltrin eller være uheldig.«⁵ En anstødssten kan være, hvad som helst der distraherer os fra at opnå retfærdige mål.

Vi har ikke råd til at lade vore vidnesbyrd om Faderen og Sønnen blive forvirret og kompliceret af anstødssten. Vi må ikke falde i den fælde. Vore vidnesbyrd om dem må forblive rene og enkle som min fars enkle forsvaret af elmasten på gården, hvor han voksede op.

Hvilke anstødssten forvirrer og komplicerer vores rene og enkle vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og afholder os fra at være tapre i det vidnesbyrd?

En anstødssten er menneskers filosofier

Vi hylder viden af enhver art og tror, at »Guds herlighed er intelligens.«⁶ Men vi ved også, at modstanderens foretrukne strategi er at lede mennesker bort fra Gud og få dem til at snuble ved at fremhæve menneskers filosofi frem for Frelseren og hans lære.

Apostlen Paulus var et sikkert vidne om Jesus Kristus på grund af en

mirakuløs og livsændrende oplevelse med Frelseren.⁷ Paulus' enestående baggrund havde forberedt ham til at forstå mennesker fra mange kulturer. Han elskede thessalonikernes »lige-fremme enkelthed« og filippernes »omsorgsfulde medfølelse«.⁸ I begyndelsen havde han sværere ved at forstå de intellektuelle og sofistikerede grækere. I Athen på Aeropagus forsøgte han en filosofisk tilgang og blev afvist. Til korintherne besluttede han ganske enkelt at undervise i »læren om Kristus som korsfæstet«.⁹ Sagt med apostlen Paulus' egne ord:

»Og min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis,

for at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft.«¹⁰

Nogle af de mest storslåede beretninger i skriften om Frelseren og hans mission er fremsat i 1 Korintherbrev. Et kapitel – 15 – er blevet kendt verden over gennem opførelser af Georg Friedrich Händels *Messias*.¹¹ Den indeholder storslåede lærdomme om Frelseren. I den tredje del af *Messias*, lige efter »Halleluja-koret«, kommer de fleste af de anvendte skriftsteder fra 1 Korinther 15. På nogle få vers beskriver Paulus meget smukt noget af det, som Frelseren udrettede:

»Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen ...

Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus ...

Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod? ...

Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!«¹²

Vi ved, at frafaldet fandt sted på grund af, at menneskers filosofier blev fremhævet over Kristi grundlæggende og fundamentale lære. I stedet for, at der blev undervist i enkelheden i Frelserens budskab, blev mange enkle og dyrebare sandheder ændret eller gik tabt. Faktisk adopterede kristendommen nogle græske, filosofiske traditioner for, at folks tro kunne passe ind i den eksisterende kultur. Historikeren Will Durant har skrevet: »Kristendommen udryddede ikke hedenskaben, den tilegnede sig den. Den døende

græske tankegang blev på ny vakt til live.«¹³ Historisk set og i vor egen tid afviser nogle mennesker Jesu Kristi evangelium, fordi det – efter deres mening – ikke er tilstrækkeligt intellektuelt sofistikeret.

Da genoprettelsen fandt sted, påstod mange i det mindste at følge Frelserens lære. Mange lande betragtede sig selv som kristne lande. Men selv da var der profetier om vanskeligere tider i vore dage.

Heber C. Kimball var en af de oprindelige tolv apostle i denne uddeling

og førsterådgiver til præsident Brigham Young. Han advarede: »Der kommer en tid, hvor ... det vil være vanskeligt at skelne mellem en helligs ansigt og ansigtet hos en fjende af Guds folk. Da ... se efter den store sigte, for der kommer en tid med megen sigtelse, og mange vil falde.« Han afsluttede med, at der »kommer en PRØVE«. ¹⁴

I vore dage er kristendommens indflydelse i mange lande, herunder USA, reduceret væsentligt. Uden religiøse overbevisninger er der ingen følelse af ansvarlighed over for Gud. Det er derfor svært at etablere universelle værdier om, hvordan man bør leve. Filosofier, som man har stærke følelser omkring, er ofte i konflikt med hinanden.

Desværre sker dette også for nogle medlemmer af Kirken, som mister deres orientering og bliver påvirket af øjeblikkets sag – hvoraf mange helt tydeligt ikke er retfærdige.

På linje med Heber C. Kimballs profeti sagde ældste Neal A. Maxwell i 1985: »Der vil finde en stor udskillelse sted på grund af fejltrin, som mennesket ikke omvender sig fra. Nogle få vil give op i stedet for at holde ud til enden. Andre vil blive bedraget af frafaldne. Andre igen vil blive fornærmet, for der er nok af anstødssten i enhver uddeling!« ¹⁵

En anden anstødssten er at nægte at se synd i dets rette lys

En af de enestående og foruroligende sider af vor tid er, at mange mennesker er involveret i syndig adfærd, men nægter at betragte det som syndigt. De har ingen anger eller villighed til at anerkende, at deres opførsel er moralsk forkert. Selv nogle, som hævder at tro på Faderen og Sønnen, har fejlagtigt den holdning, at der hos en kærlig Fader i himlen ikke bør være nogen konsekvenser

for opførsel, der er i modstrid med befalingerne.

Det var tilsyneladende den holdning, som Corianton, søn af Alma den Yngre i Mormons Bog, havde. Han havde udvist en forfærdelig umoralsk opførsel og blev nu rådgivet af Alma. Vi er velsignede ved, at den store profet Alma, som personligt havde oplevet »den mørkeste afgrund [og det] forunderlige lys«, ¹⁶ nedskrev de instruktioner, han gav. I det 39. kapitel af Alma læser vi, hvordan han vejledte sin søn gennem omvendelsesprocessen og derefter forklarede, hvordan Kristus ville komme for at borttage synd. Han gjorde nødvendigheden af omvendelse klar for Corianton, for »intet urent kan arve Guds rige«. ¹⁷

Alma 42 indeholder nogle af de mest storslåede læresætninger om forsoningen i hele skriften. Alma hjalp Corianton med at forstå, at det ikke er »uretfærdigt, at synderen bliver overført til en tilstand af elendighed.« ¹⁸ Men han bemærkede, at lige siden Adam havde en nådig Gud givet et »tidsrum ... til omvendelse«, for uden omvendelse ville »den store frelsesplan ... være blevet forpurret.« ¹⁹ Alma fastslog også, at Guds plan er en »plan for lykke.« ²⁰

Almas undervisning er meget belærende: »For se, retfærdigheden fremsætter alle sine krav, og barmhjertigheden gør også krav på alle, der er hendes egne; og således bliver ingen, undtagen de oprigtigt angrende, frelst.« ²¹ Set i deres rette lys er de storslåede velsignelser ved omvendelse og ved at følge Frelserens lære enormt vigtige. Det er ikke uretfærdigt at være tydelig, som Alma var med Corianton, om konsekvenserne af syndige valg og manglende omvendelse. Det er ofte blevet sagt: »Før eller senere må alle sætte sig ned ved konsekvensernes bord.« ²²

Den bemærkelsesværdige og celestiale velsignelse ved Frelserens forsoning er, at syndig adfærd gennem omvendelse bliver slettet. Alma konkluderede efter Coriantons omvendelse: »Du [skal] ikke ... lade dette forurolige dig mere, men alene lade dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse.« ²³

At se forbi målet er en anstødssten

Profeten Jakob omtalte de fordums jøder som »et stivnakket folk ... [som] foragtede tydelige ord og slog profeterne ihjel og søgte efter det, som de ikke kunne forstå. Derfor, på grund af deres blindhed, hvilken blindhed skyldtes, at de så forbi målet, må de nødvendigvis falde.« ²⁴

Selv om der er mange eksempler på at se forbi målet, ²⁵ er ekstremisme et væsentligt et i vore dage. Ekstremisme i evangeliet er, når nogen hæver et evangelisk princip over andre lige så vigtige principper og indtager en holdning, der går videre eller imod læren fra Kirkens ledere. Et eksempel er, når nogen taler for tilføjelser, forandringer eller større vægt på en del af visdomsordet. Et andet er kostbare forberedelser til jordens ende-scenarier. I begge eksempler bliver andre opfordret til at

acceptere private fortolkninger. »Hvis vi ændrer en sundhedslov eller noget andet princip til en form for religiøs fanatisme, ser vi forbi målet.«²⁶

Herren har om vigtige læresætninger erklæret: »Hver den, der kundgør mere eller mindre end dette, han er ikke af mig.«²⁷ Når vi ophøjer noget princip på en måde, der begrænser vores forpligtelse over for andre lige så vigtige principper eller indtager en holdning, der er i modstrid med eller overgår læren fra Kirkens ledere, så ser vi forbi målet.

Desuden ophøjer nogle medlemmer sager, hvoraf mange er gode, til en status, der overgår grundlæggende evangeliske læresætninger. De placerer deres hengivenhed over for sagen som deres første forpligtelse og sætter deres forpligtelse over for Frelseren og hans lære på en sekundær position. Hvis vi ophøjer noget over vores hengivenhed over for Frelseren, hvis vores opførsel betragter ham som blot endnu en lærer og ikke som Guds guddommelige Søn, ser vi forbi målet. Jesus Kristus er målet!

Afsnit 76 i Lære og Pagter gør det klart, at det at være »tapre i vidnesbyrdet om Jesus«²⁸ er den enkle og afgørende prøve mellem dem, der arver det celestiale riges velsignelser, og dem, der kommer i det lavere terrestre rige. For at være tapre må vi fokusere på Jesu Kristi kraft og hans sonoffer for at overvinde død og – gennem vores omvendelse – blive rensset for synd og vi må følge Kristi lære.²⁹ Vi har også brug for lyset og kundskaben om Frelserens liv og lære til at vejlede os på pagtsstien, herunder templets hellige ordinancer. Vi må være standhaftige i Kristus, tage for os af hans ord og holde ud til enden.³⁰

Konklusion

Hvis vi skal være tapre i vidnesbyrdet om Jesus, må vi undgå de

anstødssten, der fanger og hindrer udviklingen for mange, der ellers er ærlige mænd og kvinder. Lad os beslutte os for altid at være i hans tjeneste. Når vi søger viden, må vi undgå menneskers filosofier, der formindsker vores forpligtelse over for Frelseren. Vi må se synd i dets rette lys og modtage Frelserens forsoning gennem omvendelse. Vi må undgå at se forbi målet og fokusere på Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, og følge hans lære.

Min far så elmasten som et redskab til at levere kraft, lys og rindende vand til madlavning og rengøring. Det var en trædesten til at forbedre hans liv.

En forfatter foreslår, at anstødssten kan forvandles til »trædesten til en ædel karakter og til himlen«.³¹

For os vil det at være tapre i vidnesbyrdet om Jesus være en trædesten hen mod at blive værdige til Frelserens nåde og det celestiale rige. Jesus Kristus er det eneste navn under himlen, hvorved mennesker kan blive frelst.³² Jeg bærer mit sikre vidnesbyrd om både hans guddommelighed og hans himmelske rolle i Faderens plan. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 14:7; se også Joh 17:3.
2. L&P 76:79.

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

3. Se *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 30-31.
4. *Den danske ordbog*, 2003, »anstødssten«.
5. *Den danske ordbog*, 2003, »snuble«.
6. L&P 93:36.
7. Se ApG 9:1; 26:13-18.
8. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1898, s. 319.
9. Se Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, s. 319-320.
10. 1 Kor 2:4-5.
11. Se Georg Friedrich Händel, *Messiah*, red. T. Tertius Noble, 1912.
12. 1 Kor 15:20-22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization*, bind 3, *Caesar and Christ*, 1944, s. 595.
14. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 446.
15. Neal A. Maxwell, »Vær ved godt mod«, *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 132.
16. Mosi 27:29.
17. Alma 40:26.
18. Alma 42:1. I sidste dages hellig-læren er der taget hensyn til hele menneskeheden, herunder dem, som ikke hører om Kristus i dette liv, børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, og dem, der mangler forståelse (se L&P 29:46-50; 137:7-10).
19. Alma 42:5.
20. Alma 42:8.
21. Alma 42:24. Bemærk, at på engelsk er det personlige pronomen for retfærdighed *han* (hankøn) og for barmhjertighed er det *hende* (hunkøn).
22. Robert Louis Stevenson, i Carla Carlisle, »A Banquet of Consequences«, *Country Life*, 6. juli 2016, s. 48. Fru Carlisle angiver Robert Louis Stevenson som ophavsmand til citatet. Andre mener, det er en anden ophavsmand.
23. Alma 42:29.
24. Jakob 4:14.
25. I en artikel, jeg skrev til et af Kirkens tidsskrifter i 2003, lagde jeg vægt på fire områder, der kunne skabe teologisk blindhed og den snublen, som Jakob beskrev: At erstatte evangeliske sandheder med menneskers filosofi, ekstremisme i evangeliet, heroiske handlinger som erstatning for daglig indvielse samt at løfte regler op over læresætninger (se »Se ikke forbi målet«, *Liahona*, mar. 2003, s. 21-24).
26. Quentin L. Cook, »Se ikke forbi målet«, *Liahona*, mar. 2003, s. 22.
27. L&P 10:68.
28. L&P 76:79.
29. Se 2 Ne 31:17-21.
30. Se 2 Ne 31:20-21.
31. Henry Ward Beecher, i Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts*, 1891, s. 586.
32. Se 2 Ne 31:21; Mosi 3:17.

Se hen til bogen, se hen til Herren

Kan I se Mormons Bog som jeres slutsten, jeres åndelige styrkecenter?

Mary Elizabeth Rollins

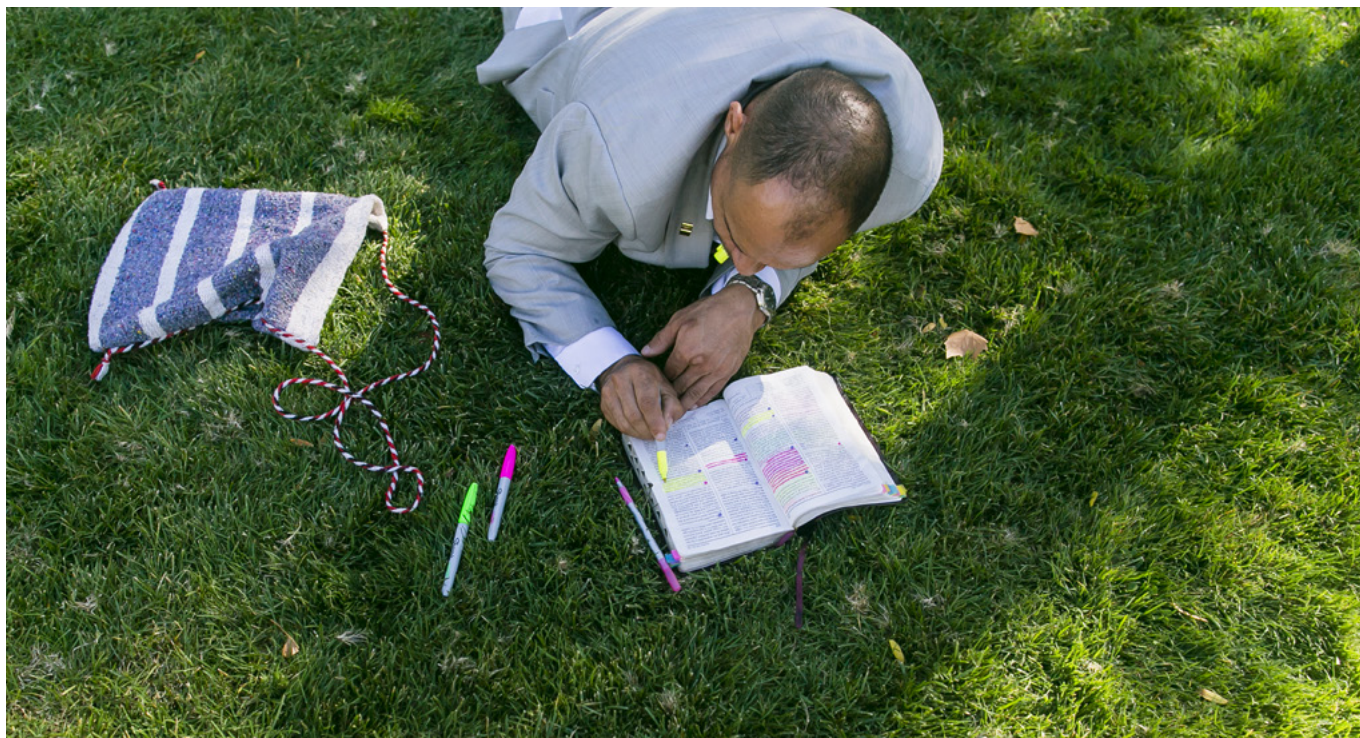
I mit sind forestiller jeg mig alle jer i den opvoksende generation, som sidder og kigger eller lytter med på denne konference rundt om i verden. Jeg vil gerne fortælle jer en sand beretning, en beretning, der både kan tjene som eksempel og lærestreg. Den kan vise jer, hvordan man kommer tættere på Herren og får større kraft til at modstå fristelse.

Det er en beretning om en ung pige, der bor i New York, og som, inden hun var fyldt tre år, havde mistet sin far, da hans båd sank ude på en stor sø. Hun flyttede sammen med sin mor, sin storebror og sin lillesøster til en ny by i en anden delstat, hvor de boede hos hendes moster og onkel. Nogen tid efter familien var kommet til byen, kom der også missionærer og medlemmer af en nystiftet trosretning til deres by med glade nyheder om evangeliets gengivelse. De fortalte en bemærkelsesværdig historie om en engel, der overbragte en fortidig optegnelse til en ung mand ved navn Joseph Smith, en optegnelse, som han havde oversat ved Guds kraft. To af de besøgende, Oliver Cowdery og John Whitmer, havde rent faktisk set den gamle optegnelse

og de indgraverede metalsider med deres egne øjne, og Whitmer vidnede om, at han havde holdt guldpladerne i sine egne hænder. Optegnelsen var for nylig blevet udgivet som bog, og bror Whitmer havde et eksemplar med sig. Navnet på bogen var naturligvis Mormons Bog.

Da den 12-årige Mary hørte missionærerne tale om bogen, fik hun en speciel følelse i hjertet. Og selv om Mormons Bog var tyk med dens mange sider, længtes Mary efter at læse den. Da

bror Whitmer tog af sted igen, gav han ét dyrebart eksemplar af bogen til bror Isaac Morley, som var en ven af Marys onkel og lokal leder i den nye kirke.

Mary skrev senere: »Jeg tog hen til [bror Morleys] hus ... og bad om lov til at se bogen; [han] rakte mig den, [og] da jeg kiggede på den, følte jeg sådan et stærkt ønske om at læse den, at jeg ikke kunne lade være med at spørge, om jeg måtte tage den med hjem og læse i den ... Han sagde ... at han knap selv havde haft tid til at læse et kapitel i den, og at kun nogle få af brødrene havde set den, men jeg bad så inderligt om det, at han til sidst sagde: »Barn, hvis du kommer tilbage med bogen inden morgenmad i morgen tidlig, må du tage den.«

Mary løb hjem og var så fascineret af bogen, at hun blev oppe næsten hele natten for at læse den. Næste morgen, da hun afleverede bogen, sagde bror Morley: »Jeg går ud fra, at du ikke fik læst meget i den,« og »jeg tror ikke, at du kan fortælle mig noget om, hvad der står.« Mary rettede sig op og sagde det første vers i Mormons Bog udenad. Hun fortalte ham derpå historien om profeten Nefi. Senere skrev Mary: »Han stirrede overrasket på mig og sagde:

»Barn, tag bogen med hjem, og læs den færdig, jeg kan vente.«

Kort tid efter læste Mary bogen færdig, og hun var den første person i byen, der havde læst hele bogen. Hun vidste, at den var sand, og at den kom fra vor himmelske Fader. Da hun så hen til bogen, så hun hen til Herren.

En måned senere fik de særligt besøg. Her er det, som Mary skrev om sit mindeværdige møde den dag: »Da [Joseph Smith] fik øje på mig, så han meget oprigtigt på mig ... Efter et øjeblik eller to ... gav han mig en stor velsignelse ... og rakte mig bogen som gave og sagde, at han ville give bror Morley en anden ... Vi følte alle, at han var en Guds mand, for han talte med kraft og som en, der har myndighed.«

Denne unge pige, Mary Elizabeth Rollins, oplevede mange andre mirakler i sit liv og bevarede altid sit vidnesbyrd om Mormons Bog.¹ Historien har en særlig betydning for mig, da hun er min tiptiptoldemors søster. Gennem Marys eksempel og andre oplevelser i mit liv har jeg lært, at man aldrig er for ung til at søge og modtage et personligt vidnesbyrd om Mormons Bog.

Jeres vidnesbyrds slutsten

Der ligger en personlig lektie for jer i Marys historie. Enhver af jer unge mænd, unge piger og børn kan få den samme følelse, som hun fik. Når I læser Mormons Bog og beder med et ønske om at vide, at den er sand, kan I også mærke den samme tilskyndelse i hjertet, som Mary fik. I opdager måske også, at når I står og bærer vidnesbyrd om Mormons Bog, vil I føle den samme bekræftende ånd. Helligånden vil tale til jeres hjerte. I kan også føle den samme bekræftende ånd, når I hører andre bære deres vidnesbyrd om Mormons Bog. Enhver af disse åndelige tilkendegivelser kan føre til, at Mormons Bog bliver slutstenen i jeres vidnesbyrd.

Lad mig forklare det nærmere. Profeten Joseph Smith, som oversatte Mormons Bog gennem »Guds gave og kraft«, beskrev Mormons Bog som »den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten«.²

Siden Mormons Bog blev udgivet første gang i 1830, er der blevet udgivet mere end 174 millioner eksemplarer på 110 forskellige sprog, hvilket blot viser, at Mormons Bog stadig er vor religions slutsten. Men hvad betyder det for hver enkelt af jer?

Mormons Bog kan som slutstenen i en stenbue blive slutstenen i vores vidnesbyrd.

I arkitektoniske termer er en slutsten en vigtig del af en bue eller hvælving. Det er en særlig tilhugget sten, der sidder i midten og øverst i en hvælving. Det er den vigtigste sten, fordi den holder begge sider af hvælvingen på plads og forhindrer, at den falder sammen. Og det er en strukturel del, der sikrer, at porten eller åbningen nedenfor er passabel.

I evangeliske termer er det en gave og velsignelse fra Herren, at vor religions slutsten er noget så håndgribeligt som Mormons Bog, og at I kan holde den og læse den. Kan I se Mormons Bog som jeres slutsten, jeres åndelige styrkecenter?

Præsident Ezra Taft Benson kommenterede på Joseph Smiths lærdomme om dette. Han sagde: »Der er tre måder, hvorpå Mormons Bog er vores religions slutsten. Den er slutstenen, når vi vidner om Kristus. Den er slutstenen i vores lære. Den er vidnesbyrdets slutsten.«

Præsident Benson sagde desuden: »Mormons Bog lærer os sandheden og bærer vidnesbyrd om Kristus ... Men der er mere end som så. Der er i bogen en kraft, der vil begynde at strømme ind i jeres liv i det øjeblik, I indleder et seriøst studium af den. I vil finde større

styrke til at stå imod fristelser ... I vil finde styrke til at blive på den lige og snævre sti.«³

Mit personlige vidnesbyrd

I mit tilfælde blev Mormons Bog slutstenen i mit vidnesbyrd over en årelang periode og gennem en række oplevelser. En stærk oplevelse, der formede mit vidnesbyrd, fandt sted, da jeg som ung missionær tjente i mit første område: Kumamoto i Japan. Min kammerat og jeg gik fra dør til dør. Jeg mødte en bedstemor, som venligt inviterede os ind i sin entre, der på japansk blev kaldt for *genkan*. Hun tilbød os noget koldt at drikke på en varm dag. Jeg havde ikke været i Japan ret længe, og jeg havde for nylig læst Mormons Bog igennem og bedt om at få vished for, at den var sand.

Eftersom jeg var lidt grøn i Japan, talte jeg ikke ligefrem flydende japansk. Rent faktisk tror jeg ikke, at denne kvinde forstod meget af det, jeg sagde. Jeg begyndte at undervise hende om Mormons Bog, beskrev hvordan Joseph Smith gennem en engel havde fået overdraget en gammel optegnelse, der var indgraveret på nogle plader, som han havde oversat ved Guds kraft.

Da jeg bar mit vidnesbyrd for hende om, at Mormons Bog er Guds ord og endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, fik jeg det stærkeste indtryk, der blev ledsaget af en varm følelse af tryghed og klarhed i mit bryst, det som skriften beskriver som »det brænder i brystet«. ⁴ Den følelse bekræftede på en meget stærk måde, at Mormons Bog virkelig er Guds ord. På det tidspunkt blev følelserne så stærke, at tårerne vældede frem i mine øjne, mens jeg talte med denne japanske bedstemor. Jeg har aldrig glemt den særlige følelse den dag.

Jeres personlige vidnesbyrd

I kan hver især modtage et personligt vidnesbyrd om denne bog! Har I indset, at Mormons Bog er skrevet til jer og jeres tid? Denne bog er en af velsignelserne ved at leve i det, vi kalder tidernes fyldes uddeling. Selvom Mormons Bog blev skrevet af inspirerede skribenter for længe siden – hvoraf mange var profeter – så havde de og folk på deres tid ikke det privilegium at have hele bogen. Nu har I meget let adgang til denne hellige optegnelse, som profeter, præster og konger værdsatte, favnede og bevarer! I har fordelen af at kunne holde hele Mormons Bog i jeres hænder. Det er ganske interessant, at en af profeterne i Mormons Bog, Moroni, forudså vor tid – jeres tid. Han så endda jer i syner for mange hundrede år siden! Moroni skrev:

»Se, Herren har vist mig store og forunderlige ting angående ... den dag, da dette skal finde sted blandt jer,« hvilket betyder, at Mormons Bog ville komme frem blandt os.

»Se, jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig, og jeg kender jeres gerninger.«⁵

Jeg vil give jer en udfordring for at hjælpe jer til at gøre Mormons Bog til en slutsten i jeres vidnesbyrd. Forleden blev jeg bekendt med, at mange unge mennesker bruger dagligt næsten syv timer i gennemsnit foran TV'et, computeren og smartphonen.⁶ Med dette i mente må jeg så give jer en lille udfordring? Vil I erstatte noget af den tid, som I dagligt bruger foran skærmen – især på de sociale medier, internettet, spil eller TV – med at læse i Mormons Bog? Hvis de studier, jeg henviser til, stemmer, vil I let kunne finde tid til at studere Mormons Bog bare 10 minutter hver dag. Og I kan studere den på en

måde, der gør, at I kan nyde og forstå den – om det er på jeres elektroniske enhed eller i bogform. Præsident Russell M. Nelson advarede for nyligt: »Vi bør aldrig gøre det at læse i Mormons Bog til en byrdefuld pligt, som at sluge medicin, der smager grimt og skal sluges hurtigt og derpå afkrydses.«⁷

Nogle af jer yngre børn kan måske læse den med en af jeres forældre, bedsteforældre eller en anden nærtstående. Hvis et kapitel, et vers eller en del bliver så svært, at I har lyst til at lade være med at læse, så spring det over og læs det næste. Jeg ser for mig, at I følger Marys eksempel. Jeg ser for mig, at I begejstret finder tid og et stille sted, hvor I kan læse Mormons Bog. Jeg ser jer finde svar, føle at I bliver vejledt og får jeres eget vidnesbyrd om Mormons Bog og et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Når I ser hen til bogen, ser I hen til Herren.

I vil læse jer igennem passagerne i denne dyrebare bog og møde jeres elskede Frelser, Herren Jesus Kristus, på næsten hver eneste side. Det skønnes, at en eller anden form af hans navn i gennemsnit bruges en gang per 1,7 vers.⁸ Jesus Kristus selv vidnede om bogens sandfærdighed i de sidste dage, da han sagde: »Så sandt som jeres Herre og jeres Gud lever, er den sand.«⁹

Jeg er taknemlig for Herrens invitation og det løfte, han har givet igennem profeten Moroni til hver eneste af jer – og til alle, der læser Mormons Bog. Jeg vil afslutte med at læse denne invitation og løftet og tilføje mit vidnesbyrd. »Og når I modtager dette [Mormons Bog], vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i [Jesu] Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«¹⁰

Jeg bærer vidnesbyrd om gengivelsen af evangeliet i disse sidste dage og om, at Mormons Bog er et håndgribeligt bevis på genoprettelsen. På samme vis som ordene i denne bog inspirede en 12-årig pige til at omfavne Jesu Kristi genoprettede kirke for snart 200 år siden, vil de sandheder, I finder der, opløfte og inspirere jer på lignende vis. De vil styrke jeres tro, fylde jeres sjæl med lys og forberede jer på en fremtid, I knapt kan forestille jer.

På siderne i denne bog vil I opdage Guds uendelige kærlighed og ufattelige nåde. Når I stræber efter at følge den lære, I finder der, vil jeres glæde vokse, jeres forståelse blive større, og svarene, I søger, på mange af de udfordringer, som livet på jorden byder på, vil blive udfoldet for jer. Når I ser hen til bogen,

ser I hen til Herren. Mormons Bog er Guds åbenbarede ord. Jeg vidner om dette af hele mit hjerte og hele min sjæl i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Mary Elizabeth Rollins Lightner«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1926, s. 193-195.
2. Indledningen til Mormons Bog.
3. Ezra Taft Benson, »Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Liahona*, okt. 2011, s. 54, 57.
4. L&P 9:8.
5. Morm 8:34-35.
6. Se American Academy of Pediatrics, »Media and Children«, aap.org.
7. Russell M. Nelson, »Strengthen the Shepherds«, tale ved lederskabsmøde ved generalkonferencen, 28. sep. 2016.
8. Se Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon*, 1987, s. 16-18.
9. L&P 17:6.
10. Moro 10:4; se også v. 3, 5.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

»Bliv i min kærlighed«

Guds kærlighed er uendelig, og den vil vare ved for evigt, men hvilken betydning den har for os afhænger af, hvordan vi reagerer på hans kærlighed.

Bibelen fortæller os, at »Gud er kærlighed.«¹ Han er den fuldkomne legemliggørelse af kærlighed, og vi er stærkt afhængige af den konstante og universelle rækkevidde af den kærlighed. Som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Guds kærlighed er der for jer, hvad enten I føler, at I fortjener at blive elsket, eller ej. Den er der bare altid.«²

Der er mange måder at beskrive og tale om guddommelig kærlighed på. Et af de udtryk, vi ofte hører i dag, er, at Guds kærlighed er »betingelsesløs«. Selv om det på en måde er sandt, så forekommer beskrivelsen *betingelsesløs* intet sted i skrifterne. Snarere beskrives hans kærlighed i skriften som »stor og vidunderlig«,³ »fuldkommen kærlighed«,⁴ »forløsende kærlighed«⁵ og »evig kærlighed«. ⁶ Disse er bedre udtryk, fordi ordet *betingelsesløs* kan give en fejlagtig opfattelse af den guddommelige kærlighed, nemlig at Gud tolererer alt og ikke dømmer os, fordi hans kærlighed er betingelsesløs, eller at Gud ikke stiller nogen krav til os, fordi hans kærlighed er betingelsesløs, eller at *alle* bliver frelst i Guds rige, fordi hans kærlighed er betingelsesløs. Guds kærlighed er uendelig, og den vil vare ved for evigt, men hvilken betydning

den har for os afhænger af, hvordan vi reagerer på hans kærlighed.

Jesus sagde:

»Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed.

Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed.«⁷

At »blive i« Frelserens kærlighed vil sige at modtage hans nåde og blive fuldkommengjort af den.⁸ For at modtage hans nåde må vi have tro på Jesus Kristus og holde hans befalinger, herunder omvende os fra vore synder, blive døbt til syndernes forladelse, modtage Helligånden og fortsætte på lydighedens sti.⁹

Gud vil altid elske os, men han kan ikke frelse os i vore synder.¹⁰ Husk Amuleks ord til Ze'ezrom om, at Frelseren ikke ville frelse sit folk i deres synder, men *fra* deres synder.¹¹ Årsagen er, at når vi har syndet, er vi urene, og »intet urent kan arve Himmeriget«¹² eller bo i Guds nærhed. »Og [Kristus] er blevet givet magt fra Faderen til at forløse dem fra deres synder på grund af omvendelse, derfor har han sendt sine engle ud for at kundgøre tidenderne om betingelserne for den omvendelse, der bringer

mennesker til Forløserens kraft, til deres sjæls frelse.«¹³

I Mormons Bog lærer vi, at hensigten med Kristi lidelser – den ultimative tilkendegivelse af hans kærlighed – var »at tilvejebringe den inderlige barmhjertighed, som overvælder retfærdigheden og tilvejebringer et middel for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse.

Og således kan barmhjertigheden tilfredsstillende retfærdighedens krav og omslutte dem i sikkerhedens arme, mens den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven, bestående af retfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige forløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse.«¹⁴

Omvendelse er da hans gave til os, købt for en meget høj pris.

Nogle vil argumentere for, at Gud velsigner alle uden skelen, ved for eksempel at citere Jesu udtalelse i bjergprædikenen: »[Gud] lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.«¹⁵

Ja, Gud lader alle de velsignelser, han kan, regne på alle sine børn – alle de velsignelser, som kærlighed og loven om retfærdighed og nåde vil tillade. Og han har befalet os at være gavmilde lige så:

»Jeg siger jer: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske Faders børn.«¹⁶

Ikke desto mindre er Guds større velsignelser betinget af lydighed. Præsident Russell M. Nelson har forklaret: »Guds kærligheds storslåede buket – heriblandt evigt liv – omfatter velsignelser, som vi må gøre os fortjent til og ikke bare noget, som vi uværdigt har krav på. Syndere kan ikke underkaste hans vilje deres og kræve, at han skal velsigne dem i deres synder (se Alma 11:37). Hvis de vil nyde hver eneste blomst i hans smukke buket, må de omvende sig.«¹⁷

Udover, at den angrende person bliver skyldfri og pletfri med løftet om at »blive løftet op på den yderste dag«,¹⁸ er der et andet vigtigt aspekt ved at blive i Guds kærlighed. At blive i hans kærlighed vil gøre det muligt for os at realisere vores fulde potentiale og

blive, ligesom han er.¹⁹ Som præsident Dieter F. Uchtdorf sagde: »Men Guds nåde giver os ikke blot vores tidligere uskyldige tilstand tilbage ... Han stræber meget højere: Han ønsker, at hans sønner og døtre bliver ligesom ham.«²⁰

At blive i Guds kærlighed betyder i denne forstand at underkaste sig hans vilje fuldt ud. Det betyder, at man accepterer hans rettelser efter behov, »for Herren tugter den, han elsker.«²¹ Det betyder, at man elsker og tjener hinanden, ligesom Jesus har elsket og tjent os.²² Det betyder, at man lærer »at efterleve et celestialt riges lov«, så vi kan »udholde en celestial herlighed.«²³ For at han kan blive i stand til at gøre os til det, som vi kan blive, bønfalder vor himmelske Fader os om give efter »for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægge det naturlige menneske og [blive] en hellig ved Herren Kristi forsoning og [blive] som et barn, underdanig, sagtomodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far.«²⁴

Ældste Dallin H. Oaks har forklaret: »Den endelige dom er ikke blot en

evaluering af mængden af alle gode og onde gerninger – hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af det endelige resultat af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*.«²⁵

Historien om Helen Keller kan tjene som en lignelse, der viser, hvordan guddommelig kærlighed kan forvandle en villig sjæl. Helen blev født i staten Alabama i USA i 1880. Hun var blot 19 måneder gammel, da hun fik en udiagnosticeret sygdom, der gjorde hende både døv og blind. Hun var ekstremt intelligent og blev frustreret, når hun forsøgte at forstå og få mening ud af sine omgivelser. Når Helen følte sine familiemedlemmers læber bevæge sig og indså, at de brugte deres mund til at tale, »brød hun ud i raseri, [fordi] hun ikke var i stand til at deltage i samtalen.«²⁶ Da Helen fyldte seks år, blev hendes behov for at kommunikere og hendes frustrationer så store, at hendes »udbrud fandt sted dagligt, nogle gange hver time.«²⁷

Helens forældre ansatte en lærer til deres datter, en kvinde ved navn Anne Sullivan. Ligesom vi i Jesus Kristus har en, der forstår vores skrøbeligheder,²⁸ havde Anne Sullivan selv kæmpet med

alvorlige problemer og forstod Helens skrøbeligheder. Som femårig havde Anne pådraget sig en sygdom, der havde efterladt smertefulde ar på hornhinden og næsten havde gjort hende blind. Da Anne var otte, døde hendes mor, og hendes far forlod hende og hendes yngre bror Jimmie, og de blev sendt til en »fattiggård«, hvor forholdene var så elendige, at Jimmie døde efter blot tre måneder. Takket være sin stædige udholdenhed, fik Anne adgang til Perkins skole for blinde og synshæmmede, hvor hun havde stor succes. Et kirurgisk indgreb forbedrede hendes syn, så hun var i stand til at læse trykt skrift. Da Helen Kellers far kontaktede Perkins-skolen for at finde en lærer til sin datter, blev Anne Sullivan valgt.²⁹

Det var ikke en behagelig oplevelse til at begynde med. Helen »slog, nev og sparkede sin lærer og slog en af hendes tænder ud. Anne fik endelig styr på situationen ved at flytte med Helen ind i en lille hytte på familien Kellers grund. Gennem tålmodighed og fasthed vandt hun til sidst barnets hjerte og tillid.³⁰ Når vi på samme måde stoler på vores guddommelige Lærer i stedet for at modstå, kan han arbejde med os for at oplyse og løfte os til en ny virkelighed.³¹

For at hjælpe Helen med at lære ord måtte Anne med sine fingre stave

navne på familiære ting på Helens håndflade. »Helen nød denne »fingerleg, men hun forstod den ikke før det berømte øjeblik, hvor Anne stavede v-a-n-d, mens hun hældte vand over Helens hånd. Helen skrev senere:

»Pludselig følte jeg en diset bevidsthed, som noget der var glemt ... og på en eller anden måde blev mysteriet ved sproget afsløret for mig. Da vidste jeg, at »v-a-n-d« betød det vidunderlige, kølige et eller andet, som flød henover min hånd. Det levende ord vækkede min sjæl, gav den lys, håb og glæde – satte den fri! ... Alt havde et navn, og hvert navn gav liv til en ny tanke. Da vi vendte tilbage til huset, syntes alle ting, jeg rørte ved, at dirre med liv.«³²

Da Helen blev voksen, blev hun kendt for sin kærlighed til sproget, sine evner som forfatter og sin veltalenhed som offentlig taler.

I en film, der skildrer Helen Kellers liv, bliver hendes forældre fremstillet som tilfredse med Anne Sullivans arbejde, da hun havde tæmmet deres vilde datter, så Helen kunne sidde artigt ved middagen, spise normalt og folde sin serviet ved måltidets afslutning. Men Anne vidste, at Helen kunne så meget mere, og at hun havde noget at bidrage med.³³ Ikke desto mindre kan vi måske også i det stille være tilfredse med, hvad vi har opnået i vores liv, og

at vi ganske enkelt er, hvad vi er, mens vor Frelser ser et storslået potentiale, som vi kun opfatter »i et spejl, i en gåde.«³⁴ Vi kan alle opleve begejstringen ved det guddommelige potentiale, der udfolder sig i os, svarende til den glæde, som Helen Keller følte, da ordene kom til live og oplyste hendes sjæl og satte den fri. Vi kan alle elske og tjene Gud og få kraft til at velsigne vore medmennesker. »Som der står skrevet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«³⁵

Lad os overveje prisen for Guds dyrebare kærlighed. Jesus fortalte, at hans lidelser for at sone for vore synder og forløse os fra døden, både den fysiske og den åndelige, fik ham, Gud selv, »den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og [ønske], at [han] ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det.«³⁶ Hans smerte i Getsemane og på korset var større, end nogen dødelig kunne bære.³⁷ Men på grund af sin kærlighed til sin Fader og os udholdt han, og som konsekvens af det kan han tilbyde os både udødelighed og evigt liv.

Det er yderst symbolsk, at der kom »blod fra hver pore«,³⁸ da Jesus led i Getsemane, stedet med oliepressen. Da man lavede olivenolie på Frelserens tid, maste man først olivenerne ved at rulle en stor sten henover dem. De maste oliven blev lagt i bløde, løst vævede kurve, som var stablet oven på hinanden. Deres vægt trykkede den første og fineste olie ud. Derefter blev der lagt yderligere tryk på ved at placere en stor bjælke eller træstamme ovenpå de stablede kurve, hvilket frembragte mere olie. For at få de allersidste dråber ud lagde man til sidst sten på bjælken i den ene ende for at skabe et

maksimalt knusende tryk.³⁹ Og ja, olien er blodrød, når den først flyder ud.

Jeg tænker på Matthæus' beretning om Frelseren, da han gik ind i Getsemane den skæbnesvangre nat – hvor han »blev grebet af sorg og angst ...

Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«⁴⁰

Så, som jeg forestiller mig det, blev hans lidelse endnu større, han bønfuldt endnu engang for at få lindring, og endelig en tredje gang måske da hans lidelse var størst. Han udholdt smerten, indtil retfærdigheden var sket fyldest og til allersidste dråbe.⁴¹ Dette gjorde han for at forløse jer og mig.

Hvilken dyrebar gave af guddommelig kærlighed! Fyldt med den kærlighed spurgte Jesus: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?«⁴² Mildt forsikrer han: »Se, min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme ... vil jeg tage imod; og velsignede er de, der kommer til mig.«⁴³

Vil I ikke elske ham, som elskede jer først?⁴⁴ Så hold hans bud.⁴⁵ Vil I ikke være en ven med ham, som satte sit liv til for sine venner?⁴⁶ Så hold hans bud.⁴⁷ Vil I ikke blive i hans kærlighed og modtage alt, hvad han nådigt tilbyder jer? Så hold hans bud.⁴⁸ Jeg beder om, at vi fuldt ud vil blive i hans kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Joh 4:8. Hvor herlig og betryggende Jesu Kristi kærlighed end er, er det ikke hans eneste egenskab. Hans »karakter, fuldkommenheder og egenskaber« (*Forelæsninger om troen*, s. 35) inkluderer også retfærdighed, nåde, godhed, sandhed og uforanderlighed – han er den samme Gud i går, i dag og for evigt (se *Forelæsninger om troen*, s. 38). Uden disse og andre karaktertræk og egenskaber, som

han besidder til fuldkommenhed, ville han ikke være Gud.

2. Thomas S. Monson, »Vi er ikke alene«, *Liahona*, nov. 2013, s.124.
3. Se L&P 138:3.
4. 1 Joh 4:18; Moro 8:16.
5. Alma 5:26.
6. Jer 31:3.
7. Joh 15:9-10.
8. Se Moro 10:32-33.
9. Se 2 Ne 31:11-21; 3 Ne 27:16-20; se også L&P 20:29-34.
10. Se Alma 11:32; se også Alma 42:13, 15, 22-27.
11. Se Hel 5:10-11.
12. Alma 11:37; se også Moses 6:57.
13. Hel 5:11.
14. Alma 34:15-16.
15. Matt 5:45; se også 3 Ne 12:45.
16. Matt 5:44-45; se også 3 Ne 12:44-45.
17. Russell M. Nelson, »Guddommelig kærlighed«, *Liahona*, feb. 2003, s.16. Og igen: »Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje« (Matt 7:21; se også 3 Ne 14:21).
Vi lærer også:
»Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret – og når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret« (L&P 130:20-21).
Nogle glemte, at Gud »kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse« (L&P 1:31). På samme tid forsikrer han os om, at »den, der omvender sig og gør Herrens befalinger, blive[r] tilgivet« (L&P 1:32).
18. 3 Ne 27:22.
19. Se 3 Ne 27:27; se også Matt 5:48; 3 Ne 12:48.
20. Se Dieter F. Uchtdorf, »Nådens gave«, *Liahona*, maj 2015, s. 108.
21. Hebr 12:6; se også Hebr 12:5, 7-11;

- Joh 15:1-8.
22. Se Joh 15:12.
23. L&P 88:22.
24. Mosi 3:19.
25. Se Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40; fremhævelse i original.
26. »Helen Keller«, perkins.org/history/people/helen-keller.
27. »Helen Keller«, perkins.org/history/people/helen-keller.
28. Se Hebr 4:15.
29. Se »Anne Sullivan«, perkins.org/history/people/anne-sullivan.
30. »Helen Keller«, perkins.org/history/people/helen-keller.
31. Se fx L&P 93:28: »Den, som holder hans befalinger, modtager sandhed og lys, indtil han bliver herliggjort ved sandheden og ved alt.«
32. »Helen Keller«, perkins.org/history/people/helen-keller.
33. Se William Gibson, *The Miracle Worker*, film, 1962.
34. 1 Kor 13:12.
35. 1 Kor 2:9.
36. L&P 19:18.
37. Se Mosi 3:7.
38. Mosi 3:7.
39. Se Richard Neitzel Holzapfel m.fl., *Jesus Christ and the World of the New Testament*, 2006, s. 18; Richard Neitzel Holzapfel m.fl., *Jehovah and the World of the Old Testament*, 2009, s. 281.
40. Matt 26:37, 39.
41. Se L&P 19:19.
42. 3 Ne 9:13.
43. 3 Ne 9:14.
44. Se 1 Joh 4:19.
45. Se Joh 14:15.
46. Se Joh 15:13.
47. Se Joh 15:14.
48. Se Joh 15:10.

Af ældste W. Mark Bassett
De Halvfjerds

For vores åndelige udvikling og indlæring

Guds hemmeligheder bliver kun afsløret for os i henhold til hans vilje og ved Helligåndens kraft.

Da jeg var dreng, modtog mine forældre en gave, som var spændende for min yngre bror David og jeg. Gaven var en miniature-model af guldpladerne, som profeten Joseph Smith modtog fra englen Moroni. Så vidt jeg husker, havde modelpladerne omtrent 10 sider med ord skrevet på dem. Det var dog ikke disse sider, der fangede vores opmærksomhed.

Vi var opvokset med beretningerne om genoprettelsen. Vi kendte til og havde i Primary sunget om guldpladerne, der var gemt dybt i en bjergside, og blev givet til Joseph Smith af englen Moroni.¹ Efterhånden som nysgerrigheden satte gang i vores unge sind, var der kun en ting vi virkelig gerne ville se, nemlig hvad var det, der stod skrevet på den lille del af modelpladerne, som var forsvarligt forseglede af to små metalbånd.

Pladerne stod på et lille bord i flere dage, inden vores nysgerrighed blev for meget for os. Selvom vi var fuldt ud klar over, at dette ikke var de egentlige plader, som Moroni havde overgivet, ville vi se den forseglede del. Ved flere lejligheder forsøgte min bror og jeg ved

brug af smørknive, gamle skeer og alt muligt andet, vi kunne komme i tanke om, at lirke de forseglede dele af pladerne fra hinanden, bare lige nok til, at vi kunne se, hvad de indeholdt – men ikke nok til, at det ville ødelægge de små bånd. Vi var i det mindste smarte nok til ikke at efterlade spor af vores frække, drengeagtige nysgerrighed. Til vores skuffelse og frustration blev disse

forsøg på at »lirke pladerne op« aldrig kronet med held.

Jeg ved stadig ikke, hvad der var gemt i den forseglede del, om noget overhovedet. Men den pinlige del af vores historie er, at den dag i dag har jeg ingen anelse om, hvad der stod skrevet på den del af metalsiderne, som det var meningen, at man læste. Jeg kan kun forestille mig, at siderne indeholdt beretninger om genoprettelsen og vidnesbyrd fra Joseph Smith og de tre vidner og de otte vidner, som så de egentlige plader, som Moroni overgav.

Siden jorden blev skabt, har vores kærlige himmelske Fader vejledt, ledt og instrueret sine børn gennem profeter. Hans ord er blevet overleveret gennem disse profeter og er blevet gemt som hellige skrift til gavn for vores udvikling og indlæring. Nefi udtrykte det på denne måde:

»For min sjæl fryder sig ved skrifterne, og mit hjerte grunder over dem, og jeg skriver dem til mine børns lærdom og gavn.

Se, min sjæl fryder sig ved det, der hører Herren til; og mit hjerte grunder bestandig over det, som jeg har set og hørt.²

I tidligere uddelinger og i denne sidste tidernes fyldes uddeling har værdige medlemmer af Herrens kirke desuden været velsignet med Helligåndens trofaste følgeskab, som hjælper os i vores åndelige udvikling og indlæring.

Nu, hvor jeg kender min yngre brors flittige væsen, forestiller jeg mig, at det er meget sandsynligt, at han læste alle de ord, der var skrevet på modelpladerne i vores forældres hjem. Jeg ignorerede til gengæld de enkle og dyrebare sandheder og bestræbte mig i stedet på at søge de ting, der ikke var beregnet til at blive afsløret.

Desværre kan vores udvikling og indlæring til tider blive nedtonet eller tilmed standset af et dårligt udtænkt ønske om at »lirke pladerne op«. Disse handlinger kan få os til at søge efter ting, der ikke nødvendigvis er beregnet til at blive forstået på nuværende tidspunkt, alt imens vi ignorerer de smukke sandheder, der er tiltænkt

os og vore omstændigheder – de sandheder, som Nefi beskrev som værende til vores indlæring og gavn.

Nefis bror Jakob sagde: »Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor uransagelige er ikke dybderne i hans hemmeligheder, og det er umuligt, at mennesket skulle kunne finde ud af alle hans veje.«³

Jakobs ord lærer os, at vi ikke kan »lirke pladerne op« eller tvinge Guds hemmeligheder til at blive afsløret for os. Guds hemmeligheder bliver kun afsløret for os i henhold til hans vilje og ved Helligåndens kraft.⁴

Jakob fortsætter:

»Og ingen kender til hans veje, medmindre det bliver åbenbaret for ham; derfor, brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer.

For se, ved hans ords kraft kom mennesket til jordens overflade ... O, hvorfor skulle han ikke være i stand til at befale jorden eller sine hænders værk på dens overflade efter sin vilje og sit behag?

Derfor, brødre, forsøg ikke at give Herren råd, men at tage mod råd af hans hånd.«⁵

For at forstå Guds hemmeligheder eller det, der kun kan forstås gennem åbenbaring, må vi følge Nefi, som sagde: »Jeg, Nefi, som var overordentlig ung, men som alligevel var stor af vækst, og som også nærrede store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder, jeg anrøbede derfor Herren; og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så jeg troede alle de ord, som min far havde talt.«⁶ Herren selv forklarede desuden, at Nefi havde udøvet tro og flittigt og med ydmyghed i hjertet søgt efter og holdt hans befalinger.⁷

Nefis eksempel på at søge viden inkluderer (1) et oprigtigt ønske, (2) ydmyghed, (3) bøn, (4) tillid til profeten og udøvelse af (5) tro, (6) flid og (7) lydighed. Denne metode til at søge står i stærk kontrast til mig, der ville »lirke pladerne op« eller forsøge at fremtvinge en forståelse af de ting, der kun kan afsløres ifølge Herrens tidsplan og ved Helligåndens kraft.

I denne moderne tidsalder forventer vi, at viden kan og bør opnås med det samme, og når oplysninger ikke er lettilgængelige, bliver de ofte afvist eller betvivlet. På grund af overfloden

af information, tillægger nogen ubevidst tilgængelige kilder af ukendt oprindelse mere troværdighed i stedet for at stole på Herrens anviste mønster for at modtage personlig åbenbaring. Jakob kunne have beskrevet vore dage, da han sagde: »Men se, [de] var et stivnakket folk; og de foragtede de tydelige ord ... og søgte efter det, som de ikke kunne forstå. Derfor, på grund af deres blindhed, hvilken blindhed skyldtes, at de så forbi målet, må de nødvendigvis falde; for Gud har taget sin tydelighed bort fra dem og givet dem meget, som de ikke kan forstå, fordi de ønskede det således.«⁸

I kontrast står præsident Dieter F. Uchtdorfs råd. Han talte om missionærer, men hans ord er lige anvendelige for alle, der søger åndelig sandhed. »Når ... missionærer har tro på Jesus Kristus«, sagde han, »stoler de tilstrækkeligt på Herren til at følge hans befalinger – selv når de ikke helt forstår årsagen til dem. Deres tro kommer til udtryk i flid og gennem arbejde.«⁹

Ved sidste aprilkonference forklarede ældste Dallin H. Oaks: »Kirken gør en stor indsats for at være transparent, hvad angår de optegnelser, vi har, men til trods for alt, vi kan fremlægge, står vore medlemmer sommetider tilbage med basale spørgsmål, der ikke kan besvares gennem studium ... Nogle ting kan kun læres ved tro.«¹⁰

Gamle profeter belærte om det samme princip, som viser, at mennesket ikke har ændret sig over tid, og at Herrens mønster for indlæring er

tidløst. Overvej dette ordsprog fra Det Gamle Testamente: »Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.«¹¹

Esajas forklarede, idet han talte på vegne af Herren: »For så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer.«¹²

Nefi understøttede dette, da han sagde: »O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt.«¹³

Tro og tillid til Herren kræver, at vi anerkender, at hans visdom er vores overlegen. Vi må også anerkende, at hans plan giver os den bedste mulighed for åndelig udvikling og læring.

Det forventes aldrig af os, at vi har »en fuldkommen kundskab om noget« i jordelivet. I stedet forventes det, at vi har »håb om det, som ikke ses, men som er sandt.«¹⁴

Trods Nefis store tro erkendte han sine egne begrænsninger, da han svarede englen, som spurgte ham: »Forstår du Guds vilje?« Nefi svarede: »Jeg ved, at han elsker sine børn; alligevel *forstår jeg ikke betydningen af alting.*«¹⁵

På samme måde forklarede Alma sin søn: »Disse hemmeligheder er endnu ikke blevet gjort fuldstændig kendt for mig, derfor vil jeg lade være med at sige mere derom.«¹⁶

Jeg vidner om, at vor Fader i himlen elsker alle sine børn, og alligevel kender jeg, ligesom Nefi og Alma, ikke betydningen af alle ting. Jeg behøver heller ikke at vide alt. Jeg må *også* bære

over med og tålmodigt vente på Herren i viden om, at »jeg har alting som et vidnesbyrd om, at dette er sandt; og [I også] har ... alting som et vidnesbyrd for [jer] om, at det er sandt ...

[I] har skrifterne for [jer], ja, og alting viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alt, der er på dens overflade, ja, og dens bevægelse, ja, og også alle planeterne, som bevæger sig i deres regelmæssige bane, vidner om, at der er en allerhøjeste skaber.«¹⁷

Når vi anerkender, at vi er formet i en vis og hengiven himmelsk Faders hænder, hvorfor så ikke tillade ham at forestå vores åndelige udvikling og indlæring »efter sin vilje og sit behag«, frem for efter vores?¹⁸

Han lever. Jesus Kristus er hans enbårne Søn og menneskets Forløser. På grund af Kristi altomfattende forsoning, har han visdommen og fremsynet til at lede os i de sidste dage. Joseph Smith er hans profet, udvalgt til at genoprette hans rige på jorden i dets fylde. Præsident Thomas S. Monson er hans levende profet og talsmand i dag. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Guldpladerne«, *Børnenes sangbog*, s. 61.
2. 2 Ne 4:15-16.
3. Jakob 4:8.
4. Se 1 Ne 10:19.
5. Jakob:4:8-10.
6. 1 Ne 2:16.
7. Se 1 Ne 2:19-20.
8. Jakob 4:14.
9. Dieter F. Uchtdorf, »The Lord's Work«, tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 2016, s. 6.
10. Dallin H. Oaks, »Modsatning i alt«, *Liahona*, maj 2016, s. 117.
11. Ordsp 3:5.
12. Es 55:9.
13. 2 Ne 4:34.
14. Alma 32:21.
15. 1 Ne 11:16-17; fremhævelse tilføjet.
16. Alma 37:11.
17. Alma 30:41, 44.
18. Jakob 4:9.

Ældste Kazuhiko Yamashita
De Halvfjerds

Vær ambitiøse for Kristus

Vi er ambitiøse for Kristus, når vi trofast tjener, ydmygt accepterer, ædelt udholder, inderligt beder og værdigt deltager.

Mine kære brødre og søstre, i dag vil jeg tale til de unge i Kirken, inklusive vore fantastiske missionærer. Selvfølgelig er brødre og søstre, der er unge af hjertet, meget velkomne til at høre med.

Den 21. august sidste år indviede præsident Russell M. Nelson det smukke tempel i Sapporo – det tredje tempel i Japan. Templet i Sapporo er blevet bygget i det nordlige Japan i et område kaldet Hokkaido. Ligesom Utah blev Hokkaido grundlagt af hårdt-arbejdende pionerer.

I 1876 blev en berømt underviser ved navn dr. William Clark¹ inviteret til at komme til Hokkaido for at undervise. Han boede kun i Japan i otte måneder, men hans kristne ånd efterlod et varigt indtryk hos hans unge ikke-kristne elever. Inden han tog af sted, gav han sine elever et budskab, som er blevet udødeliggjort i en bronzestatue.² Han sagde: »Drenge, vær ambitiøse! – Vær ambitiøse for Kristus.«³ Hans formaninger om at »være ambitiøse for Kristus« kan være en vejledning for de sidste dages hellige i dag i deres daglige beslutninger.

Hvad betyder det at »være ambitiøs for Kristus? At være ambitiøs for Kristus betyder, at man er motiveret, fokuseret og engageret i hans værk. At være ambitiøs for Kristus vil sjældent

medføre, at man bliver genstand for offentlig hæder. At være ambitiøs for Kristus betyder, at vi tjener med trofasthed og flid i vore menigheder uden beklagelser og med glæde i hjertet.

Vore missionærer i hele verden er smukke eksempler på dem, som virkelig er ambitiøse for Kristus. For nogle få år siden tjente søster Yamashita og jeg i Nagoya-missionen i Japan. Vores missionærer var så ambitiøse for Kristus. En

Bronzestatue af den kendte underviser dr. William Clark, som opfordrede drenge til at »være ambitiøse for Kristus«.

af disse missionærer var en ung mand, der hed ældste Cowan.

Ældste Cowan havde ikke noget højre ben på grund af et cykeluheld som ung. Få uger efter han var ankommet til missionen, modtog jeg et opkald fra hans kammerat. Ældste Cowans benprotese var blevet ødelagt, mens han havde cyklet. Vi tog ham med hen til et sted, der kunne reparere protesen, og under private former så jeg for første gang hans ben. Det gik op for mig, hvor mange smerter han havde haft. Hans protese blev ordnet, og han vendte tilbage til sit område.

Men som ugerne gik, blev protesen ved med at gå i stykker. Den medicinske vejleder i området anbefalede, at ældste Cowan blev sendt hjem og eventuelt fik en ny opgave. Jeg fulgte ikke dette råd, fordi ældste Cowan var en dygtig missionær, og han havde et stærkt ønske om at blive i Japan. Ældste Cowan begyndte dog gradvist at nå sin fysiske grænse. På trods af dette knurrede eller klagede han ikke.

Igen blev jeg rådet til at lade ældste Cowan tjene et sted, der ikke krævede, at han cyklede. Jeg grundede over situationen. Jeg tænkte på ældste Cowan og hans fremtid, og jeg bad omkring sagen. Jeg følte mig tilskyndet til, at lade ældste Cowan vende hjem og vente på en anden opgave. Jeg ringede til ham og udtrykte min kærlighed og bekymring og fortalte ham om min beslutning. Han sagde ikke noget. Jeg kunne blot høre ham græde i den anden ende af telefonen. Jeg sagde: »Ældste Cowan, du behøver ikke at svare mig lige nu. Jeg ringer tilbage i morgen. Vær sød at overveje min anbefaling med oprigtig bøn.«

Da jeg ringede til ham næste morgen, sagde han ydmygt, at han ville følge mit råd.

prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler ...

Hold Guds befalinger ...

Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn.«⁴

Vores anden søn tilbragte det meste af sin ungdom væk fra Kirken. Da han fyldte 20, havde han en oplevelse, der gav ham et ønske om at ændre sit liv. Med kærlighed, bøn og hjælp fra sin familie og medlemmer af Kirken og i sidste ende gennem medfølelse og barmhjertighed fra Herren, vendte han tilbage til Kirken.

Han blev senere kaldet til at tjene på mission i Seattle i staten Washington. I begyndelsen oplevede han stor modløshed. Hver aften i de første tre måneder gik han ud på toilettet og græd. Ligesom ældste Cowan forsøgte han at forstå: »Hvorfor er jeg her?«

Da han havde tjent i et år, modtog vi en e-mail, der var et svar på vore bønner. Han skrev: »Lige nu kan jeg virkelig føle Guds og Jesu kærlighed. Jeg vil arbejde hårdt for at blive ligesom de tidlige profeter. Selvom jeg også oplever en masse vanskeligheder, er jeg oprigtigt glad. At tjene Jesus er virkelig

Under mit sidste interview med ham spurgte jeg ham om følgende: »Ældste Cowan, anmodede du på din missionsansøgning om at blive sendt til en mission, hvor du ikke skulle cykle?«

Han svarede: »Ja, præsident, det gjorde jeg.«

Jeg svarede: »Ældste Cowan, du blev kaldet til Nagoya-missionen i Japan, hvor du ville komme til at cykle. Fortalte du dette til din stavspræsident?«

Hans svar overraskede mig. Han sagde: »Nej, det gjorde jeg ikke, for jeg var fast besluttet på, at hvis *det* var stedet, som Herren kaldte mig til, ville jeg tage i fitnesscenteret og træne min krop, så jeg ville være i stand til at cykle.«

Sidst i vores interview spurgte han mig med tårer i øjnene: »Præsident Yamashita, hvorfor kom jeg til Japan? Hvorfor er jeg her?«

Jeg svarede ham uden at tøve: »Ældste Cowan, jeg kender en grund til, at du kom her. Du kom for min skyld. Jeg er kommet til at forstå, hvilken imponerende ung mand, jeg har tjent sammen med. Jeg er velsignet ved at kende dig.«

Jeg kan med glæde fortælle, at ældste Cowan vendte hjem til sit kærlige hjem og blev kaldet til at tjene i en mission, hvor han kunne bruge en bil til at komme rundt. Jeg er ikke kun stolt af ældste Cowan, men også af alle de missionærer over hele verden, som villigt tjener uden at knurre eller at

beklage sig. Tak, ældster og søstre for jeres tro, fokus og jeres stærke ambitioner for Kristus.

Mormons Bog indeholder mange beretninger om folk, som var ambitiøse for Kristus. Alma den Yngre forfulgte kirken og medlemmerne, da han var en ung mand. Han gennemgik sidenhen en voldsom forandring i hjertet og tjente som en stærk missionær. Han søgte Herrens vejledning, og han velsignede sine kammerater, når de tjente med ham. Herren styrkede ham, og han overkom de prøvelser, han fik.

Denne Alma gav sin søn Helaman følgende råd:

»At hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

det bedste nogensinde. Der er intet så vidunderligt som dette. Jeg er så glad.»

Han følte, ligesom Alma gjorde: »Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt af glæde, lige overordentlig stor som min smerte havde været.«⁵

I vores liv oplever vi prøvelser, men hvis vi er ambitiøse for Kristus, kan vi fokusere på ham og føle glæde, selv midt i dem. Vor Forløser er det ultimative eksempel. Han forstod sin hellige mission og var lydige mod Gud Faderens vilje. Hvor er det en velsignelse at erindre hans vidunderlige eksempel hver uge, når vi deltager i nadveren.

Mine kære brødre og søstre, vi er ambitiøse for Kristus, når vi trofast tjener, ydmygt accepterer, ædelt udholder, inderligt beder og værdigt deltager.

Må vi være ambitiøse for Kristus, mens vi accepterer vore vanskeligheder og prøvelser med tålmodighed og tro og finder glæde på vores vej i pagten.

Jeg vidner om, at Herren kender jer. Han kender jeres problemer og bekymringer. Han kender jeres ønske om at tjene ham med hengivenhed og ja, selv ambition. Må han vejlede og velsigne jer, når I gør dette. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Smith Clark (1826-1886) var professor i kemi, botanik og zoologi og tjente som oberst i den amerikanske borgerkrig. Han var ledende inden for landbrugsuddannelse og rektor for Massachusetts Agricultural College. (Se »William S. Clark«, wikipedia.com.)
2. Statue ved Sapporo Hitsujigaoka Observation Hill.
3. William S. Clark, i Ann B. Irish, *Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island*, 2009, s. 156.
4. Se Alma 36:3; 37:35, 37.
5. Alma 36:20.

Del det gengivne evangelium

Det, vi kalder »medlemsmissionering«, er ikke et program, men en holdning præget af kærlighed og en håndsrækning til dem omkring os.

I.

Ved slutningen af sin jordiske tjeneste befalede vor Frelser, Jesus Kristus, sine disciple: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple« (Matt 28:19) og »gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15). Alle kristne er underlagt disse befalinger om at dele evangeliet med

alle. Mange kalder dette »den store bemyndigelse«.

Som ældste Neil L. Andersen beskrev ved formiddagsmødet, hører sidste dages hellige bestemt til blandt dem, der er mest engageret i dette store ansvar. Vi bør være det, fordi vi ved, at Gud elsker alle sine børn, og at han i disse sidste dage har gengivet yderligere afgørende kundskab og kraft til at velsigne dem alle. Frelseren lærte os at elske alle vore brødre og søstre, og vi ærer denne lære ved at bære vidnesbyrdet og budskabet om det gengivne evangelium ud »blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk« (L&P 112:1). Dette er en afgørende del af, hvad det vil sige at være sidste dages hellig. Vi anser dette for at være et glædeligt privilegium. Hvad kunne give mere glæde end at dele de evige sandheder med Guds børn?

I dag har vi mange ressourcer til at dele evangeliet, som ikke var tilgængelige i tidligere generationer. Vi har TV, internettet og de sociale medier. Vi har mange værdifulde budskaber til at introducere det gengivne evangelium. Kirken har en fremstående stilling i mange nationer. Vi har et stærkt forøget

antal af missionærer. Men udnytter vi alle disse ressourcer bedst muligt? Jeg tror, at de fleste af os ville sige nej. Vi ønsker at opfylde vores guddommeligt tildelte ansvar med at forkynde det gengivne evangelium for hele verden mere effektivt.

Der findes mange gode forslag til, hvordan man deler evangeliet, som fungerer i vores individuelle stave og lande. Men fordi vi er en verdensomspændende kirke, ønsker jeg at tale om forslag, der vil fungere alle steder, fra de nyeste enheder til de mest etablerede, fra kulturer, som nu er modtagelige for Jesu Kristi evangelium, til kulturer og nationer, som i stigende grad er fjendtlige over for religion. Jeg vil tale om forslag, som I kan bruge med personer, der hengivent tror på Jesus Kristus, såvel som personer, der aldrig har hørt hans navn, med personer, der er tilfredse med deres nuværende liv, såvel som personer, som desperat søger at forbedre sig selv.

Hvad kan jeg sige, der vil være en hjælp for jer til at dele evangeliet uanset jeres omstændigheder? Vi behøver alle medlemmers hjælp og alle medlemmer kan hjælpe, da der er så mange opgaver at udføre, når vi deler det gengivne evangelium med alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

Vi ved alle, at medlemmernes deltagelse i missionering er afgørende for at opnå både omvendelse og fastholdelse. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen i arbejdet for at virke i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham. Han har forberedt midlerne til, at vi kan fortælle om evangeliet på mangfoldige måder, og han vil hjælpe os i vores arbejde, hvis vi vil handle i tro for at fuldføre hans værk.«¹

At fortælle om det gengivne evangelium er vores livslange, kristne pligt og privilegium. Ældste Quentin L. Cook minder os derom: »Missionering er ikke blot 88 tangenter på et klaver, der skal

spilles på en gang imellem. Det er en stor akkord og en fængende melodi, der må spilles konstant livet igennem, hvis vi skal være i harmoni med vores løfte mod kristendommen og Jesu Kristi evangelium.«²

II.

Der er tre ting, alle medlemmer kan gøre for at hjælpe med at dele evangeliet, uanset hvilke omstændigheder de lever og arbejder under. Vi bør alle gøre alt dette.

For det første kan vi bede om et ønske om at hjælpe med denne afgørende del af arbejdet med frelse. Al indsats starter med et *ønske*.

For det andet kan vi selv overholde befalingerne. Trofaste, lydige medlemmer er de mest overbevisende vidner om sandheden og værdien af det gengivne evangelium. Trofaste medlemmer har, hvad vigtigere er, altid Frelserens Ånd hos sig til at vejlede sig, når de stræber efter at tage del i det store arbejde med at dele Jesu Kristi gengivne evangelium.

For det tredje kan vi bede om inspiration til, hvad *vi* kan gøre i forhold til vores individuelle omstændigheder for at dele evangeliet med andre. Dette er anderledes end at bede for *missionærerne* eller at bede for, hvad *andre* kan gøre. Vi bør bede for, hvad *vi* personligt kan gøre. Når vi beder, bør vi huske, at bønner om den slags inspiration vil blive besvaret, hvis de ledsages af en forpligtelse – noget skriften kalder »oprigtig hensigt« eller »hjerterets faste forsæt«. Bed med en forpligtelse om at reagere på den inspiration, I modtager, ved at love Herren, at hvis han inspirerer jer til at tale med nogen om evangeliet, at I så vil gøre det.

Vi har brug for Herrens vejledning, fordi alle ikke er klar på samme tid – til at høre yderligere sandheder om det

gengivne evangelium. Vi bør aldrig gøre os til dommere over, hvem der er klar, og hvem der ikke er. Herren kender sine børns hjerte, og hvis vi beder om inspiration, vil han hjælpe os med at finde de personer, som han ved er »beredte til at høre ordet« (Alma 32:6).

Som en Herrens apostel opfordrer jeg alle medlemmer og familier i Kirken til at bede Herren om at hjælpe dem med at finde de personer, der er forberedt på at modtage Jesu Kristi gengivne evangeliums budskab. Ældste M. Russell Ballard har givet dette vigtige råd, som jeg tilslutter mig: »Stol på Herren. Han er den gode Hyrde. Han kender sine får ... Hvis vi ikke er engagerede, vil mange, der ville have lyttet til budskabet om genoprettelsen, blive forbigået ... Principperne er ganske enkle – bed på egen hånd og som familie om muligheder for at missionere.«³ Når vi demonstrerer vores tro, vil disse muligheder komme uden noget »tvungent eller kunstigt svar. De vil komme som et naturligt resultat af den kærlighed, som vi har til vore brødre og søstre.«⁴

Jeg ved, at det er sandt. Jeg tilføjer mit løfte om, at med tro på Herrens

hjælp vil vi blive vejledt, inspireret og finde stor glæde i dette evige vigtige kærlighedsarbejde. Vi vil forstå, at succes med at dele evangeliet består i at invitere folk i kærlighed og med oprigtig hensigt for at hjælpe dem, uanset hvordan de reagerer.

III.

Her er nogle eksempler på andre ting, som vi kan gøre for at blive bedre til at dele evangeliet:

1. Vi må huske, »at folk lærer, når de er klar til at lære, ikke når vi er klar til at undervise dem.«⁵ Det, vi er interesserede i, fx de vigtige supplerende lærdomme i den genoprettede kirke, er normalt ikke det, andre er interesserede i. Andre vil typisk have resultaterne af læren og ikke selve læren. Når de bemærker eller oplever følgerne af Jesu Kristi evangelium i vores liv, føler de Ånden og begynder at blive interesseret i læren. De kan også blive interesserede, når de søger mere lykke, nærhed til Gud eller en dybere forståelse af meningen med livet.⁶ Derfor må vi

forsigtigt og bønsumt søge skønsomhed omkring, hvordan vi kan forhøre os om andres interesse for at lære mere. Dette afhænger af adskillige ting, såsom en anden persons omstændigheder og vores forhold til ham eller hende. Det er et godt emne at drøfte i råd, kvorummer og hjælpeforeninger.

2. Når vi taler med andre, skal vi huske, at en invitation til at lære mere om Jesus Kristus og hans evangelium er at foretrække frem for en invitation til at lære mere om vores kirke.⁷ Vi ønsker, at folk bliver omvendt til evangeliet. Det er det store formål med Mormons Bog. Følelser omkring Kirken følger omvendelse til Jesus Kristus, de kommer ikke før. Mange, som er skeptiske over for kirker, har dog en kærlighed for Frelseren. Sæt det først, som kommer først.
3. Når vi forsøger at introducere folk for det gengivne evangelium, bør vi gøre det på en måde, som viser ægte kærlig omsorg for den enkelte. Det sker, når vi forsøger at hjælpe andre med problemer, som de har

Jeg formoder, at vi i dag ville sige »løste deres [fingre], så de kunne udtrykke sig.« Unge, gå til den!

At dele evangeliet er ikke en byrde, men en glæde. Det, vi kalder »medlemsmissionering«, er ikke et program, men en holdning præget af kærlighed og en håndsrækning til dem omkring os. Det er også en mulighed for at vidne om det, vi føler for Frelserens gengivne evangelium. Ældste Ballard har sagt: »Et meget tydeligt tegn på vores omvendelse og på, hvad vi føler for evangeliet, er vores villighed til at fortælle andre om det.«¹¹

Jeg vidner om Jesus Kristus, som er verdens lys og liv (se 3 Ne 11:11). Hans gengivne evangelium oplyser livets vej. Hans forsoning giver os vished om liv efter døden og styrken til at fortsætte mod udødelighed. Og hans forsoning giver os mulighed for at blive tilgivet for vore synder og gennem Guds herlige plan for frelse at kvalificere os til evigt liv, som er den »største af alle Guds gaver« (L&P 14:7). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
2. Quentin L. Cook, »How to Be a Member Missionary«, *New Era*, feb. 2015, s. 48.
3. M. Russell Ballard, »Sæt din lid til Herren«, *Liahona*, nov. 2013, s. 44.
4. M. Russell Ballard, »Sæt din lid til Herren«, s. 44.
5. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, 2012, s. 30.
6. Se Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, s. 26-27.
7. Se Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image*, 2008, s. 34-35.
8. Se Ashley Kewish, »Cab Driver Hands Out Copies of the Book of Mormon to Rio Visitors«, 8. aug. 2016, ksl.com.
9. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, s. 21.
10. Personligt brev, dateret 21. aug. 2016.
11. M. Russell Ballard, »Nu er det tid«, *Liahona*, jan. 2001, s. 89.

identificeret, eller når vi arbejder med dem i lokale tjenesteprojekter, fx for at hjælpe de lidende, tage os af de fattige og trængende eller forbedre andres livskvalitet.

4. Vores indsats for at dele evangeliet bør ikke være begrænset til vores kreds af venner og bekendte. Under de olympiske lege hørte vi om en SDH-taxachauffør i Rio de Janeiro, som havde eksemplarer af Mormons Bog på syv forskellige sprog med sig og gav dem væk til hvem som helst, der ville modtage dem. Han kaldte sig selv »en taxakørende missionær«. Han sagde: »Gaderne i Rio de Janeiro ... er [min] missionsmark.«⁸
Clayton M. Christensen, som har imponerende oplevelser som medlemsmissionær, sagde, at »i de sidste 20 år har vi lagt mærke til, at der ikke er nogen sammenhæng mellem dybden af et forhold og sandsynligheden for, at et menneske vil være interesseret i at høre om evangeliet.«⁹
5. Menighedernes biskopråd kan planlægge et særligt nadvermøde, hvor medlemmer opfordres til at tage interesseret med. Menighedens medlemmer vil tøve mindre med at tage deres

bekendte med til sådan et møde, fordi de vil være mere forvissede om, at indholdet af det møde er planlagt til at henvende sig til interesserede og til at repræsentere Kirken godt.

6. Der findes mange andre muligheder for at dele evangeliet. Jeg modtog for eksempel i sommer et glædeligt brev fra et medlem, som lærte om det gengivne evangelium, da en tidligere klassekammerat ringede til hende for at høre om en sygdom, hun led af. Hun skrev: »Jeg blev positivt indstillet, ved den måde han var på over for mig. Efter [nogle] få måneder med missionærernes undervisning blev jeg døbt. Mit liv har forbedret sig siden da.«¹⁰ Vi kender alle mange, hvis liv ville blive forbedret af det gengivne evangelium. Rækker vi ud til dem?
7. Vore unge medlemmers fascination og ekspertise med de sociale medier giver dem unikke muligheder for at række ud og skabe interesse for evangeliet hos andre. I sin beskrivelse af Frelserens besøg hos nefitterne skriver Mormon, at »han underviste og betjente børnene ... og han løste deres tunge, så de kunne udtrykke sig« (3 Ne 26:14).

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Kirkens udsendinge

Vi beder jer som hjemmelærere om at være Guds udsendinge til hans børn, om at elske, tage jer af og bede for de mennesker, I har fået tildelt.

Det er ikke lang tid siden, at en enlig søster, som jeg her vil kalde Molly, kom hjem fra arbejde og opdagede, at hele hendes kældergulv stod under 50 cm vand. Hun indså straks, at hendes naboer, som hun delte afløbsrør med, måtte have haft en umådelig stor mængde vasketøj og badning, eftersom hun fik spildevandet.

Da Molly havde ringet til en ven og bedt om hjælp, begyndte de to at øse ud og tørre op. I samme øjeblik ringede det på døren. Hendes ven råbte: »Det er dine hjemmelærere!»

Molly grinede. »Det er godt nok den sidste dag i måneden,« sagde hun, »men jeg kan forvisse dig om, at det ikke er mine hjemmelærere.«

I bare fødder og med våde bukser og håret oppe i en bandana og et par meget klædelige gummihandsker gik Molly op for at åbne døren. Men hendes usædvanlige fremtoning var for intet at regne med det usædvanlige syn, der mødte hende. Det var hendes hjemmelærere!

»Man kunne have slået mig ned med en svupper,« fortalte hun mig senere. »Det var sådan et hjemmelærermirakel, som brødrene fortæller om til general-konference!« Hun fortsatte: »Men lige som jeg prøvede at finde ud af, om jeg skulle give dem et kys eller række

dem en moppe, sagde de: »Åh, Molly, undskyld. Vi kan se, at du har travlt. Vi vil ikke forstyrre, vi kommer en anden gang.« Og væk var de.«

»Hvem var det?« råbte hendes ven nede fra kælderen.

»Jeg havde lyst til at sige: »Det var i hvert fald ikke de tre nefitter,« indrømmede Molly, »men jeg

kontrollerede mig og sagde ganske roligt: »Det var mine hjemmelærere, men de syntes ikke, at det virkede som et passende tidspunkt at fortælle deres budskab på.«¹

Brødre, kan vi lige kort gennemgå den præstedømmepligt, der er blevet beskrevet som »Kirkens første kilde til hjælp« for det enkelte medlem og familien.² Man har ofret hele skove for at skaffe papiret til at organisere og omorganisere det. Og der er holdt tusinde pep talks for at prøve at opmuntre hjemmelærerne. Og intet freudiansk rejsebureau kunne på nogen måde arrangere en større nedtur i skyldfølelse, end dette emne har fremprovokeret. Og alligevel kæmper vi stadig for at nå bare en tilnærmelsesvis acceptabel standard for udførelsen af Herrens bud om »altid at våge over kirken«³ gennem præstedømmets hjemmeundervisning.

En del af den udfordring, vi står med, skyldes Kirkens ændrede demografi. Vi ved, at med medlemmer, der nu er spredt over mere end 30.000 menigheder i 188 forskellige lande og territorier, er det langt mere udfordrende at besøge vore brødre og søstre i deres hjem, end det var i Kirkens tidlige dage, hvor nabo underviste nabo i noget, der blev kaldt »kvartersundervisning«.

Desuden er der i mange af Kirkens enheder et begrænset antal tilgængelige præstedømmebærere til at udføre hjemmeundervisningen, hvilket gør, at nogle har 18 eller 20 familier – eller flere – at besøge og tage sig af. Det kan også handle om store afstande, høje omkostninger og dårlige transportmuligheder og lange, lokale arbejdsdage og -uger. Hvis man dertil lægger nogle kulturelle tabuer om uanmeldte besøg og de sikkerhedsmæssige udfordringer i mange nabolag i verden – ja, så begynder vi at ane problemets kompleksitet.

Brødre, i den bedste af alle verdener og under de omstændigheder, hvor det kan lade sig gøre, er et månedligt besøg i hjemmet stadig det ideal, Kirken stræber efter. Men i erkendelse af, at det mange steder rundt om i verden ikke er muligt at nå det ideal, og at vi får brødrene til at føle det som et nederlag, når vi beder dem om det, der ikke er realistisk, skrev Det Første Præsidentskab til Kirkens præstedømmemedledere i december 2001 for at give dette inspirerede, nyttige råd: »Der er nogle steder i Kirken,« skrev de, »hvor hjemmeundervisning i hvert hjem hver måned ... måske ikke er muligt på grund af et utilstrækkeligt antal aktive brødre i præstedømmet og andre lokale udfordringer.« Vi har nævnt nogle af dem. »Under sådanne betingelser,« fortsætter de, »bør lederne gøre

deres bedste for at benytte de ressourcer, de har til rådighed, til at våge over og styrke hvert medlem.«⁴

Brødre, hvis det var sådan i min menighed, at jeg stod med den slags svære omstændigheder, ville min makker med Det Aronske Præstedømme og jeg gøre brug af Det Første Præsidentskabs råd (som nu er en del af den nye håndbog) på denne måde: For det første ville vi uanset, hvor mange måneder det tog at opnå det, forfølge mandatet i skriften om at »besøge hvert medlems hjem«⁵ og lave en plan, der gjorde det muligt at komme til de hjem på et tidspunkt, hvor det var både muligt og praktisk. Indbygget i den plan ville være en prioritering af den tid, vi havde til rådighed, og hyppigheden af kontakter til dem, som har størst behov for os – undersøgere, som missionærerne underviser, nydøbte, de syge, de ensomme, de mindre aktive, de enlige forældre med hjemmeboende børn og så videre.

Mens vi arbejdede os igennem vores plan for at besøge alle hjem, som kunne tage nogle måneder at udføre, ville vi tage andre former for kontakt til personer og familier på vores liste ved hjælp af nogle af de redskaber, Herren har tilvejebragt. Vi ville helt bestemt våge over vore familier i Kirken, og

som skriften siger, ville vi »tale, den ene med den anden, om deres sjæls velfærd.«⁶ Derudover ville vi ringe, sende e-mails og sms'er og sende en hilsen ved hjælp af et af de mange sociale medier, vi har til rådighed. For at afhjælpe særlige behov kunne vi måske sende et citat fra skriften eller en linje fra en generalkonferencetale eller en Mormon Message fra alt materialet på lds.org. Som Det Første Præsidentskab sigtede til, ville vi gøre vort bedste under de omstændigheder og med de ressourcer, vi nu havde.

Brødre, den appel, jeg kommer med i aften, er, at I hæver jeres vision for jeres hjemmeundervisning. Prøv på en ny og bedre måde at se jer selv som Herrens budbringere til hans børn. Det vil sige at forlade den traditionelle, hektiske, moselovslignende, sidst-på-månedens tidsregning, hvor I lige skynder jer at efterlade et nedskrevet budskab fra Kirkens tidsskrifter, som familien allerede har læst. Vi håber snarere, at I vil opbygge en ægte, evangeliecentreret omsorg for medlemmerne, våge over og tage jer af hinanden og tale om åndelige og timelige behov på enhver måde, der hjælper.

Nuvel, med hensyn til, hvad der kan »tælle« som hjemmeundervisning, enhver god ting, I gør, »tæller«, så rapportér det hele! Ja, de rapporter, der betyder mest, er, hvordan I har velsignet og sørget for dem i jeres varetægt, hvilket reelt ikke har noget at gøre med et bestemt tidspunkt eller et bestemt sted. Det, der betyder noget, er, at I elsker folk og opfylder befalingen om »altid at våge over kirken.«⁷

Den 30. maj sidste år kørte min ven, Troy Russell, langsomt sin pickup ud af garagen, da han skulle hen og donere nogle ting til den lokale Deseret Industries. Han kunne mærke, at baghjulene kørte over noget. Han tænkte,

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

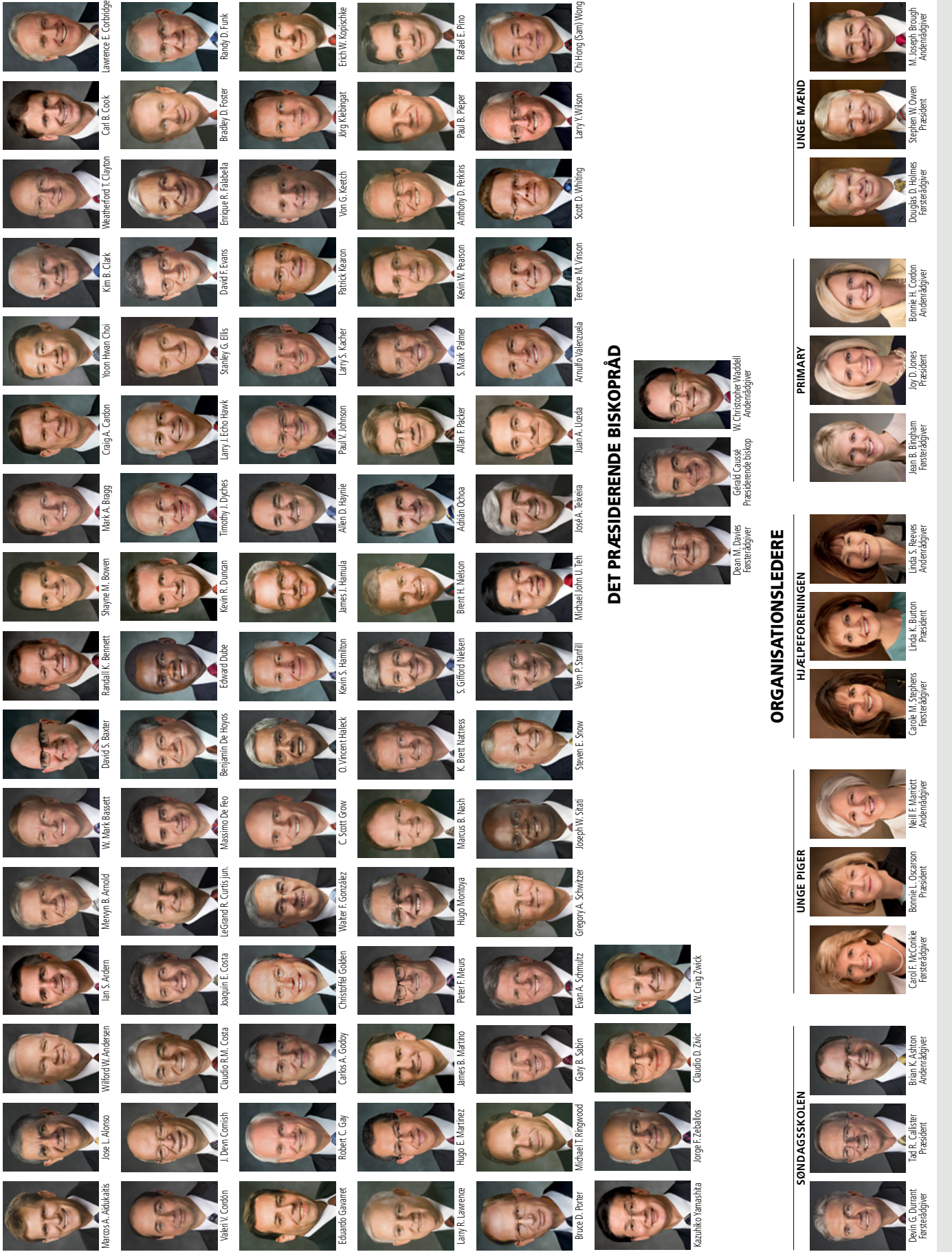
Lynn G. Robbins

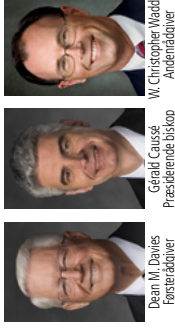
Gerrit W. Gong

GENERALAUTORITETER – DE HALVFJERDES

(i alfabetisk orden)

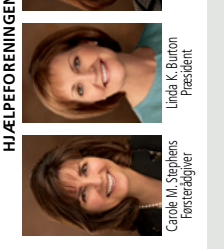

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

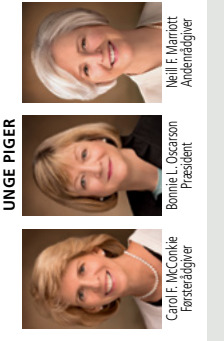

Dean M. Davies
Førstestodgiver
José A. Leveira
Præsiderende biskop
Juan A. Uceda
W. Christopher Waddell
Andenestodgiver

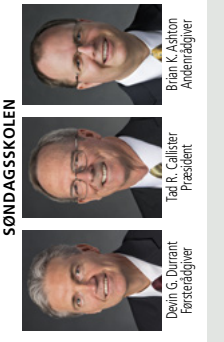
ORGANISATIONSLEDERE

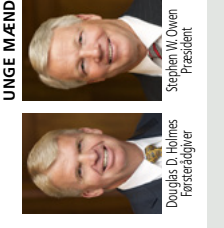
Carole M. Stephens
Førstestodgiver
Linda K. Burton
Præsident
Linda S. Reeves
Andenestodgiver
Jen B. Brigham
Førstestodgiver
Joy D. Jones
Præsident
Bonnie H. Condon
Andenestodgiver

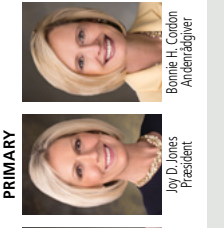
Carol F. McConkie
Førstestodgiver
Bonnie L. Osarson
Præsident
Neill F. Marriott
Andenestodgiver

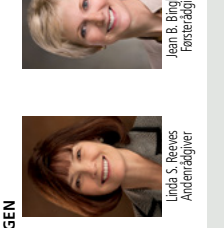
Devin G. Durrant
Førstestodgiver
Tad R. Callister
Præsident
Brian K. Ashton
Andenestodgiver

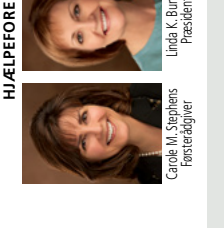
Douglas D. Holmes
Førstestodgiver
Stephen W. Owen
Præsident
M. Joseph Brough
Andenestodgiver

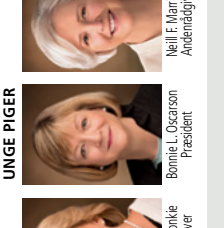
Terence M. Vinson
Armuto Valenzuela
Scott D. Whiting
Larry Y. Wilson
Chi Hong (Sam) Wong

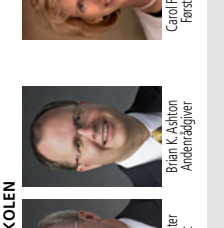
Erich W. Lipschitz
Paul B. Pieper
Anthony D. Perkins
Scott D. Whiting
Kim B. Clark
David F. Evans
Patrick Kearon
Kevin M. Pearson
Terence M. Vinson

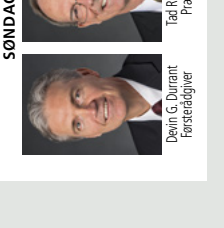
Yoon Hwan Choi
Stanley G. Ellis
Larry S. Kacher
S. Mark Palmer
Craig A. Caron
Larry J. Echo Hawk
Paul V. Johnson
Allan F. Packer
Mark A. Bragg
Timothy J. Dyckes
Allen D. Haynie
Adrian Ochua
José A. Leveira
Juan A. Uceda
Armuto Valenzuela
Scott D. Whiting
Larry Y. Wilson
Chi Hong (Sam) Wong

Walter F. González
Hugo Montoya
Gregory A. Schwitzer
Evan A. Schmultz
W. Craig Zwick
LeGrand R. Curtis jun.
Walter F. González
Hugo Montoya
Gregory A. Schwitzer
Evan A. Schmultz
W. Craig Zwick

James B. Mash
Joseph W. Slati
Steven E. Snow
K. Brett Watress
Vern P. Stanfill
Nem P. Stanfill
W. Mark Bassett
W. Mark Bassett
Joseph W. Slati
Steven E. Snow
K. Brett Watress
Vern P. Stanfill
Nem P. Stanfill

Edvard Dube
O. Vincent Haleck
K. Brett Watress
Vern P. Stanfill
Nem P. Stanfill
Edvard Dube
O. Vincent Haleck
K. Brett Watress
Vern P. Stanfill
Nem P. Stanfill

Edvard Dube
O. Vincent Haleck
K. Brett Watress
Vern P. Stanfill
Nem P. Stanfill

at der var faldet noget af hans pickup, så han steg ud og fandt sin niårige søn, Austen, liggende med ansigtet i fortovet. Hverken skrigene, præstedømmevevsignelsen, ambulancefolkene eller personalet på hospitalet var i dette tilfælde til nogen nytte. Austen var væk.

Troy var utrøstelig og ude af stand til at sove eller finde fred. Han sagde, at det var mere, end han kunne bære, og at han ikke kunne leve videre. Men i den fortvivlede tid kom der tre frelsende påvirkninger.

Den første var vor himmelske Faders kærlige og forvissende ånd, en nærhed, der blev kommunikeret gennem Helligånden, som trøstede Troy, underviste ham, elskede ham og hviskede, at Gud kender alt til at miste en smuk og fuldkommen søn. Den anden var hans hustru, Deedra, som holdt om Troy og elskede ham og mindede ham om, at hun også havde mistet den søn, og hun ville ikke også miste sin mand. Den tredje i denne historie er John Manning, hjemmelærer *»par excellence«*.

Jeg ved ærligt talt ikke, hvilket skema John og hans juniorkammerat havde for at besøge familien Russell, eller hvilket budskab de kom med, når de var på besøg, eller hvordan de rapporterede om deres kontakt. Det, jeg ved, er, at sidste forår rakte bror Manning ud og trak Troy Russell op fra den tragedie i indkørslen, akkurat som hvis han selv løftede lille Austen op. Som den hjemmelærer, vægter eller broder i evangeliet John var formodet at være, overtog han ganske enkelt præstedømmeomsorgen for Troy Russell. Han begyndte med at sige: »Troy, Austen ønsker, at du kommer på fødderne igen, også på basketball-banen, så jeg kommer her hver morgen kvart over fem. Vær klar, for jeg har ikke lyst til at komme ind og hive dig ud af sengen, og jeg ved,

at Deedra heller ikke vil bryde sig om, at jeg gør.«

»Jeg havde ikke lyst til det,« fortalte Troy mig senere, »for jeg havde altid haft Austen med mig de morgener, og jeg vidste, at minderne vil være for smertelige. Men John insisterede, så jeg tog med. Lige fra første dag talte vi – eller rettere sagt jeg talte, og John lyttede. Jeg snakkede hele vejen hen til kirken og hele vejen hjem igen. Nogle gange talte jeg, når vi parkerede i indkørslen og så solen stå op over Las Vegas. Til at begynde med var det svært, men med tiden indså jeg, at jeg havde fundet styrke i skikkelse af en meget langsom 1,88 m høj basketballspiller fra kirken med et absolut pinligt hopskud, men han elskede mig og lyttede til mig, indtil solen endelig skinnede i mit liv igen.«⁸

Mine brødre i det hellige præstedømme, når vi taler om hjemmeundervisning eller om at våge over hinanden

eller personlig præstedømmetjeneste – kald det, hvad I vil – så er det dette, vi taler om. Vi beder jer som hjemmelærere om at være Guds udsendinge til hans børn, om at elske, tage jer af og bede for de mennesker, I har fået tildelt, ligesom vi elsker, bekymrer os om og beder for jer. Må I være tapre og våge over Guds flok på måder, der passer til jeres situation, det beder jeg om i den gode hyrdes navn, hvis vidne jeg er, ja, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig samtale, juni 2016.
2. *Håndbog for Det Melkisedekske Præstedømmes ledere*, 1990, s. 5.
3. L&P 20:53.
4. Brev fra Det Første Præsidentskab, 10. dec. 2001; dette råd er indarbejdet i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 7.4.3.
5. L&P 20:47, 51.
6. Moro 6:5.
7. L&P 20:53.
8. Personlig samtale og udveksling af e-mail, april 2016.

Ældste LeGrand R. Curtis jun.
De Halvfjerds

Der er kraft i bogen

Den største kraft i Mormons Bog er dens indvirkning på at bringe os tættere på Jesus Kristus.

Den 14. juni 1989 forbød Ghanas regering, på grund af nogle fejlinformationer om Kirken, alle aktiviteter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i landet. Regeringen beslaglagde alle Kirkens ejendomme og al missionering stoppede. Kirkens medlemmer, som henviser til denne periode som »fastfrysningen«, gjorde deres bedste for at efterleve evangeliet uden møder i grenen eller støtte fra missionærerne. Der findes mange inspirerende historier om, hvordan medlemmerne lod evangeliets lys skinne ved at tilbede i deres hjem og se efter hinanden som hjemmelærere og besøgs lærere.

Til sidst blev misforståelsen løst, og den 30. november 1990 sluttede fastfrysningen og almindelige kirkeaktiviteter blev genoptaget.¹ Siden da har der været et godt forhold mellem Kirken og myndighederne i Ghana.

Medlemmer, som levede under fastfrysningen, er hurtige til at påpege de velsignelser, der kom fra denne usædvanlige periode. Manges tro blev styrket gennem den modgang, de mødte. Men en af velsignelserne ved fastfrysningen kom på en usædvanlig måde.

Nicholas Ofosu-Hene var en ung politibetjent, der var blevet sat til at

skulle vogte en af kirkebygningerne under fastfrysningen. Det var hans pligt at overvåge bygningen om natten. Da Nicholas først ankom til kirkebygningen, så han, at der lå ting spredt ud over det hele, papirer, bøger og møbler lå i et rod. Midt i denne uorden så han et eksemplar af Mormons Bog. Han forsøgte at ignorere bogen, fordi han havde fået at vide, at den var ond. Men han følte sig sært tiltrukket af den. Til sidst kunne Nicholas ikke længere ignorere bogen. Han samlede den op. Han følte sig tvunget til at læse den. Han læste hele natten, og tårerne trillede ned ad hans kinder, mens han læste.

Første gang, da han samlede den op, læste han hele 1 Nefi. Anden gang læste han hele 2 Nefi. Da han nåede til 2 Nefi kapitel 25, læste han følgende: »Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«²

På det tidspunkt følte Nicholas Ånden så stærkt, at han begyndte at hulke. Det gik op for ham, at han i forbindelse med læsningen havde

modtaget adskillige åndelige tilskyndelser, og at denne bog var sand skrift, den mest korrekte han nogensinde havde læst. Han indså, at sidste dages Hellige, i modsætning til, hvad han havde hørt, i høj grad tror på Jesus Kristus. Da fastfrysningen sluttede, og missionærerne vendte tilbage til Ghana, tilsluttede Nicholas sig Kirken sammen med sin hustru og sine børn. Da jeg mødte ham for første gang sidste år, var han politichef og tjente som præsident for Tamala Distrikt i Ghana. Han siger: »Kirken har ændret mit liv ... Jeg takker den almægtige Gud for at føre mig til dette evangelium.«³

Alibert Davies, en anden ghanser, fulgtes med en ven til en af vores kirkebygninger, hvor venen skulle til et præsidentskabsmøde. Mens han ventede på sin ven, læste han en bog, som han fandt i nærheden. Da mødet sluttede, ønskede Alibert at tage bogen med hjem. Han fik ikke blot lov til at tage den bog, men fik også et eksemplar af Mormons Bog. Da han kom hjem, begyndte han at læse Mormons Bog. Han kunne ikke lægge den fra sig. Han læste i stearinlysets skær til klokken 3. Dette gjorde han i mange nætter, overvældet af det han læste og følte. Alibert er nu medlem af Kirken.

Angelo Scarpulla begyndte sine teologistudier i sit hjemland Italien, da han var 10. Han blev præst og tjente i sin kirke med hengivenhed. På et tidspunkt begyndte hans tro at vakle, og han søgte og fik mulighed for at videreudanne sig. Men jo mere han studerede, desto mere bekymret blev han. Det, han læste og følte, overbeviste ham om, at der havde været et generelt frafald fra den oprindelige lære, som Jesus og de tidlige apostle forkyndte. Angelo søgte efter Guds sande religion i forskellige trosretninger, men han var utilfreds i mange år.

En dag stødte han på to medlemmer af Kirken, som hjalp missionærerne med at lede efter flere folk at undervise. Han følte sig draget mod dem og lyttede med glæde til deres budskab. Han accepterede villigt et eksemplar af Mormons Bog.

Den aften begyndte han at læse bogen. Han følte sig overvældet af glæde. Gennem Ånden gav Gud Angelo en indre vished om, at han ville finde den sandhed i Mormons Bog, som han havde søgt efter i mange år. Gode følelser strømmede igennem ham. Det, han læste og lærte af missionærerne, bekræftede hans konklusion om, at der havde været et generelt frafald, men han lærte også, at Guds sande kirke var blevet genoprettet på jorden. Kort tid efter blev Angelo døbt ind i Kirken.⁴ Da jeg mødte ham første gang, var han grenspræsident for Kirkens gren i Rimini i Italien.

Det, som Nicholas, Alibert og Angelo oplevede med Mormons Bog, minder om Parley P. Pratts oplevelse:

»Jeg åbnede [bogen] med stor ivrighed ... Jeg læste hele dagen. Det var en byrde for mig at spise, jeg havde ingen lyst til mad. Det var en byrde at sove,

da natten kom, for jeg ville hellere læse end sove.

Mens jeg læste, hvilede Herrens ånd over på mig, og jeg vidste og forstod, at bogen var sand på en lige så enkel og umiskendelig vis, som et menneske forstår og ved, at det lever. Min glæde var nu fuld, som den var, og jeg glædede mig tilstrækkeligt til mere end at gøre op for mine sorger, ofre og hårde arbejde i livet.⁵

Nogle mennesker har så stærke oplevelser med Mormons Bog første gang, de åbner den, mens vidnesbyrdet om sandheden kommer mere gradvist til andre, når de læser og beder om det. Det var tilfældet for mig. Jeg læste Mormons Bog første gang, da jeg som teenager deltog i seminar. Dette er det

eksemplar af Mormons Bog, som jeg læste. Jeg kan ikke fortælle jer, hvor eller hvornår det præcis skete, men på et tidspunkt i løbet af den periode, hvor jeg læste, begyndte jeg at føle noget. Det var en varme, og Ånden kom, hver gang jeg åbnede bogen. Følelserne voksede, mens jeg fortsatte min læsning. Disse følelser har jeg den dag i dag. Hver gang, jeg åbner Mormons Bog, er det ligesom at tænde for en kontakt – Ånden strømmer ind i mit hjerte og sjæl.

For andre kommer et vidnesbyrd om Mormons Bog langsommere efter megen studium og bøn. Jeg har en ven, som læste og søgte efter at vide, om Mormons Bog er sand. Han anvendte opfordringen i Moroni om at spørge Gud med oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt og tro på Kristus om Mormons Bog er sand.⁶ Men han modtog ikke det lovede åndelige svar med det samme. Men en dag, hvor han var fordybet i sine tanker, mens han kørte, vidnede Ånden for ham om sandheden af Mormons Bog. Han blev så glad og overvældet, at han rullede ruden ned og råbte til ingen og dog hele verden: »Den er sand!«

Uanset om vores vidnesbyrd om Mormons Bog kommer første gang, vi åbner den eller over en længere periode, vil den påvirke os alle vore dage, hvis vi fortsætter med at læse den og anvende dens lære. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Der er en kraft i den

bog, som vil begynde at strømme ind i jeres liv i samme øjeblik, I begynder at studere den seriøst. I vil finde større styrke til at stå imod fristelser. I vil finde styrke, så I kan undgå at blive bedraget. I vil finde kraft til at blive på den lige og snævre sti.⁷

Jeg opfordrer alle, som modtager dette budskab, herunder de aronske præstedømmebærere, der er samlet til dette møde i aften, til at opdage Mormons Bogs kraft. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Læs Mormons Bog. Overvej dens lærdomme. Spørg vor himmelske Fader om den er sand.«⁸ Under den proces vil I føle Guds ånd i jeres liv. Den Ånd vil være en del af jeres vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand, at Joseph Smith var en Guds profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds sande kirke på jorden i dag. Dette vidnesbyrd vil hjælpe jer med at modstå fristelse.⁹ Det vil forberede jer på »det store kald ... til flittigt at arbejde i Herrens vingårde.«¹⁰ Det vil være et sikkert anker, når beskyldninger eller løgnagtige udsagn bruges for at udfordre jeres tro og vil være en klippefast grund, når I bliver udfordret

med spørgsmål, som I ikke kan svare på, i hvert fald ikke lige med det samme. I vil blive i stand til at skelne sandhed fra vildfarelse, og I vil føle Helligåndens forvisning, der bekræfter jeres vidnesbyrd om og om igen, når I bliver ved med at læse Mormons Bog gennem hele jeres liv.

Jeg opfordrer også alle forældre, der hører dette budskab, til at gøre Mormons Bog til en vigtig del af jeres hjem. Da vores børn voksede op, læste vi i Mormons Bog, mens vi spiste morgenmad. Dette er det bogmærke, vi brugte. På forsiden er der et citat fra præsident Benson med løftet om, at Gud vil skænke os velsignelser, når vi læser Mormons Bog.¹¹ På bagsiden er der et løfte fra præsident Marion G. Romney, tidligere rådgiver i Det Første Præsidentskab: »Jeg er helt overbevist om, at hvis forældre i deres hjem vil læse Mormons Bog regelmæssigt og under bøn, både for sig selv og sammen med deres børn, vil den bogs ånd komme til at gennemtrænge deres hjem og alle, som bor der ... Modsætningernes ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og lytte til

deres forældres råd. Retfærdigheden vil øges. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil fylde vore hjem og vores tilværelse og i kølvandet bringe fred, glæde og lykke.«¹²

Nu mange år efter vores børn er flyttet hjemmefra og opdrager deres egen familie, kan vi tydeligt se opfyldelsen af præsident Romneys løfte. Vores familie er langt fra perfekt, men vi kan vidne om kraften ved Mormons Bog og de velsignelser, der er kommet af at læse den og stadig kommer i hele vores families liv.

Den største kraft i Mormons Bog er dens indvirkning på at bringe os tættere på Jesus Kristus. Den er et stærkt vidnesbyrd om ham og hans forløsende mission.¹³ Gennem den kommer vi til at forstå storheden af og kraften i hans forsoning.¹⁴ Den underviser os klart om hans lære.¹⁵ Og på grund af de storslåede kapitler, der beskriver Kristi besøg hos nefitterne, efter han var opstået, kan vi se og opleve ham elske, velsigne og undervise det folk, og vi vil komme til at forstå, at han vil gøre det samme for os, hvis vi kommer til ham ved at efterleve hans evangelium.¹⁶

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre, jeg vidner om kraften i Mormons Bog. Om jeg læser den på engelsk, italiensk eller fransk, på tryk eller på en elektronisk enhed, har jeg oplevet den samme vidunderlige ånd strømme fra disse kapitler og vers ind i mit liv. Jeg vidner om dens evne til drage os tættere på Kristus. Jeg beder om, at enhver af os vil udnytte den kraft fuldt ud, som er i denne vidunderlige bog. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »You Can't Close My Heart': Ghanaian Saints and the Freeze«, 6. jan. 2016, history.lds.org.
2. 2 Ne 25:26.
3. E-mail fra Nicholas Oforu-Hene, 27. okt. 2015.
4. Se Angelo Scarpulla Angelo Scarpulla, »Min søgen efter genoprettelsen«, *Stjernen*, juni 1993, s. 16-20; e-mail fra Ezio Caramia, 16. sep. 2016.
5. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 37.
6. Se Moro 10:4-5.
7. *Kirkens præsidenter lærdomme: Ezra Taft Benson*, 2014, s. 142.
8. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 62; se også Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66; *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson*, 2012, s. 490-494.
9. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Hver eneste bærer af præstedømmet bør studere skrifterne dagligt ... Jeg lover jer, uanset om I bærer Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme, at hvis I studerer skrifterne flittigt, så vil jeres styrke til at undgå fristelse og til at modtage vejledning fra Helligånden vokse i jer alle« (Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68).
10. Alma 28:14.
11. Jeg lover jer, at hvis I fra dette øjeblik dagligt vil nyde [Mormons Bog] og holde jer til dens forskrifter, så vil Gud skænke os – ethvert af Zions og Kirkens børn – en hidtil ukendt velsignelse« (*Lærdomme: Ezra Taft Benson*, s.128).
12. Marion G. Romney, »Mormons Bog«, *Liahona*, okt. 1980, s. 115.
13. Se fx. titelbladet til Mormons Bog; 1 Ne 11; 2 Ne 25; Mosi 16; 18; Alma 5; 12; Hel 5; 3 Ne 9; Morm 7.
14. Se fx. 2 Ne 2; 9; Mosi 3; Alma 7; 34.
15. Se fx. 2 Ne 31; 3 Ne 11; 27.
16. Se 3 Ne 11-28.

Lær af Alma og Amulek

Det er mit håb, at de, som er faldet fra disciplens sti, vil se med deres hjerte og lære af Alma og Amulek.

Alma den Yngre

Blandt de mest uforglemmelige karakterer i skriften er Alma den Yngre. Selv om han var søn af en stor profet, for han vild for en tid, og han blev »en meget ugudelig og en afgudsdyrkende mand.« Af årsager, som vi kun kan gætte os til, gjorde han åbent oprør mod sin far og forsøgte at ødelægge kirken. Og på grund af sin veltalenhed og overtalelsesevner oplevede han stor succes.¹

Men Almas liv ændrede sig, da en Herrens engel viste sig for ham og talte til ham med en tordenrøst. I tre dage og tre nætter blev han »martret, ja, med en fordømt sjæls smerter.« Og så bragte en svag erindring lys i hans sinds mørke – en evig sandhed, som

hans far havde belært om, nemlig at Jesus Kristus ville »komme for at sone for verdens synder.« Alma havde længe benægtet enhver ide om dette, men nu greb hans sind »fat i denne tanke«, og han satte ydmygt og oprigtigt sin lid til Kristi forsonende kraft.²

Da Alma kom sig over denne oplevelse, var han et forandret menneske. Fra det øjeblik viede han sit liv til at rette op på den skade, han havde forvoldt. Han var et stort eksempel på omvendelse, tilgivelse og at holde trofast ud.

Alma blev med tiden valgt til at efterfølge sin far som overhoved for Guds kirke.

Enhver indbygger i den nefitiske nation må have kendt til Almas historie.

Hans samtids Twitter, Instagram og Facebook må have været fyldt med billeder og historier om ham. Han var sandsynligvis ofte på forsiden af *Zarahemla Tidende* og genstand for ledere og særudsendelser. Kort sagt var han måske den tids bedst kendte kendis.

Men da Alma så, at hans folk var i gang med at glemme Gud og hævdede sig i stolthed og strid, valgte han at overgive alle sine offentlige hverv og helt hellige sig »det høje præstedømme efter Guds hellige orden«³ og forkynde omvendelse blandt nefitterne.

Til at begynde med oplevede Alma stor fremgang – det vil sige, indtil han rejste til byen Ammonihah. Indbyggerne i den by var fuldt ud bevidste om, at Alma ikke længere var deres politiske leder, og de havde lidet respekt for hans præstedømmemyndighed. De hånede, spottede og smed ham ud af deres by.

Sønderknust vendte Alma ryggen til byen Ammonihah.⁴

Men en engel befalede ham at vende om.

Tænk lidt over det: Han fik at vide, at han skulle gå tilbage til et folk, som hadede ham og var fjendtlige over for kirken. Det var en farlig og måske livstruende opgave. Men Alma tøvede ikke. »Han vendte hastigt tilbage«.⁵

Alma havde fastet i mange dage, da han kom ind i byen. Der spurgte han en vildtfremmed, om han ville »give Guds ydmyge tjener noget at spise«.⁶

Amulek

Den mand hed Amulek.

Amulek var en velstående, velkendt indbygger i byen Ammonihah. Selv om han kom fra en lang slægt af troende, var hans egen tro falmet. Han tilstod senere: »Der blev kaldt på mig mange gange, og jeg ville ikke høre; derfor kendte jeg til dette, og dog ville jeg ikke vide af det, derfor blev jeg ved at sætte mig op imod Gud.«⁷

Men Gud forberedte Amulek, og da han mødte Alma, bød han Herrens tjener velkommen i sit hus, hvor Alma boede i mange dage.⁸ I løbet af den tid åbnede Amulek sit hjerte for Almas budskab, og han undergik en forunderlig forandring. Fra da af troede Amulek ikke kun, han blev en sandhedens forkæmper.

Da Alma igen gik ud for at undervise blandt folket i Ammonihah, havde han et andet vidne ved sin side – Amulek, en af deres egne.

De efterfølgende begivenheder udgør en af de mest bittersøde fortællinger i hele skriften. I kan læse den i Alma kapitel 8-16.

I dag vil jeg bede jer overveje to spørgsmål:

Det første er: »Hvad kan jeg lære af Alma?«

Det andet er: »Hvordan er jeg som Amulek?«

Hvad kan jeg lære af Alma?

Lad mig begynde ved at spørge alle tidligere, nuværende og kommende

ledere i Jesu Kristi Kirke: »Hvad kan I lære af Alma?«

Alma var en usædvanligt begavet og kompetent mand. Det kan have været let at tænke, at han ikke havde brug for nogens hjælp. Men alligevel, hvad gjorde Alma, da han vendte tilbage til Ammonihah?

Alma fandt Amulek og bad om hjælp.

Og Alma fik hjælp.

Af en eller anden årsag er vi ledere sommetider tilbageholdende med at finde og spørge vore »Amulek'er«. Vi tænker måske, at vi kan gøre arbejdet bedre selv, eller også er vi tøvende med at ulejlige andre, eller også formoder vi, at andre ikke ønsker at deltage. Alt for ofte tøver vi med at indbyde folk til at bruge deres gudgivne talenter og engagere sig i frelsens store værk.

Tænk på Frelseren – begyndte han at opbygge sin kirke helt alene?

Nej.

Hans budskab var ikke »træd lige til side. Det her ordner jeg.« Tværtimod lød det: »Kom ... og følg mig.«⁹ Han inspirerede, indbød, vejledte og stolede på, at hans følgere ville »gøre det, som [de havde] set [ham] gøre.«¹⁰ På den måde opbyggede Jesus Kristus ikke blot sin kirke, men også sine tjenere.

Uanset hvilken stilling I end besidder nu – det være sig som diakonernes kvorumspræsident, stavspræsident eller områdepræsident – så må I for at opnå succes finde jeres »Amulek'er«.

Det kan være nogen, som er tilbageholdende eller tilmed usynlige i jeres forsamling. Det kan være nogen, som synes uvillige eller ude af stand til at tjene. Jeres »Amulek'er« kan være unge eller gamle, mænd eller kvinder, uerfarne, trætte eller ikke-aktive i Kirken. Men det, man måske ikke lige ser, er, at de håber på at høre jer sige

ordene: »Herren har brug for dig! Jeg har brug for dig.«

Inderst inde ønsker mange at tjene deres Gud. De ønsker at være et redskab i hans hænder. De ønsker at svinge seglet og af al deres styrke forberede jorden på, at Frelseren vender tilbage. De ønsker at opbygge hans kirke. Men de tøver med at sætte i gang. De venter ofte på at blive spurgt.

Jeg opfordrer jer til at tænke på dem i jeres menigheder, i jeres missioner og stave, som har brug for at høre et opråb til handling. Herren har arbejdet med dem – forberedt dem, blødgjort deres hjerte. Find dem ved at se med jeres hjerte.

Ræk ud til dem. Undervis dem. Inspirér dem. Spørg dem.

Fortæl dem om de ord, englen forkyndte for Amulek – at Herrens velsignelse skal hvile over dem og deres hus.¹¹ I vil blive overraskede over at finde en tapper Herrens tjener, som måske kunne have været forblevet gemt og glemt.

Hvordan er jeg som Amulek?

Hvor nogle af os måske bør lede efter en Amulek, kan spørgsmålet for andre være: »Hvordan er jeg som Amulek?«

Måske er I i årenes løb blevet mindre engagerede i jeres indsats for at følge Kristus. Måske er jeres vidnesbyrd ikke så glødende mere. I har måske distanceret jer fra Kristi legeme. I er måske blevet desillusioneret eller tilmed vrede. Lige som dem i den gamle menighed i Efesos har I måske svigtet jeres »første kærlighed«¹² – de guddommelige evige sandheder i Jesu Kristi evangelium.

Måske ved I, ligesom Amulek gjorde, inderst inde, at Herren har »kaldt på [jer] mange gange«, og I har ikke villet høre.

Ikke desto mindre ser Herren det i jer, som han så i Amulek – potentialet til at være en tapper tjener med et vigtigt hverv at udføre og med et vidnesbyrd at bære. Der er noget at gøre, som ingen anden kan gøre på helt samme måde. Herren har betroet jer sit hellige præstedømme, som indeholder guddommeligt potentiale til at velsigne og opløfte andre. Lyt med jeres hjerte, og følg Åndens tilskyndelser.

Et medlems rejse

Jeg blev rørt over at høre om en bror, som havde stillet sig selv spørgsmålet: »Hører jeg efter, når Herren kalder?« Jeg vil kalde denne fine bror for David.

David blev omvendt til Kirken for ca. 30 år siden. Han tjente på mission og læste siden jura. Mens han studerede og arbejdede for at forsørge sin nystiftede familie, faldt han over nogle informationer om Kirken, som forvirrede ham. Jo mere han læste det negative materiale, jo mere rodløs blev han. Til sidst bad han om at få sit navn slettet af Kirkens medlemsoptegnelser.

Fra da af brugte David, ligesom Alma havde gjort i sin oprørske periode, en stor del af sin tid på at debattere med medlemmer af Kirken, idet

han engagerede sig i meningsudvekslinger på internettet i den hensigt at udfordre deres tro.

Det var han rigtig god til.

Et af de medlemmer, han debatterede med, vil jeg kalde Jacob. Jacob var altid venlig og respektfuld mod David, men han stod også fast i sit forsvar af Kirken.

Med årene udviklede David og Jacob gensidig respekt og venskab. Hvad David ikke vidste var, at Jacob bad for David, og det havde han trofast gjort i mere end 10 år. Han lagde endda sin vens navn til forbøn i Herrens templer, og han håbede på, at Davids hjerte ville blive blødgjort.

Med tiden begyndte David langsomt at ændre sig. Han begyndte med ømhed at mindes de åndelige oplevelser, han engang havde haft, og han huskede den glæde, han havde følt, da han var medlem af Kirken.

Ligesom Alma havde David ikke helt glemt de evangeliske sandheder, han engang havde godtaget. Og ligesom Amulek kunne David mærke, at Herren rakte ud efter ham. David var nu partner i et advokatfirma – et prestigefyldt job. Han havde tillagt sig et ry som kritiker af Kirken, og han var for stolt til at bede om at blive medlem igen.

Men ikke desto mindre kunne han fortsat mærke, at Hyrden trak i ham.

Han troede helhjertet på skriftstedet: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«¹³ Han bad: »Kære Gud, jeg vil gerne være sidste dages hellig igen, men jeg har brug for svar på nogle spørgsmål.«

Han begyndte som aldrig før at lytte til Åndens hvisken og venners inspirerede svar. Punkt for punkt blev hans tvivl vendt til tro, og han indså til sidst, at han atter engang kunne mærke, at han havde et vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans genoprettede kirke.

På det tidspunkt vidste han, at han kunne overvinde sin stolthed og gøre, hvad end der blev krævet for, at han kunne vende tilbage til Kirken.

Endelig kunne David træde ned i dåbens vande og begynde at tælle ned til at få alle sine velsignelser tilbage.

Jeg er glad for at kunne fortælle, at David denne sommer fik gengivet alle sine velsignelser. Han deltog atter

fuldt ud i Kirken og tjener som lærer i seniorklassen i sin menighed. Han bruger enhver lejlighed til at tale med andre om sin forandring og rette op på den skade, han har forvoldt, og bære sit vidnesbyrd om evangeliet og om Jesu Kristi Kirke.

Konklusion

Mine kære brødre og venner, lad os opsøge, finde, inspirere og stole på »Amulek'erne« i vore menigheder og stave. Der er mange »Amulek'er« i Kirken i dag.

I kender måske en. I er måske en af dem.

Måske har Herren hvisket til jer og tilskyndet jer til at vende tilbage til jeres første kærlighed, bidrage med jeres talenter, udøve præstedømmet i værdighed og tjene side om side med jeres medhellige for at komme tættere på Jesus Kristus og opbygge Guds rige her på jorden.

Vor elskede Frelser ved, hvor I er. Han kender jeres hjerte. Han ønsker at redde jer. Han vil række ud til jer.

I skal blot åbne jeres hjerte for ham. Det er mit håb, at de, som er faldet fra disciplens sti – også bare i beskeden grad – vil overveje Guds godhed og nåde, se med deres hjerte, lære af Alma og Amulek og høre Frelserens livsændrende ord: »Kom ... følg mig«.

Jeg opfordrer jer inderligt til at give agt på hans kald, for når I gør det, vil I bestemt modtage himlens belønning. Herrens velsignelser hviler på jer og jeres hus.¹⁴

Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse som Herrens apostel. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Mosi 27:8-10.
2. Se Alma 36:6-20.
3. Alma 4:20.
4. Se Alma 8:24.
5. Alma 8:18.
6. Alma 8:19.
7. Se Alma 10:2-6.
8. Se Alma 8:27.
9. Luk 18:22.
10. JSO, Matt 26:25 (i Guide til Skrifterne).
11. Se Alma 10:7.
12. Se Åb 2:4.
13. Jak 1:5.
14. Se Alma 10:7.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Så han også må blive stærk

Det er min bøn, at vi må leve op til kaldet om at opløfte andre for at forberede dem til deres herlige tjeneste.

Jeg føler mig velsignet med at være til møde her med dem, som bærer Guds præstedømme. Den hengivenhed, den tro og den uselviske tjeneste, som udvises af dette korps af mænd og drenge er et nutidigt mirakel. I aften taler jeg til præstedømmebærere, både gamle og unge, som helhjertet står sammen om at tjene Herren Jesus Kristus.

Herren skænker sin kraft til dem, som i alle præstedømmeembeder tjener værdigt i deres præstedømmepligter.

Da Wilford Woodruff var præsident for Kirken, beskrev han sin erfaring med embederne i præstedømmet:

»Den første prædiken, jeg nogensinde hørte, hørte jeg i denne kirke. Næste dag blev jeg døbt ... Jeg blev ordineret til lærer. Jeg blev straks kaldet på mission ... Jeg tjente som lærer under hele den mission. Ved en konference blev jeg ordineret til præst ... Efter jeg blev ordineret til præst, blev jeg sendt på mission i de sydlige stater. Det var i efteråret 1834. Jeg havde en kammerat med mig, og vi tog af sted uden hverken pung eller taske. Jeg rejste mange mil alene og forkyndte evangeliet, og jeg døbtte nogle, som jeg

ikke kunne bekræfte i Kirken, fordi jeg kun var præst ... Jeg rejste rundt nogen tid og forkyndte evangeliet, inden jeg blev ordineret som ældste ...

[Nu] har jeg været medlem af De Tolv Apostle omkring 54 år. Jeg har rejst meget med dem og andre kvorummer i 60 år nu, og jeg vil gerne sige til denne forsamling, at jeg var lige så opretholdt af Guds kraft, da jeg var lærer, og især da jeg arbejdede i vingården som præst, som jeg har været som apostel. Det er der ingen forskel på, så længe vi gør vores pligt.«¹

Denne vidunderlige åndelige lighed - indikeres også i Herrens beskrivelse af Det Aronske Præstedømme, som »et tillæg ... til det melkisedekske præstedømme.«² Ordet *tillæg* betyder, at de to er forbundne. Denne forbindelse er vigtig for, at præstedømmet kan blive den styrke og velsignelse, som det kan være i denne verden og for evigt, for det »er uden dages begyndelse eller års ende.«³

Forbindelsen er enkel. Det Aronske Præstedømme forbereder de unge mænd til en endnu større hellig tillid.

»Det højere, eller det melkisedekske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til alle de åndelige velsignelser i Kirken –

at have det privilegium at modtage Himmerigets hemmeligheder, at få himlene åbnet for sig, at nyde fællesskab med den Førstefødtes almindelige forsamling og menighed og at nyde Gud Faderens og Jesu, den nye pagts formidlers, fællesskab og nærvær.«⁴

Disse præstedømmenøgler kan kun i fuldt omfang udøves af en mand ad gangen, præsidenten og den præsiderende højpræst for Herrens kirke. Og ved præsidentens uddelegering kan enhver mand, der bærer det

Melkisedekske Præstedømme, blive begavet med den myndighed og det privilegium at tale og handle i den Almægtiges navn. Der er noget uendeligt ved den kraft. Den vedrører liv og død, familien og Kirken, Guds mægtige væsen og hans evige værk.

Herren forbereder den aronske præstedømmebærer til at blive ældste og tjene med tro, kraft og taknemlighed i det ærværdige Melkisedekske Præstedømme.

For ældster spiller dyb taknemlighed en afgørende rolle for jeres helhjertede præstedømmetjeneste. I vil huske jeres dage som diakon, lærer eller præst, når de, som bærer det højere præstedømme, rækker ud for at opløfte og opmuntre jer på jeres præstedømmerejse.

Enhver bærer af Det Melkisedekske Præstedømme har sådanne minder, men følelsen af taknemlighed kan svinde med årene. Det er mit håb at genopvække den følelse og med den en opsathed på at give alle, I kan, den samme hjælp, som I har modtaget.

Jeg husker en biskop, der behandlede mig, som om jeg allerede havde den præstedømmekraft, som jeg havde potentialet til. Han ringede til mig en søndag, da jeg var præst. Han sagde, at han havde brug for, at jeg gik med ham ud for at besøge nogle medlemmer af menigheden. Han fik det til at lyde, som om det ellers ikke ville blive nogen succes. Han havde ikke brug

for mig. Han havde nogle fremragende rådgivere i biskoprådet.

Vi besøgte en ludfattig og sulten enke. Han ønskede, at jeg hjalp ham med at nå ind til hende, udfordre hende til at lægge og holde et budget og love hende, at hun ikke blot ville kunne klare sig selv, men også kunne hjælpe andre.

Dernæst tog vi hen for at trøste to små piger, som levede under svære vilkår. Da vi gik derfra, sagde biskoppen stille til mig: »De børn vil aldrig glemme, at vi besøgte dem.«

Det næste sted så jeg, hvordan man inviterer en mindre aktiv mand til at komme tilbage til Herren ved at overbevise ham om, at medlemmerne i menigheden havde brug for ham.

Biskoppen var den bærer af Det Melkisedekske Præstedømme, som øgede mit udsyn og opløftede mig med sit eksempel. Han lærte mig at have kraften og modet til at komme alle vegne i Herrens tjeneste. Det er længe siden, at han er gået videre til sin himmelske løn, men jeg husker ham stadig, fordi han rakte ud og løftede mig op, da jeg var en uerfaren bærer af Det Aronske Præstedømme. Senere fandt jeg ud af, at han så mig på en lang vej af større præstedømmepligter, som jeg ikke selv kunne se dengang.

Min far gjorde det samme for mig. Han var en erfaren og vis bærer af Det Melkisedekske Præstedømme. En apostel bad ham en gang om at skrive et

kort notat om de videnskabelige belæg for jordens alder. Han skrev det omhyggeligt, idet han vidste, at nogle måske havde stærke følelser om, at jorden var langt yngre, end de videnskabelige belæg indikerede.

Jeg husker stadig, at min far rakte mig det, han havde skrevet, og sagde til mig: »Hal, du har den åndelige visdom til at vide, om jeg bør sende dette til apostlene og profeterne.« Jeg mindes ikke meget af det, der stod, men den taknemlighed jeg følte over, at en stor bærer af Det Melkisedekske Præstedømme så en åndelig visdom i mig, jeg ikke selv så, vil jeg altid bære med mig.

En aften, nogle år efter at jeg var blevet ordineret til apostel, ringede Guds profet til mig og bad mig om at læse noget, der var blevet skrevet om Kirkens lære. Han havde brugt aftenen på at læse bogens kapitler. »Jeg kan ikke nå igennem alt det her,« sagde han smågrinende. »Så du skal ikke hvile, mens jeg arbejder.« Og dernæst brugte han næsten de samme ord, som min far havde år forinden: »Hal, du er den, der bør læse dette. Du vil vide, om det er rigtigt at udgive det.«

Det samme mønster med en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme, der højner udsynet og indgyder selvtilid, blev vist en aften ved en talefestival, som blev sponsoreret af Kirken. Da jeg var 17 år, blev jeg bedt om at holde tale for et stort publikum. Jeg havde ingen anelse om, hvad der ventede mig. Jeg havde ikke fået et emne, så jeg forberedte en tale, der lå langt udover, hvad jeg vidste om evangeliet. Mens jeg talte, indså jeg, at jeg havde begået en fejl. Jeg kan stadig huske, at jeg efter talen havde en følelse af at have fejlet.

Den efterfølgende og afsluttende taler var ældste Matthew Cowley fra De Tolv Apostles Kvorum. Han var en stor taler – og elsket rundt om i Kirken. Jeg

kan stadig huske, at jeg så op på ham fra mit sæde på forhøjningen.

Han begyndte med myndig stemme. Han sagde, at min tale havde fået ham til at føle, at han deltog på en stor konference. Han smilede, mens han sagde det. Min følelse af fiasko fortog sig og blev efterfulgt af tillid til, at jeg måske en dag kunne blive til det, som han syntes at synes, jeg allerede var.

Mindet om den aften ansporer mig stadig til at lytte nøje efter, når en aronsk præstedømmebærer taler. Takket være det, som ældste Cowley gjorde for mig, har jeg altid en forventning om, at jeg vil høre Guds ord. Jeg bliver sjældent skuffet og ofte forbavset, og jeg kan ikke lade være med at smile, som ældste Cowley gjorde.

Der er mange ting, der styrker vore yngre brødre til at vokse med præstedømmet, men intet vil være stærkere end den hjælp, vi giver, som udvikler deres tro og tillid til, at de kan trække på Guds kraft i deres præstedømmetjeneste.

Den tro og tillid bliver ikke hos dem altid på grund af en enkel oplevelse med at være blevet opløftet af en nok så begavet bærer af Det Melkisedekske Præstedømme. Evnen til at trække på den kraft må fremelskes gennem mange udtryk for tillid fra dem, som har mere erfaring i præstedømmet.

De aronske præstedømmebærere har også brug for, at de dagligt og næsten hver time bliver opmuntret og irettesat af Herren selv gennem Helligånden. Og det vil de blive, når de *vælger at forblive værdige til det*. Det vil afhænge af de valg, de træffer.

Det er derfor, vi må undervise ved eksemplets magt og ved vidnesbyrd om, at de ord, som den store melkisedekske præstedømmebærer, kong Benjamin, talte, er sande.⁵ Det er kærlige ord, som er udtalt i den Herres navn, hvis

præstedømme det er. Kong Benjamin underviser om, hvad det kræver af os at forblive rene nok til at modtage Herrens opmuntring og irettesættelse:

»Og til slut, jeg kan ikke fortælle jer alt det, hvori I kan begå synd; for der er forskellige veje og måder, ja, så mange, at jeg ikke kan tælle dem.

Men så meget kan jeg sige jer, at hvis I ikke vogter jer selv og jeres tanker og jeres ord og jeres handlinger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt angående Herrens komme, helt til jeres livs ende, må I fortabes. Og se, o menneske, husk dette, og gå ikke fortabt.«⁶

Vi er alle klar over, at fjenden af al retfærdighed sender sine brændende pile af sted som en frygtelig stormvind mod de unge præstedømmebærere, som vi elsker så højt. For os minder de om de tapre unge krigere, som kaldte sig selv for Helamans sønner. De kan overleve, som de unge krigere gjorde, hvis de passer på sig selv, som kong Benjamin formanede dem til at gøre.

Helamans sønner tvivlede ikke. De kæmpede bravt og kom sejrrigt ud af kampene, fordi de troede på deres mødres ord.⁷ Vi forstår troens kraft hos en kærlig mor. Mødre er også en stor styrke for deres sønner i dag. Vi præstedømmebærere kan og må støtte med vores beslutsomhed om at påtage os

det ansvar, at vi, når vi bliver omvendt, rækker ud for at styrke vore brødre.⁸

Det er min bøn, at enhver bærer af Det Melkisedekske Præstedømme vil tage imod den mulighed, der tilbydes af Herren:

»Og hvis nogen iblandt jer er stærk i Ånden, så lad ham tage den med sig, som er svag, så han kan blive opbygget i al sagtomdighed, så han også må blive stærk.

Tag derfor dem, som er ordineret til det mindre præstedømme, med jer, og send dem i forvejen for at aftale møder og for at berede vejen og for at tage sig af aftaler, som I ikke selv kan tage jer af.

Se, dette er den måde, hvorpå mine apostle i fordums dage opbyggede min kirke for mig.«⁹

I præstedømmeledere og fædre til aronske præstedømmebærere kan udvirke mirakler. I kan hjælpe Herren med fylde rækkerne af trofaste ældster med unge mænd, som tager imod kaldet om at forkynde evangeliet og gøre med selvtillid. I vil se de mange, I har opløftet og opmuntret, forblive trofaste, gifte sig værdigt i templet og igen opløfte og forberede andre.

Det kræver ikke nye aktivitetsprogrammer, forbedrede undervisningsmaterialer eller bedre sociale medier. Det kræver ikke et kald udover det, I har

Præsident Thomas S. Monson

nu. Præstedømmets ed og pagt giver jer kraft, myndighed og vejledning. Jeg beder om, at I vil tage hjem og studere præstedømmets ed og pagt, som I finder i Lære og Pagter afsnit 84, nøje.

Vi håber alle, at flere unge mænd vil få oplevelser ligesom Wilford Woodruff, der som aronsk præstedømmebærer forkyndte Jesu Kristi evangelium med kraft til omvendelse.

Det er min bøn, at vi må leve op til kaldet om at opløfte andre for at forberede dem til deres herlige tjeneste. Jeg takker af hele mit hjerte de vidunderlige mennesker, som har opløftet og vist mig, hvordan man elsker og opløfter andre.

Jeg vidner om, at præsident Thomas S. Monson besidder alle præstedømmets nøgler på jorden for indeværende. Jeg vidner om, at han gennem livslang tjeneste har været et eksempel for os alle på en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme, som rækker ud for at opløfte andre. Jeg er taknemlig for den måde, hvorpå han har opløftet mig og vist mig, hvordan man opløfter andre.

Gud Faderen lever. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke og rige. Dette er hans præstedømme. Det har jeg fået kundskab om gennem Helligåndens kraft. I Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wilford Woodruff, „The Rights of the Priesthood,“ *Deseret Weekly*, 17. mar. 1894, s. 381.
2. Se L&P 84:30; 107:14.
3. L&P 84:17.
4. L&P 107:18-19.
5. Alma 13:6-9 antyder, at profeter i Mormons Bog bar Det Melkisedekske Præstedømme.
6. Mosi 4:29-30.
7. Se Alma 56:47.
8. Se Luk 22:32.
9. L&P 84:106-108.

Principper og løfter

Må vi passe på vores legeme og sind ved at overholde de principper, der er fremsat i visdomsordet, en plan, Gud har givet os.

I aften, brødre, beder jeg om vejledning fra vor himmelske Fader, mens jeg kommer med mit budskab til jer.

I 1833 åbenbarede Herren en plan til profeten Joseph Smith for at leve sundt. Denne plan står i det 89. afsnit i Lære og Pagter og er kendt som visdomsordet. Den giver specifikke retningslinjer om den mad, vi spiser, og den forbyder anvendelse af noget, der er skadeligt for vore legemer.

De, der er lydige mod Herrens befalinger, og som trofast overholder visdomsordet, bliver lovet bestemte

velsignelser, blandt andet et godt helbred og større fysisk udholdenhed.¹

For nylig læste jeg en sand beretning om en dramatisk tilkendegivelse af disse løfter. Et trofast medlem af Kirken, John A. Larsen, tjente under anden verdenskrig i USA's kystvagt på skibet USS *Cambria*. Under slaget om Filippinerne kom der en advarsel om, at en eskadrille bombefly og kamikazejagerfly nærmede sig. Der blev omgående beordret en evakuering. Eftersom USS *Cambria* allerede var sejlet, samlede John og tre kammerater deres

udstyr og skyndte sig ned til stranden i håb om at kunne få et lift ud til et af skibene, der var ved at sejle væk. Heldigvis samlede et landgangsfartøj dem op og hastede ud mod det sidste skib, der forlod bugten. Mændene på landgangsfartøjet forsøgte at sejle væk så hurtigt som muligt og havde travlt på dækket. De havde kun tid til at kaste reb ud til de fire mænd, som de forhåbentligt kunne bruge til at klatre op på dækket.

John havde en tung radio fastgjort på ryggen og hang for enden af et 12 meter langt reb på siden af et skib, der var på vej ud til åbent hav. Han begyndte at klatre op, en hånd ad gangen, idet han vidste, at hvis han gav slip, ville han næsten med sikkerhed dø. Han var kun

klatret en tredjedel op, da han følte sine arme brænde af smerte. Han var blevet så svag, at han følte, at han ikke kunne holde fast længere.

Johns styrke var brugt op, og han så sin grusomme skæbne i øjnene, da han stille råbte til Gud og fortalte ham, at han altid havde holdt visdomsordet og levet et rent liv – og nu havde han desperat brug for de lovede velsignelser.

John fortalte senere, at da han sluttede sin bøn, følte han en voldsom styrke. Han begyndte igen at klatre og fløj næsten op ad rebet. Da han kom op på dækket, var hans åndedræt normalt – og overhovedet ikke anstrengt. Velsignelsen med bedre helbred og udholdenhed, som er lovet

i visdomsordet, var blevet ham til del. Han takkede sin himmelske Fader på stedet og gennem resten af sit liv for svaret på sin desperate bøn om hjælp.²

Brødre, må vi passe på vores legeme og sind ved at overholde de principper, der er fremsat i visdomsordet, en plan, Gud har givet os. Jeg vidner af hele mit hjerte og sjæl om de storslåede velsignelser, der venter os, hvis vi gør det. At det må være sådan beder jeg om i Vorherre og Frelasers, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 89:18-21.
2. Se John A. Larsen, i Robert C. Freeman and Dennis A. Wright, saml., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II*, 2001, s. 350-351; benyttet med tilladelse.

Præsident Thomas S. Monson

Den fuldkomne vej til lykke

Jeg vidner om den store gave, som er vor Faders plan for os. Det er den fuldkomne vej til fred og lykke.

Mine elskede brødre og søstre, både her i Konferencecentret og over hele verden! Jeg er så taknemlig for muligheden for at dele mine tanker med jer denne formiddag.

For 52 år siden i juli 1964 havde jeg en opgave i New York City, samtidig med at verdensudstillingen fandt sted der. Tidligt en morgen besøgte jeg mormonpavillonen på udstillingen. Jeg kom lige før en visning af Kirkens film

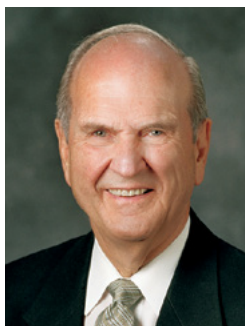
Menneskets søgen efter lykke, en beskrivelse af frelsesplanen, som siden er blevet en klassiker i Kirken. Jeg sad ved siden af en ung mand, han var nok 35 år. Vi talte kort sammen. Han var ikke medlem af vores kirke. Så blev lyset dæmpet, og filmen begyndte.

Vi lyttede til fortællerens stemme, mens han stillede de væsentlige og universelle spørgsmål: Hvor kom jeg fra? Hvorfor er jeg her? Hvor går jeg hen efter dette liv? Alle ører lyttede spændt for at høre svarene, og alle øjne var stift rettet mod filmen. Der var en beskrivelse af vores førjordiske tilværelse tillige med en forklaring af formålet med, at vi er her på jorden. Vi så en rørende gengivelse af en ældre bedstefars overgang fra dette liv og hans storlåede forening med sine kære, der var gået forud for ham til åndeverdenen.

Ved afslutningen af denne smukke gengivelse af vor himmelske Faders plan for os forlod folk stille salen, og mange var synligt berørt af filmens budskab. Den unge gæst ved min side rejste sig ikke. Jeg spurgte ham, om han havde nydt præsentationen. Hans eftertrykkelige svar lød: »Dette er sandheden!«

Vor Faders plan for vores lykke og frelse fortælles af vore missionærer over hele verden. Ikke alle, som hører dette guddommelige budskab, accepterer og tager det til sig. Men der er mænd og kvinder overalt, som min unge ven ved verdensudstillingen i New York, som genkender dets sandhed, og de placerer solidt deres fødder på vejen, der vil føre dem sikkert hjem. Deres liv er forandret for evigt.

Jesus Kristus, vor Frelser, er afgørende for planen. Uden hans sonoffer ville alt være tabt. Det er imidlertid ikke nok blot at tro på ham og hans mission. Vi er nødt til at arbejde og lære, søge

Præsident Russell M. Nelson
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

og bede, omvende og forbedre os. Vi må kende Guds love og efterleve dem. Vi må modtage hans frelsende ordinancer. Kun ved at gøre dette vil vi opnå sand og evig lykke.

Vi er velsignet med at *have* sandheden. Vi har et mandat til at *fortælle om* sandheden. Lad os *efterleve* sandheden, så vi kan være værdige til alt det, Faderen har beredt for os. Han gør intet, der ikke er til gavn for os. Han har sagt: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Fra min sjæls inderste og i al ydmyghed vidner jeg om den store gave, som er vor Faders plan for os. Det er den eneste fuldkomne vej til fred og lykke, både her og i den tilkommende verden.

Mine brødre og søstre, jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse, når jeg nu afslutter, og jeg gør det i vor Frelasers og Forlørsers, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.

Glæde og åndelig overlevelse

Når vi har fokus på Jesus Kristus og hans evangelium, kan vi føle glæde, uanset hvad der sker – eller ikke sker – i vores liv.

Mine kære brødre og søstre, i dag vil jeg gerne tale om et princip, som er afgørende for vores åndelige overlevelse. Det er et princip, som kun bliver vigtigere i takt med, at tragedierne og vrangbillederne omkring os tager til.

Dette er de sidste dage, så ingen af os bør være overraskede over at se profetier gå i opfyldelse. En hel skare af profeter, deriblandt Esajas, Paulus,

Nefi og Mormon, forudså, at der ville komme hårde tider,¹ at verden i vore dage ville være i oprør,² at menneskene ville »blive egenkærlige ... ukærlige, uforsonlige ... de ville elske nydelser højere end Gud;«³ og mange ville blive »Satans tjenere, der understøtter hans værk.«⁴ Vi kæmper i sandhed mod »verdensherskerne i dette mørke, [og] mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.«⁵

Efterhånden som konflikter mellem nationer eskaleres, feje terrorister udser sig de uskyldige som ofre, og korruption nærmest bliver almindeligt i alt fra forretninger til regeringer, hvad skal så hjælpe os? Hvad kan hjælpe os i vore personlige kampe og mod de hårde udfordringer ved at leve i de sidste dage?

Profeten Lehi underviste om et princip for åndelig overlevelse. Tænk for det første over hans situation: Han var blevet forfulgt for at forkynde sandheden i Jerusalem, og Herren havde befalet ham at efterlade sine ejendele og flygte med sin familie ud i ørkenen. Han havde boet i telt og overlevet på den føde, der nu var at finde på vejen mod et ukendt bestemmelsessted, og han havde set to af sine sønner, Laman og Lemuel, gøre oprør mod Herrens lære og angribe deres brødre Nefi og Sam.

Lehi kendte helt klart til modgang, bekymring, hjertesorg, smerte, skuffelse og sorg. Alligevel forkyndte han modigt og uden forbehold et princip, som var blevet åbenbart af Herren: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde.«⁶ Tænk engang! Af alle de ord, han kunne have brugt til at beskrive beskaffenheden af og formålet med vores liv her på jorden, valgte han ordet *glæde*!

Livet er fyldt med nedture og blindgyder, prøver og udfordringer af enhver art. Enhver af os har sandsynligvis haft tider, hvor bekymringer, kvaler og fortvivelse næsten har overvældet os. Og alligevel er vi her for at nyde glæde?

Ja! Svaret er et rungende ja! Men hvordan er det muligt? Og hvad må vi gøre for at få del i den glæde, som vor himmelske Fader har i vente for os?

Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, kom med dette fascinerende bud på det. På grund af Missouris skændige udryddelsesordre i begyndelsen af den barske vinter

i 1838⁷ blev hun og andre hellige tvunget til at flygte fra staten den selvsamme vinter. En aften overnattede Elizas familie i en lille bjælkehytte, der blev brugt af de flygtende hellige. Meget af lermørtlen mellem bjælkerne var blevet trukket ud og brugt til brænde af dem, der havde været der før, så der var huller så store, at katte kunne komme igennem, mellem bjælkerne. Det var bitterlig koldt, og deres mad var bundfrossen.

Den nat krøb ca. 80 mennesker sammen i den lille hytte på blot 37 m². De fleste sad eller stod op og prøvede at holde varmen. Uden for tilbragte en gruppe mænd natten rundt om et bål, hvor nogle sang salmer, og andre ristede frosne kartofler. Eliza skrev: »Der blev ikke ytret en klage – alle var glade og at dømme ud fra deres fremtoning, så kunne fremmede have troet, at vi var på udflugt og ikke på flugt fra guvernøren.«

Elizas beretning om den udmattende, rystende kolde aften var bemærkelsesværdig optimistisk. Hun erklærede ligefrem: »Det var en meget hyggelig aften. Kun de hellige kan være glade under alle omstændigheder.«⁸

Det er det! Hellige kan være glade under alle omstændigheder. Vi kan føle glæde, selvom vi har haft en dårlig dag, en dårlig uge eller tilmed et dårligt år!

Mine kære brødre og søstre, den glæde, vi føler, har lidet at gøre med vore livsvilkår og alt at gøre med vores fokus i livet.

Når vi har fokus på Guds frelsesplan, som præsident Thomas S. Monson lige har undervist os i, og Jesus Kristus og hans evangelium, kan vi føle glæde, uanset hvad der sker – eller ikke sker – i vores liv. Glæde kommer fra og på grund af ham. Han er kilden til al glæde. Vi føler det ved juletid, når vi synger »Fryd dig, o jord ... tag mod din konge stor.«⁹ Og vi kan føle det hele året. For sidste dages hellige er Jesus Kristus glæde!

Det er derfor, at vore missionærer forlader deres hjem for at forkynde hans evangelium. Deres mål er ikke at øge Kirkens medlemstal. Vore missionærer underviser og døber¹⁰ snarere for at bringe glæde til alverdens folk!¹¹

Ligesom Frelseren tilbyder en fred, »som overgår al forstand«,¹² tilbyder han også en intensitet, dybde og bredde i glæden, som trodser menneskelig logik og dødeliges fatteevne. Det synes for eksempel ikke muligt at føle glæde, når ens barn lider af en uhelelig sygdom, eller når man mister sit job, eller når ens ægtefælle svigter. Alligevel er det lige præcis det, Frelseren tilbyder. Hans glæde er konstant, den forviser os om, at vores »modgang og ... trængsler skal kun vare et øjeblik«,¹³ og de vil blive helliget til vores gavn.¹⁴

Og hvordan kan vi så få del i den glæde? Vi kan begynde med at »se hen til Jesus, troens banebryder og fuldender«¹⁵ »i alle [vore] tanker.«¹⁶ Vi kan takke ham i vore bønner og ved at holde de pagter, vi har indgået med ham og vor himmelske Fader. Efterhånden som vor Frelser bliver mere og mere virkelig for os, og vi beder inderligt om at modtage hans glæde, vil vores glæde blive større.

Glæde er kraftfuld, og at fokusere på glæde bringer Guds kraft ind i vores liv. Som det gælder i alt, er Jesus Kristus vores ultimative forbillede, »som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset«. ¹⁷ Tænk engang! For at udholde den mest uudholdelige oplevelse, der nogensinde er udholdt på jorden, havde vor Frelser fokus på *glæde*!

Og hvad var det for en glæde, der ventede ham? Den omfattede helt sikkert glæden ved at rense, helbrede og styrke os; glæden ved at betale for

synden for alle dem, der ville omvende sig; glæden ved at gøre det muligt for os at vende hjem – rene og værdige – for at leve med vore himmelske Forældre og familier.

Hvis vi fokuserer på den glæde, der er i vente for os eller for dem, vi elsker, hvad kan vi så udholde, der nu virker overvældende, smerteligt, skræmmende, uretfærdigt eller ganske enkelt umuligt?

En far, der stod i en åndeligt risikabel situation, fokuserede på glæden ved endelig at blive ren og på rette fod med Herren – glæden ved at slippe

for skyld og skam – og glæden ved at finde sindsro. Det fokus gav ham modet til at bekende sit problem med pornografi og deraf følgende utroskab over for sin hustru og biskop. Nu gør han alt det, hans biskop råder ham til at gøre og stræber af hele sit hjerte på at genvinde sin hustrus tillid.

En ung kvinde fokuserede på glæden ved at holde sig moralsk ren for at kunne udholde sine venners hån, da hun gik væk fra en populær og provokerende, men åndeligt farlig situation.

En mand, som ofte fornærede sin kone og svælgede i vredesudbrud over for sine børn, fokuserede på glæden ved at være værdig til at have Helligånden som sin konstante ledsager. Det fokus hjalp ham til at aflægge det naturlige menneske, ¹⁸ som han så ofte var bukket under for, og foretage de nødvendige ændringer.

En kær kollega fortalte mig for nylig om de sidste to årtier med svære prøvelser. Han sagde: »Jeg har lært at lide med glæde. Min lidelse blev opslugt i glæden over Kristus.« ¹⁹

Hvad bliver I og jeg i stand til at udholde, når vi fokuserer på den glæde, der er i vente for os? ²⁰ Hvilken omvendelse vil da blive mulig? Hvilken svaghed kan blive vendt til styrke? ²¹ Hvilken tugtelse vil blive en velsignelse? ²² Hvilke skuffelser, ja selv tragedier, vil være til gavn for os? ²³ Og hvilken udfordrende tjeneste vil vi være i stand til at yde Herren? ²⁴

Når vi nøje fokuserer på Frelseren og følger det mønster, han anviste for glæde, bliver vi nødt til at undgå det, som kan forpurre vores glæde. Husker I antikristen Korihor? Korihor gik fra sted til sted, hvor han spyede sine usandheder om Frelseren ud, indtil han blev stillet for en højpræst, som spurgte ham: »Hvorfor drager du omkring og

fordrejer Herrens veje? Hvorfor lærer du dette folk, at der ingen Kristus skal komme, så du derved afbryder deres glædesudbrud?»²⁵

Alt, der går imod Kristus eller hans lære, vil forstyrre vores glæde. Det indbefatter menneskers filosofier, der er så udbredte på nettet og forskellige blogge, at de gør ligesom Korihor gjorde.²⁶

Hvis vi ser til verdens side og følger dens opskrift på lykke,²⁷ vil vi aldrig finde glæde. De uretfærdige kan opleve forskellige følelser og sensationer, men de vil aldrig opleve glæde!²⁸ Glæde er en gave til de trofaste.²⁹ Det er en gave, som følger af en bevidst bestræbelse på at leve et retfærdigt liv, som Jesus Kristus lærte os.³⁰

Han lærte os, hvordan vi kan finde glæde. Når vi vælger vor himmelske Fader som vores Gud,³¹ og når vi kan mærke Frelserens forsoning virke i vores liv, vil vi blive fyldt af glæde.³² Hver gang, vi passer godt på vores ægtefælle og vejleder vore børn, og hver gang, vi tilgiver nogen eller beder om deres tilgivelse, kan vi føle glæde.

Hver dag, I og jeg vælger at efterleve celestiale love, hver dag, vi holder vore pagter og hjælper andre med at gøre det samme, vil glæden være vores.

Giv agt på salmistens ord: »Jeg har altid Herren for øje, han er ved min højre side, og jeg vakler ikke ... [Han] mætter mig med glæde.»³³ Efterhånden

som dette princip slår rod i vores hjerte, kan hver eneste dag være en glædens og frydens dag.³⁴ Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Tim 3:1-5.
2. Se L&P 45:26; 88:91.
3. 2 Tim 3:2-4.
4. Se L&P 10:5.
5. Ef 6:12.
6. 2 Ne 2:25.
7. Guvernør Lilburn W. Boggs i Missouri udstedte den 27. oktober 1838 en ordre om at udrydde mormonerne (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 349).
8. Se Eliza R. Snow, i Edward W. Tullidge, *Women of Mormondom*, 1877, s. 145-146.
9. »Fryd dig, o jord«, *Salmer og sange*, nr. 124.
10. Missionærer gør, som Herren har befalet: De forkynder, underviser og døber i hans navn (se Matt 28:19; Mark 16:15; Morm 9:22; L&P 68:8; 84:62; 112:28). I sin ypperstepræstelige bøn erklærede Jesus sit forhold til sine disciples glæde. Han sagde: »Sådan taler jeg i verden, for at de fuldt ud må have *min* glæde i sig« (Joh 17:13; fremhævelse tilføjet).
11. Se Alma 13:22.
12. Fil 4:7.
13. L&P 121:7.
14. Se 2 Ne 2:2.
15. Hebr 12:2.
16. L&P 6:36.
17. Hebr 12:2.
18. Se Mosi 3:19. Bemærk: Det naturlige menneske er ikke alene en fjende af Gud, han er også fjendtlig mod sin ægtefælle og sine børn.
19. Se Alma 31:38.
20. Hebr 12:2.
21. Se Eter 12:27.
22. Se Hebr 12:6.
23. Se L&P 122:7.
24. Matt 19:26; Mark 10:27.

25. Alma 30:22. Mormons Bog er fyldt med eksempler på mænd og kvinder, der oplevede at fryde sig, *fordi de valgte at følge Jesus Kristus*. Ethvert andet valg, som i Korihors tilfælde, fører i sidste ende til undergang.

26. *Bagvaskelse* betyder en vildledende fremstilling, den kan defineres som en usand og ondsindet udtalelse, der har til hensigt at skade nogens eller nogets omdømme. Der fandt en hel del bagvaskelse sted på Korihors tid, og det gør der også nu. Profeten Joseph Smith talte om Kirkens uovervindelighed trods bagvaskelse. Han sagde: »Sandhedens banner er blevet rejst. Ingen uhellig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hæere kan samles, og bagvaskelse kan sværte, men Guds sandhed vil gå frimodigt, ædelt og uafhængigt fremad, indtil den har gennembrængt alle kontinenter, besøgt hvert et himmelstrøg, fejtet hen over alle lande og lydt i hvert et øre – indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldført« (*Lærdomme: Joseph Smith*, s.440).

27. Ifølge verden vil anskaffelse af *ting* give glæde. Og virker det ikke, så køb mere! Verden lærer os også, at man kan synde sig til glæde. Og virker det ikke, så synd endnu mere! Løftet er, at der for enden af enhver hedonistisk regnbue står en krukke med glæde. Det er ikke sandt!

28. Hverken i denne eller i den tilkommende verden.

29. Retfærdige hellige, »der har udholdt verdens kors ... skal arve Guds rige ... og deres glæde skal være fuldkommen for evig« (2 Ne 9:18).

30. Se for eksempel 2 Ne 27:30; Alma 27:16-18.

31. Se 1 Ne 17:40.

32. Se Mosi 4:2-3.

33. Sl 16:8, 11.

34. Se Es 35:10; 2 Ne 8:3.

Ældste Peter F. Meurs
De Halvfjerds

Nadveren kan hjælpe os til at blive hellige

Tænk over fem måder, hvorpå vi kan øge virkningen af og kraften i vores regelmæssige deltagelse i nadverens hellige ordinance.

Et af mine tidligste minder er om et nadvermøde, der blev holdt hjemme hos os i Warrnambool i Australien. Der var mellem 10 og 15 mennesker, der kom i vores gren, og min far, en af tre præstedømmebærere, havde regelmæssigt muligheden for at velsigne nadveren. Jeg kan huske, hvad jeg følte, når han ydmygt og omhyggeligt læste nadverbønnernes ord. Når han følte Ånden, bævede hans stemme ofte. Han blev nogle gange nødt til at stoppe op for at kontrollere sine følelser, før han kunne færdiggøre bønnen.

Som femårig kunne jeg ikke forstå den fulde betydning af det, der blev sagt eller gjort, men alligevel vidste jeg, at der skete noget særligt. Jeg kunne føle Helligåndens stille og forsikrende indflydelse, når min far overvejede Frelserens kærlighed til os.

Frelseren lærte os: »Og dette skal I altid gøre [for] dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre det til erindring om mit blod, som jeg har udgydt for jer, så I kan bevidne for Faderen, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer« (3 Ne 18:11).

Jeg opfordrer os alle til at tænke over fem måder, hvorpå vi kan øge virkningen af og kraften i vores regelmæssige deltagelse i nadverens hellige ordinance, en ordinance, der kan hjælpe os til at blive hellige.

1. Forbered jer på forhånd

Vi kan begynde vores forberedelse til nadveren i god tid, før nadvermødet begynder. Lørdag kan være et godt tidspunkt til at tænke over vores åndelige fremgang og forberedelse.

Livet på jorden er en afgørende gave på vores rejse mod at blive ligesom vor himmelske Fader. Det indeholder nødvendigvis prøvelser og udfordringer, der giver os mulighed for at ændre og udvikle os. Kong Benjamin sagde, at »det naturlige menneske er en fjende af Gud ... og vil være det for evigt og altid, medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning« (Mosi 3:19). Deltagelse i nadverordinancen udgør en mulighed for mere fuldt ud at give vores hjerte og sjæl til Gud.

I vore forberedelser bliver vores hjerte sønderknust, når vi udtrykker taknemlighed for Kristi forsoning, omvender os fra vore fejltagelser og mangler og beder om Faderens hjælp på vores fortsatte rejse mod at blive mere som ham. Vi kan se frem til den mulighed, nadveren udgør, for at erindre hans offer og forny alle de pagter, vi har indgået.

2. Kom tidligt

Vores nadveroplevelse kan blive højnet, når vi kommer i god tid før mødet

og tænker, mens præludiet lyder.

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Præludier, der bliver spillet ærbødigt, er næring for ånden. Det indbyder til inspiration.«¹ »Det er ikke tidspunktet«, sagde præsident Russell M. Nelson, »til at tale sammen eller udveksle beskeder, men en stund til stille meditation, hvor lederne og medlemmerne forbereder sig åndeligt til nadveren.«²

3. Syng med og lær af nadversalmens ord

Nadversalmen er en særlig vigtig del af vores nadveroplevelse. Musik højner vore tanker og følelser. Nadversalmen får endnu større indflydelse, når vi fokuserer på ordene og den kraftfulde læresætning, der bliver undervist i.

Vi lærer meget af ord som »Korsfæstet, sønderknust«,³ »Lad os erindre i vort sind, at renhed lukker Ånden ind«⁴ og »Retfærdighed får evigt spil i himmelsk harmoni.«⁵

Når vi synger en salme som forberedelse til at deltage i nadveren, kan ordene blive en del af vores pagtfornyelse. Tænk for eksempel over: »Vi elsker dig Herre, vores hjerte er fuldt. Vi vil vandre på din udvalgte vej.«⁶

4. Deltag åndeligt i nadverbønnen (se Moro 4-5)

I stedet for at lukke nadverbønnernes velkendte ord ude kan vi lære meget og føle endnu mere,

når vi deltager åndeligt ved at tænke over forpligtelserne og de tilhørende velsignelser, der er omfattet i disse hellige bønner.

Brødet og vandet bliver velsignet og helliget for vores sjæl. De minder os om Frelserens offer, og at han kan hjælpe os til at blive hellige.

Bønnerne forklarer, at vi tager brødet til erindring om Sønnens legeme, som han gav som løsesum for, at vi kan kvalificere os til opstandelse, og vi drikker vandet til erindring om Sønnens blod, som han frit udgød, så vi kan blive forløst på betingelse af omvendelse.

Bønnerne præsenterer pagterne med udtrykket »at de er villige til«

(Moro 4:3). Dette udtryk har så meget potentiel kraft for os. Er vi villige til at tjene og tage del? Er vi villige til at ændre os? Er vi villige til at tage fat på vore svagheder? Er vi villige til at række ud og velsigne andre? Er vi villige til at stole på Frelseren?

Som der står i løfterne, og når vi tager del, så bekræfter vi i vores hjerte, at vi er villige til at –

- påtage os Jesu Kristi navn.
- stræbe efter at holde alle hans befalinger.
- altid erindre ham.

Bønnen afslutter med en mageløs invitation og løfte: »Så de altid må have hans Ånd hos sig« (Moro 4:3).

Paulus skrev: »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22-23). Smukke velsignelser og gaver er tilgængelige for os, hvis vi holder vore pagter.

5. Overvej og husk ham, når nadveren bliver omdelt

Det ærbødige øjeblik, hvor præstedømmebærerne omdeler nadveren, kan blive helligt for os.

Når brødet bliver omdelt, kan vi tænke over, at Frelseren i sin ultimative kærlighedsgerning for os påtog »sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk« (Alma 7:12).

Vi kan huske på opstandelsens glørværdige velsignelse, der »skal blive alle til del ... både trælle og frie, både mænd og kvinder, både de ugudelige og de retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår på hovedet tabt; men alt skal blive bragt tilbage til dets fuldkomne skikkelse« (Alma 11:44).

Når vandet bliver omdelt, kan vi huske på Frelserens inderlige bøn:

»For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig ...

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det (L&P 19:16, 18).

Vi husker, at han »vil påtage sig [vore] skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår [vore] skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Når vi tænker på vores nadveroplevelse, kan vi spørge os selv:

- Hvad vil jeg gøre denne uge for at forberede mig bedre til nadveren?

- Kan jeg bidrage mere til den ærbødighed og åbenbaring, der kan være en del af nadvermødets indledning?
- Hvilken læresætning blev der understøttet om i nadversalmen?
- Hvad hørte og følte jeg, da jeg lyttede til nadverbønnerne?
- Hvad tænkte jeg på, da nadveren blev omdelt?

Ældste David A. Bednar har sagt: »Nadverordinancen er en hellig og gentagen invitation til oprigtig omvendelse og åndelig fornyelse. Selvfølgelig den handling at deltage i nadveren giver ikke i sig selv forladelse for vore synder. Men hvis vi har forberedt os samvittighedsfuldt og deltager i denne hellige ordinance med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, så har vi løftet om, at vi *altid* vil have Herrens Ånd hos os. Og ved Helligåndens helliggørende kraft og dens konstante ledsagelse kan vi *altid* have forladelse for vore synder.«⁷

Jeg vidner om de utallige velsignelser, der er mulige for os, når vi øger vores forberedelse og åndelige deltagelse i nadverordinancen. Jeg vidner også om, at disse velsignelser er mulige for os på grund af vor himmelske Faders kærlighed og hans elskede Søns, Jesu Kristi, uendelige sonoffer. I hans hellige navn, ja, Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. Se Boyd K. Packer: »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, juni 1997, s. 12.
2. Russell M. Nelson, »Tilbed ved nadvermødet«, *Liahona*, aug. 2004, s. 13.
3. »Jesus af Nazaret«, *Salmer og sange*, nr. 105.
4. »Mens brød og vand vi nyder her«, *Salmer og sange*, nr. 109.
5. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
6. »As Now We Take the Sacrament«, *Hymns*, nr. 169.
7. David A. Bednar, »Bliv altid ved med at have forladelse for jeres synder«, *Liahona*, maj 2016, s. 61-62.

Linda S. Reeves

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Den store forløsningsplan

Jeg, ved, at når vi oprigtigt omvender os, er vore synder virkelig væk – uden spor!

Nogle få måneder før præsident Boyd K. Packer døde, havde Kirkens øverste præstedømme- og organisationsledere den vidunderlige mulighed at høre ham tale til os. Jeg har ikke været i stand til at stoppe med at tænke på det, han sagde. Han fortalte, at han havde kigget tilbage på sit liv, set efter bevis på synder, han havde begået og oprigtigt omvendt sig fra, og han kunne *ikke* finde dem. På grund af vor elskede Frelser, Jesu Kristi, sonoffer og gennem oprigtig omvendelse var hans synder fuldstændig væk, som om de aldrig havde fundet sted. Præsident Packer udfordrede os da som ledere den dag til at vidne om, at det er sandt for hver eneste, der oprigtigt omvender sig.

Jeg kender en mand, der var involveret i moralske overtrædelser for mange år siden. Igennem nogen tid skammede denne mand sig meget og var bekymret for at henvende sig til sin hustru og sine præstedømmeledere. Han ønskede at omvende sig fuldstændigt, men sagde faktisk, at han var villig til at opgive sin evige frelse frem for at trække sin ægtefælle og børn gennem sorgen, skammen og andre konsekvenser på grund af sin tilståelse.

Når vi har syndet, forsøger Satan ofte at overbevise os om, at det er uselvisk at beskytte andre fra at blive ødelagt af kundskaben om vore synder, deriblandt tilståelse til vores biskop, som kan velsigne vores liv gennem sine præstedømmenøgler som dommer i Israel. Sandheden er dog, at det er uselvisk og kristusliggende at tilstå og omvende sig. Det er en del af vor himmelske Faders store forløsningsplan.

Til sidst tilstod denne mand sine synder for sin trofaste hustru og kirkeledere og udtrykte sin dybe anger.

Selvom det var det sværeste, han nogensinde havde gjort, gav det ham en følelse af lettelse, fred, taknemlighed for og kærlighed til vor Frelser og en kundskab om, at Herren løftede hans tunge byrde og bar ham, og bevirkede en overmåde stor glæde resultatet og hans fremtid uagtet.

Han havde været sikker på, at hans hustru og børn ville blive fortvivlede – og det blev de – og at der ville blive et disciplinært råd og en afløsning fra hans kaldelse – og det blev der. Han var sikker på, at hans hustru ville blive knust, såret og vred – og det blev hun. Og han var overbevist om, at hun ville forlade ham og tage børnene med – men det gjorde hun ikke.

Somme tider fører alvorlige overtrædelser til skilsmisse, og det kan afhængigt af omstændighederne være nødvendigt. Men til denne mands overraskelse omfavnede hans hustru ham og var opsat på at hjælpe ham så godt, hun kunne. Med tiden blev hun i stand til at tilgive ham helt. Hun havde i sit eget liv følt den helbredende kraft i Frelserens forsoning. Her mange år senere er dette par og deres tre børn stærke og trofaste. Manden og hustruen tjener i templet og har et vidunderligt og kærligt ægteskab. Dybden i denne

mands vidnesbyrd og hans kærlighed og taknemlighed for Frelseren er så tydelig i hans liv.

Amulek vidnede: »Jeg ønsker, at I vil gøre dette og ikke forhærde hjertet længere ... hvis I derfor vil omvende jer ... skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer.«¹

Da jeg tjente sammen med min mand, da han præsiderede over en mission, tog vi i lufthavnen for at hente en stor gruppe missionærer. En bestemt ung mand fangede vores opmærksomhed. Han virkede trist, tynget ned og næsten knust. Vi holdt nøje øje med ham den eftermiddag. Om aftenen kom denne unge mand med en sen tilståelse, og hans ledere besluttede, at han skulle vende hjem. Selvom vi var meget kedede af, at han havde været uærlig og ikke havde omvendt sig før sin mission, roste vi ham oprigtigt og kærligt på vej til lufthavnen for at have modet til at komme frem, og vi lovede at forblive i tæt kontakt med ham.

Denne dejlige unge mand var så velsignet at have vidunderlige forældre, gode præstedømmeledere og en støttende og kærlig menighed. Efter et år med hårdt arbejde for at omvende sig og tage del i Frelserens forsoning blev han i stand til at vende tilbage til vores mission. Det er svært for mig at beskrive den glæde, vi følte, da vi hentede denne unge mand i lufthavnen. Han var fyldt af Ånden, glad og selv-sikker foran Herren og spændt på at udføre sin mission. Han blev en fremragende missionær, og senere havde min mand og jeg det privilegium at deltage, da han blev beseglet i templet.

Som modsætning tænker jeg på en anden missionær, som vidste, at hendes ubekendte synd fra før hendes mission helt sikkert ville medføre, at hun blev sendt hjem tidligere, og derfor lavede hun sin egen plan om at arbejde ekstra

hårdt under sin mission og tilstå for missionspræsidenten nogle dage før hendes mission var færdig. Hun manglede bedrøvelse efter Guds vilje og forsøgte at omgå planen, som vor elskede Frelser har tilbudt os hver især.

Under vores mission fulgte jeg engang med min mand, da han skulle interviewe en mand, der skulle døbes. Mens min mand interviewede ham, ventede jeg udenfor sammen med søstermissionærerne, der havde undervist denne mand. Da interviewet var færdigt, informerede min mand missionærerne om, at manden kunne blive døbt. Denne dejlige mand græd og græd, da han forklarede, at han havde været sikker på, at de alvorlige synder, han havde begået i sit liv, ville forhindre ham i at kunne blive døbt. Jeg har sjældent set sådan en glæde og lykke hos en person, der kommer ud af mørket og ind i lyset, som jeg så den dag.

Ældste D. Todd Christofferson har vidnet:

»Med tro på [vor] barmhjertige Forløser og hans magt vendes fortvivlelse til håb. Selve ens hjerte og ønsker ændres, og den engang så tiltrækkende synd bliver stadigt mere afskyvækkende ...

En hvilken som helst omkostning ved omvendelse [opsluges i] tilgivelsens glæde.«²

Disse oplevelser minder mig om Enosh i Mormons Bog, der »anråbte [Herren] i indtrængende bøn« og derefter hørte en stemme sige: »Enosh, dine synder er dig tilgivet ...

Og jeg, Enosh, vidste, at Gud ikke kunne lyve; derfor blev min skyld fejlet bort.

Og jeg sagde: Herre, hvordan er det sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus ... Se, din tro har gjort dig ren.«³

I min forberedelse til denne tale har jeg ønsket at få en følelse af, hvordan vore børnebørn forstår omvendelse, og hvad de føler for vor Frelser, så jeg bad vore børn om at stille dem følgende spørgsmål. Jeg blev rørt over vore børnebørns svar.

Hvad er omvendelse? »Når man slår nogen, kan man sige »undskyld« og hjælpe dem op.«

Hvad føler du, når du omvender dig? »Man kan føle ham; man kan føle hans varme, og den dårlige følelse forsvinder.«

Hvad føler du for Jesus og vor himmelske Fader, når du omvender dig? »Jeg føler, at Jesus føler, det var det værd at udføre forsoningen, og at han er glad for, at vi kan bo sammen med ham igen.«

Hvorfor ønsker Jesus og vor himmelske Fader, at jeg omvender mig? Med mit teenagebarnebarns ord: »Fordi de elsker mig! For at udvikle mig og blive som dem må jeg omvende mig. Jeg ønsker også altid at have Ånden hos mig, så jeg må omvende mig dagligt for at have hans vidunderlige samvær. Jeg vil aldrig kunne takke dem tilstrækkeligt.«

Da fireårige Brynlee hørte disse spørgsmål, sagde hun: »Det ved jeg ikke, far. Lær mig det.«

Ved en tidligere generalkonference sagde ældste Jeffrey R. Holland: »Uanset hvor sent på den, du synes, du er, hvor mange chancer, du synes,

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

du er gået glip af, hvor mange fejl du har begået ... eller uanset hvor langt væk fra hjemmet, familien eller Gud, du synes, du er kommet, så vidner jeg om, at du *aldrig* kommer så langt væk, at den guddommelige kærligheds arme ikke kan nå dig. Det er umuligt for dig at falde uden for rækkevidden af Kristi forsonings uendelige lys.⁴

Åh, hvor jeg dog ønsker, at hvert eneste af mine børn, børnebørn og alle jer, mine brødre og søstre, vil føle den glæde og nærhed til vor himmelske Fader og vor Frelser, når vi dagligt omvender os fra vore synder og svagheder. Alle Guds ansvarlige børn har brug for omvendelse. Overvej, hvilke synder vi har brug for at omvende os fra. Hvad holder os tilbage? Hvordan har vi brug for at blive bedre?

Jeg ved, ligesom præsident Packer oplevede og vidnede om det, at når vi oprigtigt omvender os, forsvinder vore synder virkelig – uden spor! Jeg har personligt følt kærligheden, glæden, lettelsen og selvtilliden foran Herren, når jeg oprigtigt har omvendt mig.

For mig er de største mirakler i dette liv hverken at dele Det Røde Hav, flytte bjerge eller hele legemet. Det største mirakel sker, når vi ydmygt nærmer os vor Fader i himlen i bøn og inderligt bønfalder om at blive tilgivet og derefter bliver rensset for disse synder gennem vor Frelsers sonoffer. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 34:31.
2. D. Todd Christofferson, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 40.
3. En 1:4-8.
4. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 33.

Hvem skal vi gå til?

*I sidste ende kommer vi alle til at svare på Frelserens spørgsmål:
»Vil I også gå jeres vej?«*

For år tilbage besøgte min familie og jeg det hellige land. Et af de minder, der står klarest fra vores rejse, var et besøg på det sted i Jerusalem, hvor nadveren traditionelt blev indstiftet.

Da vi stod på det sted, læste jeg fra Johannes 17, hvor Jesus bønfalder sin Fader for sine disciple:

»Jeg beder for dem ... at de kan være ét ligesom vi ...

Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os.«¹

Jeg blev dybt rørt, da jeg læste de ord og opdagede, at jeg på det hellige sted bad om, at jeg altid måtte være et med min familie og vor himmelske Fader og hans Søn.

Vore dyrebare forhold til familie, venner, Herren og hans genoprettede kirke er blandt det, der betyder mest i livet. Fordi disse forhold er så vigtige, bør de påskønnes, beskyttes og plejes.

En af de mest hjerteskrærende hændelser i skriften fandt sted, da »mange af [Herrens] disciple« fandt det svært at godtage hans lære og »forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.«²

Da de disciple var forsvundet, spurgte Jesus de tolv: »Vil I også gå jeres vej?«³

Peter svarede:

»Herre, *hvem skal vi gå til?* Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.«⁴

I det øjeblik, hvor andre havde fokus på det, de ikke kunne acceptere, valgte apostlene at fokusere på *det*, de troede og vidste, og derfor blev de hos Kristus.

Da det senere blev pinse, modtog de tolv Helligåndsgaven. De blev frygtløse i deres vidnesbyrd om Kristus og fik en dybere forståelse af Jesu lære.

Det er ikke anderledes i dag. For nogle er Kristi invitation til at tro og forblive tro stadig svær – eller hård at acceptere. Nogle disciple kæmper med at forstå en bestemt retningslinje eller læresætning. Andre tager anstød af noget i vores historie eller i nuværende og tidligere medlemmers og ledes ufuldkommenhed. Andre finder det svært at efterleve en religion, der kræver så meget. Og endelig er nogle blevet »trætte af at gøre godt.«⁵ Af disse og andre årsager vakler nogle af Kirkens medlemmer i deres tro og tænker, at de måske skulle følge dem, »der forlod« Jesus og ikke fulgtes med ham mere.

Hvis nogen af jer vakler i troen, stiller jeg jer det samme spørgsmål, som Peter gjorde: »Hvem skal [I] gå til?« Hvis I vælger at blive mindre aktive eller forlade den genoprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor vil I så tage hen? Hvad vil I gøre? Beslutningen om ikke længere at følges med Kirkens medlemmer og Herrens udvalgte ledere vil få en varig virkning, som ikke altid kan ses med det samme. Der kan være nogle læresætninger, retningslinjer eller et stykke historie, som går på tværs af jeres overbevisning, og det kan være, at I føler, at den eneste måde at løse den indre konflikt på er ved at forlade de hellige. Hvis I lever lige så længe, som jeg har indtil nu, vil I opdage, at tingene har det med at løse sig selv. En inspireret indsigt eller åbenbaring kan kaste et nyt lys over et emne. Husk, at genoprettelsen ikke er én begivenhed, den er stadig i gang.

Opgiv aldrig de store sandheder, der er blevet åbenbaret gennem profeten Joseph Smith. Hold aldrig op med at læse, granske og anvende de af Kristi læresætninger, der er indeholdt i Mormons Bog.

Giv altid Herren tilstrækkelig med tid gennem oprigtige forsøg på at forstå, hvad Herren har åbenbaret. Som min kære ven og tidligere kollega, ældste Neal A. Maxwell, engang sagde: »Vi må ikke antage ... at noget er uforklarligt, blot fordi det er uforklarligt for os.«⁶

Så inden I træffer det åndeligt risikable valg at gå, opfordrer jeg jer til at stoppe op og tænke nøje efter, inden I opgiver det, der førte jer til jeres vidnesbyrd om Jesu Kristi genoprettede kirke til at begynde med. Stop op og tænk over, hvad I har følt her, og hvorfor I følte det. Tænk over de gange, hvor Helligånden har båret vidnesbyrd for jer om evige sandheder.

Hvor vil I gå hen og finde andre, der deler jeres tro på himmelske Forældre, der elsker jer personligt, som lærer os, hvordan vi vender tilbage til deres evige nærhed?

Hvor vil I gå hen og blive undervist om en Frelser, som er jeres bedste ven, som ikke alene led for jeres synder, men som også led »smerter og trængsler og fristelser af enhver art«, så »hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder,«⁷ herunder, tror jeg, den skrøbelighed at miste troen?

Hvor vil I gå hen og lære mere om vor himmelske Faders plan for vores evige lykke og fred, en plan, der er fyldt med vidunderlige muligheder, lærdomme og vejledning på vores jordiske og evige rejse? Husk, at frelsesplanen giver livet på jorden mening og anviser en kurs.

Hvor vil I gå hen og finde en detaljeret og inspireret kirkeorganisationsstruktur, hvorigennem I undervises og støttes af mænd og kvinder, som er

dybt engagerede i at tjene Herren ved at tjene jer og jeres familie?

Hvor vil I gå hen og finde levende profeter og apostle, som er kaldet af Gud til at give jer andre kilder til råd, forståelse, trøst og inspiration på vor tids udfordringer?

Hvor vil I gå hen og finde mennesker, der lever efter en række foreskrevne værdier og standarder, som I deler og ønsker at videregive til jeres børn og børnebørn?

Og hvor vil I gå hen og opleve den glæde, der kommer gennem templets frelsende ordinancer og pagter?

Brødre og søstre, det kan være en udfordring at godtage og efterleve Kristi evangelium. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Livet kan svare til en bjergvandring op ad et stejlt og vanskeligt spor. Det er naturligt og normalt at holde en pause ind i mellem for at få vejret og genoverveje ruten og vores hastighed. Det er ikke alle, der behøver at standse op, men der er intet galt i at gøre det, når omstændighederne fordrer det. Det kan rent faktisk være positivt for dem, der

drager fuld fordel af muligheden for at blive genopfrisket af Kristi evangeliums levende vand.

Faren kommer, når man vælger at vandre væk fra den sti, der leder til livets træ.⁸ Sommetider kan vi lære, studere og vide, og andre gange er vi nødt til at tro, stole og håbe på.

I sidste ende kommer vi alle til at svare på Frelserens spørgsmål: »Vil I også gå jeres vej?«⁹ Vi er alle nødt til at søge vores eget svar på det spørgsmål. For nogle er svaret enkelt, for andre er det svært. Jeg foregiver ikke at vide, hvorfor det at tro falder nogen mere naturligt, end det gør for andre. Jeg er bare taknemlig for at vide, at svarene altid er der, og hvis vi søger dem – virkelig søger dem i en reel hensigt og af et oprigtigt, bønsumt hjerte – vil vi med tiden finde svarene på vore spørgsmål, når vi fortsætter ad evangeliets sti. I mit virke i Kirken har jeg kendt nogle, som drev bort og kom tilbage, efter deres tro var blevet prøvet.

Det er mit inderlige håb, at vi vil indbyde et stadigt større antal Guds børn til at finde og forblive på den evangeliske sti, så de også kan »spise

af frugten, som [er] mere ønskværdig end al anden frugt.«¹⁰

Det er min dybfølte bøn, at vi vil opmuntre, acceptere, forstå og elske dem, som kæmper med deres tro. Vi må aldrig negligere nogen af vore brødre og søstre. Vi befinder os alle forskellige steder på vejen, og vi er nødt til at hjælpe hinanden i forhold til det.

Akkurat som vi bør åbne armene i en velkommende ånd mod vore nyomvendte, så bør vi også omfavne og støtte dem, der har spørgsmål, og som vakler i troen.

For at bruge en anden metafor beder jeg om, at enhver, der overvejer at forlade det »gode skib Zion«, hvor Gud og Kristus står ved roret, vil stoppe op og tænke omhyggeligt over det, før de gør det.

Husk på, at selvom det gode gamle skib måske ryger ud i storme og høje bølger, så er Frelseren ombord, og han er i stand til at stilne stormen ved at sige: »Ti stille, hold inde!« Må vi indtil da ikke frygte, og må vi have den urokkelige tro på, at »både storm og sø adlyder ham.«¹¹

Brødre og søstre, jeg lover jer i Herrens navn, at han aldrig vil forlade

sin kirke, og at han aldrig vil lade nogen af os i stikken. Husk Peters svar på Frelserens spørgsmål og ordene:

»Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.«¹²

Jeg vidner om, at »der ... ikke ... gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi ... navn.«¹³

Jeg vidner også om, at Jesus Kristus har kaldet apostle og profeter i vor tid og genoprettet sin Kirke med læresætninger og befalinger som et »tilflugt[sted] fra uestjret og fra vreden«, der helt sikkert vil komme, medmindre jordens indbyggere vil omvende sig og vende tilbage til ham.¹⁴

Jeg vidner desuden om, at Herren opfordrer »alle til at komme til sig og tage del i hans godhed, og han afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde ... og alle er lige for Gud.«¹⁵

Jesus er vor Frelser og Forløser, og hans gengivne evangelium vil føre os sikkert tilbage til vor himmelske Forældres nærhed, hvis vi holder os på evangeliets sti og følger i hans fodspor. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 17:9, 11, 20-21.
2. Joh 6:66; fremhævelse tilføjet.
3. Joh 6:67.
4. Joh 6:68-69; fremhævelse tilføjet.
5. L&P 64:33.
6. Neal A. Maxwell, *Not My Will, But Thine*, 1988, s. 124.
7. Alma 7:11-12.
8. Se 1 Ne 8:20-30.
9. Joh 6:67.
10. 1 Ne 8:15.
11. Se Mark 4:35-41.
12. Joh 6:68-69.
13. Mosi 3:17.
14. L&P 115:6.
15. 2 Ne 26:33.

Biskop Dean M. Davies
Førsteråd giver i Det Præsiderende Biskopråd

Velsignelserne ved at tilbede

Tilbedelse er afgørende og vigtig for vores åndelige liv. Det er noget, vi alle bør længes efter, opsøge og bestræbe os på at opleve.

Hans besøg

En af de mest bemærkelsesværdige og kærlighedsfyldte oplevelser, der er nedskrevet i hellig skrift, er beretningen om Frelserens besøg hos folket på det amerikanske fastland efter hans død og opstandelse. Folket havde lidt under en ødelæggelse så stor, at den forårsagede, at »hele jordens overflade [blev] deformeret.«¹ Optegnelsen af denne begivenhed fortæller, at efter katastrofen græd hele folket bestandigt,² og midt i deres sorg hungrede de efter heling, fred og udfrielse.

Da Frelseren nedsteg fra himlen, faldt folket to gange ned for hans fødder. Den første gang var efter, at han med guddommelig myndighed udtalte:

»Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv.«³

Han indbød derefter de tilstedeværende: »Rejs jer, og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side, og så I også kan føle naglemærkerne i mine hænder og i mine fødder, så I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele

jordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder ...

Og da de alle havde været henne og havde erfaret for sig selv, råbte de som med én røst og sagde:

Hosianna! Velsignet være Gud den Højestes navn!⁴

Og så, for anden gang, »faldt [de] ned for Jesu fødder«. Men denne gang med vilje, for vi lærer, at de »tilbad ham«.⁵

I dag

Tidligere på året besøgte jeg, som del af en opgave, en stav i det vestlige USA. Det var en almindelig søndag, et almindeligt møde, med almindelige medlemmer af Kirken. Jeg så, da folk kom ind i kirkesalen og ærbødigt satte sig på de ledige pladser. I de sidste sekunder hørtes hviskende samtaler gennem hele salen. Mødre og fædre forsøgte – nogle gange forgæves – at berolige deres energiske børn. Det er meget normalt.

Men inden mødet begyndte, kom Åndens inspirerede ord til mit sind.

Disse medlemmer var ikke kommet blot for at opfylde en pligt eller for at høre talere.

De var kommet af en meget dybere og mere betydningsfuld grund.

De var kommet for at tilbede.

Som mødet skred fremad, observerede jeg forskellige medlemmer i forsamlingen. De havde et nærmest himmelsk udtryk, en holdning af ærbødighed og fred. Noget ved dem varmede mit hjerte. Den oplevelse, de havde den søndag, var noget helt ekstraordinært.

De tilbad.

De oplevede himlen.

Man kunne se det på deres ansigter.

Og jeg glædede mig og tilbad sammen med dem. Og da jeg gjorde det, talte Ånden til mit hjerte. Og på den

dag lærte jeg noget om mig selv, om Gud og om den rolle, sand tilbedelse har i vores liv.

Tilbedelse i vores hverdag

Sidste dages hellige er enestående, når det kommer til at tjene i kirkekalder. Men til tider kan vi udføre vores kald rutinemæssigt, som om vi blot udførte et arbejde. Til tider kan vores deltagelse ved møder og tjeneste i riget mangle det hellige tilbedelsesaspekt. Og uden det går vi glip af et uforligneligt åndeligt møde med det uendelige – et vi har ret til, som børn af en kærlig himmelsk Fader.

Tilbedelse er langt fra en tilfældig, lykkelig hændelse. Den er afgørende og vigtig for vores åndelige liv. Det er noget, vi alle bør længes efter, opsøge og bestræbe os på at opleve.

Hvad er tilbedelse?

Når vi tilbeder Gud, nærmer vi os ham med ærbødig kærlighed, ydmyghed og beundring. Vi anerkender og accepterer ham som vores ophøjede Konge, Skaberen af universet, vores elskede og uendeligt kærlige Fader.

Vi respekterer og ærer ham.

Vi underkaster os ham.

Vi løfter vores hjerte i inderlig bøn, værdsætter hans ord, glæder os over hans barmhjertighed og forpligter os til at følge ham med hengiven loyalitet.

At tilbede Gud er så afgørende en del af at være Jesu Kristi discipel, at undlader vi at modtage ham i vores

hjerte, vil vi søge forgæves efter ham i vore råd, kirker og templer.

Sande disciple drages til at »tilbed[e] ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kilder af vand! – og påkalde Herrens navn dag og nat.«⁶

Vi kan lære meget om sand tilbedelse ved at undersøge, hvordan andre – folk, der måske ikke er så anderledes end os selv – mødte, opførte sig og tilbad i den guddommeliges nærvær.

Vidundere, taknemlighed og håb

I den første del af det 19. århundrede havde den kristne verden opgivet tanken om, at Gud stadig talte til mennesket. Men i foråret 1820 ændrede det sig for evigt, da en ydmyg bonde-dreng gik ind i en lund og knælede for at bede. Siden den dag har en række bemærkelsesværdige syn, åbenbaringer og himmelske tilsynkomster badet jorden og begavet dens indbyggere med værdifuld kundskab om Guds væsen og hensigt og hans forhold til mennesket.

Oliver Cowdery beskrev disse dage som nogle, han »aldrig skal glemme ... Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken forbløffelse!«⁷

Olivers ord formidler de første elementer, som følger sand tilbedelse af det guddommelige – en følelse af majestætisk ærefrygt og dyb taksigelse.

Hver dag, men især på sabbatten, har vi ekstraordinære muligheder for at opleve det vidunder og den ærefrygt for himlen og lovprise Gud for

hans velsignede godhed og overvældende nåde.

Det vil føre os til håb. Det er de første elementer i tilbedelse.

Lys, kundskab og tro

På den velsignede pinsedag kom Helligånden til Kristi disciples hjerte og sind og fyldte dem med lys og kundskab.

Før den dag havde de til tider været i tvivl om, hvad de skulle gøre. Jerusalem var et farligt sted for Frelserens tilhængere, og de må have tænkt over, hvad der skulle blive af dem.

Men da Helligånden fyldte deres hjerte, forsvandt tvivlen og modviljen. Gennem den ophøjede oplevelse ved sand tilbedelse modtog Guds hellige himmelsk lys, kundskab og et stærkere vidnesbyrd. Og dette førte til tro.

Fra det øjeblik handlede apostlene og de hellige målrettet. De prædikede med frimodighed om Jesus Kristus for hele verden.

Når vi tilbeder i ånd, inviterer vi lys og sandhed ind i vores sjæl, hvilket styrker vores tro. Dette er også nødvendige elementer i sand tilbedelse.

Følgeskab og næstekærlighed

I Mormons Bog lærer vi, at Alma den Yngre fra det øjeblik, hvor han blev løst af sine lidelser som konsekvens af sin egen oprørskhed, aldrig blev den samme. Med frimodighed »rejste [han] omkring overalt i ... land[et] og blandt hele det folk ... [og] bestræbte sig på at gøre alle skader gode igen, som [han] havde forvoldt kirken.«⁸

Hans konstante tilbedelse af den almægtige Gud kom til udtryk ved, at han var en energisk discipel.

Sand tilbedelse forvandler os til oprigtige og inderlige disciple af vor elskede Mester og Frelser Jesus Kristus. Vi forandrer os og bliver mere som ham.

Vi bliver mere forstående og omsorgsfulde. Mere tilgivende. Mere kærlige.

Vi forstår, at det er umuligt at sige, at vi elsker Gud, mens vi på samme tid hader, afviser eller ser bort fra andre omkring os.⁹

Sand tilbedelse fører til en urokkelig beslutning om at gå på disciplens sti. Og dette fører uundgåeligt til næstekærlighed. Dette er også nødvendige elementer i tilbedelse.

Træd gennem hans porte med taksigelse

Når jeg tænker tilbage på, hvad der begyndte som en almindelig søndag morgen, i den almindelige kirkebygning, i den almindelige stav er jeg selv i dag rørt over den ekstraordinære åndelige oplevelse, som for evigt vil velsigne mit liv.

Jeg lærte, at selvom vi er usædvanligt gode til at holde styr på vores tid, kaldelser og opgaver – selvom vi kan

sætte kryds ved alle felterne som den »perfekte« person, familie eller leder – går vi glip af megen glæde og fred ved evangeliet, hvis det ikke lykkes at tilbede vores nådefulde befrier, himmelske konge og herlige Gud.

Når vi tilbeder Gud, anerkender og modtager vi ham med samme ærbødighed som det oprindelige folk på det amerikanske kontinent. Vi nærmer os ham med ubegribelige følelser af vidunder og ærefrygt. Vi forundres i taknemlighed over Guds godhed. Og dermed opnår vi håb.

Vi funderer over Guds ord, og det fylder vores sjæl med lys og sandhed. Vi forstår åndelige perspektiver, som kun kan ses ved Helligåndens lys.¹⁰ Og dermed opnår vi tro.

Når vi tilbeder, forædles vores sjæl, og vi forpligter os til at gå i vor elskede Frelser Jesu Kristi fodspor. Og på grund af denne beslutsomhed opnår vi næstekærlighed.

Når vi tilbeder, er vores hjerte henvendt i lovprisning af vor velsignede Gud morgen, middag og aften.

Vi helliger og ærer ham bestandigt – i vore kirkebygninger, hjem, templer og i alle vore gerninger.

Når vi tilbeder, åbner vi vores hjerte for den helbredende kraft i Jesu Kristi forsoning.

Vores liv bliver symbolet på og udtrykket for vores tilbedelse.

Mine brødre og søstre, åndelige oplevelser har ikke så meget at gøre med, hvad der sker omkring os, men alt at gøre med, hvad der sker i vores hjerte. Jeg vidner om, at sand tilbedelse vil forvandle almindelige kirkemøder til ekstraordinære åndelige festmåltider. Det vil berige vores liv, udvide vores forståelse og styrke vores vidnesbyrd. Når vi bøjer vores hjerte til Gud, vil vi ligesom salmisten »gå ind ad hans porte med takkesang, ind i hans forgårde med lovsang, tak[ke] ham, pris[e] hans navn!

For Herren er god, hans trofasthed varer til evig tid, hans troskab i slægt efter slægt.«¹¹

Gennem oprigtig og inderlig tilbedelse blomstrer og modnes vi i håb, tro og næstekærlighed. Og gennem den proces samler vi himmelsk lys i vores sjæl, som fylder vores liv med guddommeligt mening, vedvarende fred og evig glæde.

Det er velsignelsen ved tilbedelse i vores liv. Jeg vidner ydmygt om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Ne 8:17.
2. Se 3 Ne 8:23.
3. 3 Ne 11:10-11.
4. 3 Ne 11:14, 16-17.
5. 3 Ne 11:17.
6. L&P 133:39-40.
7. JS-H 1:71, fodnote.
8. Mosi 27:35.
9. Se 1 Joh 4:20.
10. Se 1 Kor 2:14.
11. Sl 100:4-5.

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds' Præsidium

Den retfærdige dommer

Der er kun en måde at dømme retfærdigt på, ligesom Jesus Kristus gjorde, og det er ved at være, som han er.

Jesus Kristus var i sit liv på jorden en kærlig dommer og usædvanlig vis og tålmodig. Han kendes i skrifterne som »den retfærdige dommer« (2 Tim 4:8; Moses 6:57), og hans råd til os er, at vi også skal »døm[me] en retfærdig dom« (se JSO, Matt 7:1-2 (i Guide til Skrifterne)) og »stol[e] på den Ånd, der leder til at gøre det gode ... og til at dømme retfærdigt« (L&P 11:12).

Dette råd til de tolv nefitiske disciple vil hjælpe os til at dømme som Herren: »Og vid I, at I skal være dette folks dommere *i overensstemmelse med den dom, som jeg giver jer*, og som skal være retfærdig. Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27; fremhævelse tilføjet). Vi glemmer nogle gange, at da han gav os rådet om at være ligesom ham, var det i sammenhæng med, hvordan vi dømmer retfærdigt.

Uretfærdig dom

Et skændigt eksempel på uretfærdig dom finder vi i lignelsen om det vildfarne får, da farisæerne og de skriftkloge uberettiget dømte både Frelseren og dem, han spiste middag med, ved at sige: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem« (Luk 15:2)

uden at ænse, at de selv var syndere. Fordi farisæerne og de skriftkloge havde et fordømmende hjerte, kendte de aldrig til glæden ved at redde det vildfarne får.

Det var også »de skriftkloge og farisæerne«, der bragte »en kvinde, der var grebet i ægteskabsbrud« (Joh 8:3) frem for Frelseren for at se, om han ville dømme hende ifølge moseloven (se v. 5). I kender resten af historien, hvordan han ydmygede dem for deres uretfærdige dom, og hvordan de blev dømt

af deres egen samvittighed og gik væk »én efter én« (v. 9). Han sagde derefter til kvinden: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere. Og kvinden priste Gud fra den time og troede på hans navn« (JSO, Joh 8:11 (i den engelske sdh-udgave af Bibelen)).

Den naturlige mand eller kvinde i os alle har en tendens til at fordømme andre og dømme uretfærdigt eller selvretfærdigt. Det skete endog for Jakob og Johannes, to af Frelserens apostle. De blev rasende, da folkene i en samaritansk landsby behandlede Frelseren respektløst (se Luk 9:51-54):

»Da [de] så det, spurgte de: »Herre, vil du have, at vi skal sige, at der skal falde ild ned fra himlen og fortære dem?«

Men han vendte sig om og satte dem i rette« (v. 54-55).

Vore dages »almindelig[e] dommer« (L&P 107:74), vores biskopper og grenspræsidenter, bør undgå enhver lignende lyst til at fordømme, ligesom Jakob og Johannes gjorde på det tidspunkt. En retfærdig dommer bør reagere på bekendelser med kærlighed og forståelse. En ung, der har begået en fejltagelse, bør forlade biskoppens kontor og føle Frelserens kærlighed gennem biskoppen og være omsluttet af forsoningens glæde og helbredende kraft – og aldrig føle sig gjort til skamme eller foragtet. Ellers kan biskoppen uforvarende drive det vildfarne får længere ud i ødemarken (se Luk 15:4).

Disciplinering

Men medfølelse ophæver ikke behovet for disciplinering. Ordet *disciplinering* kommer af det latinske ord »discere«, at lære eller »discipulus«, en, der lærer, hvilket gør en discipel til en studerende eller en tilhænger.¹ At disciplinere på Herrens måde er at undervise kærligt og tålmodigt. I skrifterne

bruger Herren ofte ordet *revse*, når han taler om disciplinering (se for eksempel Mosi 23:21; L&P 95:1). Det engelske ord for revse *chasten* kommer af det latinske ord »*castus*«, der betyder kysk eller ren og at rense.²

I denne verden er det en jordisk dommer, der dømmes en mand, så han bliver *låst* inde i et fængsel. I modsætning til det, så lærer Mormons Bog os, at når vi bevidst synder, bliver vi vores »egne dommere« (Alma 41:7) og overgiver os selv til det åndelige fængsel. Ironisk nok har den almindelige dommer i dette tilfælde nøglerne, der *låser op* for fængslets porte, »for med revselsen bereder jeg en vej til deres *udfrielse* fra alle former for fristelser, og jeg har elsket jer« (L&P95:1; fremhævelse tilføjet). En retfærdig dommers fremgangsmåde er barmhjertig, kærlig og forløsende, ikke fordømmende.

Den unge Joseph Smith blev disciplineret med fire års prøvetid, før han fik guldpladerne, »fordi du har ikke overholdt Herrens bud.«³ Senere, da Joseph mistede de 116 manuskriptsider, blev han disciplineret igen. Selvom Joseph var meget angerfuld, fratog Herren ham stadig hans privilegier for en kort stund, fordi »dem, som jeg elsker, revser jeg også, så deres synder må blive tilgivet dem« (L&P 95:1).

Joseph sagde: »Englen frydede sig, da han gav mig Urim og Tummim tilbage ... og sagde, at Gud fandt behag i min trofasthed og ydmyghed og elskede mig for *min anger* og flid med hensyn til bøn.«⁴ Fordi Herren gerne ville lære Joseph en hjertegribende lektie, krævede han et hjerteskrærende offer af ham – offer er en vigtig del af disciplinering.

Offer

»I oldtiden betød *det at ofre*, at man gjorde noget eller nogen hellig,«⁵

hvilket igen forbinder det til definitionen af det engelske ord *chasten* – »at rense.« På samme måde kom tilgivelse i det gamle Israel gennem et syndoffer eller et skyldoffer eller et offer.⁶ Offeret pegede ikke blot »mod det store og sidste offer« (Alma 34:14), men hjalp med at fremkalde en større taknemlighed for Frelserens forsoning. En uvillighed til at ofre som en del af vores bodfærdighed er en hån eller forklejnelse af hans større offer for den samme synd og en bagatellisering af hans lidelse – et hjerteløst tegn på utaknemlighed.

På den anden side er den søde ironi ved offer, at vi faktisk *får* noget, der har evig værdi – hans barmhjertighed og tilgivelse og i sidste ende »alt det, som ... Fader[en] har« (L&P 84:38). Som en del af omvendelsesprocessen kan et offer også virke som en helbredende salve til at hjælpe med at erstatte »samvittighedsnag« (Alma 42:18) med »fred med samvittigheden« (Mosi 4:3). Uden et offer kan en person finde det svært

at tilgive sig selv på grund af en vedvarende opmærksomhed på, at noget er blevet holdt tilbage.⁷

Forælderen som en retfærdig dommer

Mens få af os vil blive kaldet til at være en almindelig dommer, så gælder princippet om at dømme retfærdigt for os alle, især for forældre, der har en daglig mulighed for at bruge disse principper med deres børn. Effektiv undervisning af ens børn er selve kernen i at være en god forælder, og kærlig disciplinering er selve kernen i at være en retfærdig dommer.

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Hvis børn er trodsige og vanskelige at styre, så vær tålmodige med dem, indtil I kan vinde dem gennem kærlighed ... og da kan I forme deres karakter, som I vil.«⁸

Det er indsigtfuldt, at profeterne, når de underviser om at disciplinere børn, henviser til altid at have kristuslignende egenskaber. Lære og

deres børn på? Jeg kan godt lide denne variation af et Goethe-citat: »Den måde, du ser på [et barn], er den måde, du behandler dem på, og den måde, du behandler dem på, er sådan, som de bliver.«¹⁰ At mindes et barns sande identitet er forsynets gave, der på guldømmelig vis inspirerer en retfærdig dommers forståelse.

Konklusion

Præsident Thomas S. Monson har lært os: »Lad aldrig et problem, der skal løses, blive vigtigere end en person, der skal vises kærlighed.«¹¹ Hvor er det princip vigtigt for at blive en retfærdig dommer, især med vores egne børn.

Der er kun en måde at dømme retfærdigt på, ligesom Jesus Kristus gjorde, og det er ved at være, som han er. Derfor: »Hvad slags mænd [eller kvinder] burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »disciple«, etymonline.com.
2. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »chasten«.
3. Karen Lynn Davidson og andre, red., *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, bd. 1 i serien Histories i *The Joseph Smith Papers*, 2012, s. 83.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 72; fremhævelse tilføjet.
5. Guide til Skrifterne, »Ofre«, scriptures.lds.org.
6. Se Bible Dictionary, »Sacrifices«.
7. Det offer, vi lægger på nadverbordets alter hver uge, er et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd (se 2 Ne 2:7; 3 Ne 9:20; L&P 59:8). Et sønderknust hjerte er et angrende hjerte, en angerfuld ånd er en lydig ånd (se D. Todd Christofferson, »Når du engang omvender dig« *Liahona*, maj 2004, s. 12).
8. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 299.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. 216, 217, 219, fremhævelse tilføjet.
10. Tilskrevet Johann Wolfgang von Goethe, brainyquote.com.
11. Thomas S. Monson, »Find glæde på rejsen,« *Liahona*, nov. 2008, s. 86.

Pagter giver os dette velkendte råd om disciplinering:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomhed og ved uskrømtet kærlighed,

ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.

Irettesæt i tide med skarphed, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af kærlighed« (L&P 121:41-43).

Skrifterne lærer os, at vi skal irettesætte, »når [vi] bliver tilskyndet af Helligånden«, *ikke* når vi tilskyndes af vrede. Helligånden og vrede er uforenelige, fordi »den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden« (3 Ne 11:29). Præsident George Albert Smith sagde, at »uvenlige ting siges normalt ikke under Herrens inspiration. Herrens Ånd er venlig, den er tålmodig, næstekærlig, kærlig, overbærende og langmodig ...

Men hvis vi er i besiddelse af en ånd, der finder fejl ... på en ødelæggende måde, kommer det *aldrig* som følge af ledsagelse fra vor himmelske Faders Ånd og er *altid* skadelig

... Venlighed er den kraft, som Gud har givet os til at åbne hårde hjerter og underlægge os stædige sjæle.«⁹

Vores børns sande identitet

Da Frelseren besøgte nefitterne, gjorde han noget ekstraordinært med børnene:

»Og det skete, at han underviste og betjente børnene i den mængde ... og han løste deres tunge, og de talte store og forunderlige ting til deres fædre ...

Og de både så og hørte disse børn; ja, selv spædbørn åbnede deres mund og udtrykte forunderlige ting« (3 Ne 26:14, 16).

Måske var det, Herren gjorde ved at *åbne munden* på spædbørn, mere at åbne de forbløffede forældres *øjne og ører*. Disse forældre havde fået den ekstraordinære gave, det var at få et glimt af evigheden og se deres børns sande identitet og førjordske fylde. Ville det ikke for evigt ændre den måde, forældrene *så* og behandlede

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Taknemlighed på sabbatsdagen

For sidste dages hellige er sabbatsdagen en dag til taknemlighed og kærlighed.

Mine kære brødre og søstre, som er spredt rundt om i verden i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, jeg er taknemlig for, at præsident Thomas S. Monson har bedt mig om at tale ved konferencen på denne sabbatsdag. Jeg beder om, at Helligånden vil bære mine ord ind i jeres hjerte.

I dag vil jeg gerne tale om hjertets følelser. Den, jeg vil fokusere på, er taknemlighed – især på sabbatsdagen.

Vi føler taknemlighed for mange ting – en fremmeds venlighed, et måltid, når vi er sultne, et tæt tag over hovedet, når

uvejret raser, når et brækket ben vokser sammen, og når en nyfødt skrider af karsken bælg. Mange af os husker at føle os taknemlige i sådanne stunder.

For sidste dages hellige er sabbatten en sådan stund, faktisk en dag, med taknemlighed og kærlighed. I 1831 instruerede Herren de hellige i Jackson County i Missouri om, at deres bønner og taksigelser skulle rettes mod himlen. De tidlige hellige fik en åbenbaring om, hvordan de skulle holde sabbatten, og hvordan man faster og beder.¹

De, og vi, blev af Herren fortalt, hvordan man skal tilbede og vise taknemlighed på sabbatten. Som I kan regne ud, så er det, der betyder mest, den kærlighed, vi føler for gavernes givere. Her er Herrens ord om, hvordan man takker og viser kærlighed på sabbatten:

»Derfor giver jeg dem en befaling ved at sige således: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din kraft, dit sind og din styrke; og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham ...

Du skal takke Herren din Gud i alle forhold.

Du skal bringe Herren din Gud et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd.«²

Og derefter fortsætter Herren med at advare om faren, hvis vi undlader at takke vor himmelske Fader og Jesus Kristus som gavernes givere: »Og i intet forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alt og ikke adlyder hans befalinger.«³

Mange af jer, der lytter, finder allerede glæde på sabbatten som en dag til at erindre og takke Gud for velsignelser. I husker sikkert den velkendte sang:

*Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem
hver især,
og det vil forundre dig, hvor rig du er.*

*Tæl hans gaver, som du nyder her.
Tæl dem alle, nævn dem hver især.
Se, hvor Herren kærlig, mild og god,
Dagligt lader strømme ud sin
nådeflod ...*

*Knuges du af kummer, er din byrde
svær;
synes du, at ingen mere har dig kærlig,*

*nævn da livets glæder tæl dem en
for en,
og at takke Herren, dertil vær ej sen.⁴*

Jeg modtager breve fra og besøg af trofaste sidste dages hellige, som føler sig tynget af svære byrder. Nogle føler, at alt er tabt, i hvert fald for dem. Jeg håber og beder til, at det, jeg nu vil sige om at være taknemlig på sabbatsdagen, kan jage noget af tvivlen på flugt og slå tonen an til en sang i jeres hjerte.

En velsignelse, som vi kan være taknemlige for, er, at vi i det hele taget er her til dette nadvermøde og er sammen med mere end en eller to af hans disciple i hans navn. Nogle må blive hjemme, fordi de ikke kan komme ud af deres seng. Der er nogle, som gerne ville være, hvor vi er, men som i stedet arbejder på hospitaler eller sørger for den offentlige sikkerhed eller forsvarer os med risiko for eget liv i en eller anden ørken eller jungle. Det faktum, at vi er stand til at mødes med blot en

enkelt anden hellig og deltage i nadveren vil hjælpe os til at begynde at føle taknemlighed og kærlighed for Guds venlighed.

Takket være Joseph Smith og det gengivne evangelium er der en anden velsignelse, vi kan tælle med, nemlig muligheden vi hver uge har for at deltage i nadveren – den bliver forberedt, velsignet og omdelt af Guds bemyndigede tjenere. Vi kan være taknemlige, når Helligånden over for os bekræfter nadverbønnernes ord, når de udtales af bemyndigede præstedømmebærere, bliver honoreret af vor himmelske Fader.

Af alle de velsignelser, vi kan tælle, er langt den største den følelse af tilgivelse, der kommer, når vi tager nadveren. Vi vil føle større kærlighed til og påskønnelse af Frelseren, hvis uendelige offer muliggjorde, at vi kan blive rensset for synd. Når vi tager brød og vand, mindes vi, at han led for os. Og når vi føler taknemlighed

for det, han har gjort for os, vil vi mærke hans kærlighed til os og vores kærlighed til ham.

Den velsignelse af kærlighed, vi modtager, vil gøre det lettere for os at holde befalingen om »altid at erindre ham.«⁵ I kan måske tilmed føle kærlighed og taknemlighed, som jeg gør, for Helligånden, som vor himmelske Fader har lovet altid vil være med os, når vi forbliver trofaste mod de pagter, vi har indgået. Vi kan regne med alle disse velsignelser hver søndag og føle os taknemlige.

Sabbatten er også et perfekt tidspunkt til at mindes den pagt, vi indgik i dåbens vande om at elske og tjene vor himmelske Faders børn. At opfylde det løfte på sabbatten vil omfatte at deltage i en klasse eller et kvorum med hjertets faste forsæt om at opbygge tro og kærlighed blandt vore brødre og søstre, som sidder der med os. Dette løfte vil omfatte at passe vore kaldelser med glæde.

Jeg er taknemlig for de mange søndage, hvor jeg underviste i diakonernes kvorum i Bountiful i Utah så vel som i en søndagsskoleklasse i Idaho. Jeg husker endda de gange, hvor jeg tjente som assistent til min hustru i børnehaven, hvor min primære opgave var at række legetøj til børnene og samle dem op igen.

Der gik mange år, inden jeg gennem Ånden forstod, at min enkle tjeneste for Herren betød noget for vor himmelske Faders børn. Til min overraskelse har nogle af dem husket og takket mig for mine nybegynderforsøg på at tjene dem på vegne af Mesteren på disse sabbatsdage.

Akkurat, som vi sommetider ikke kan se resultatet af vores egen tjeneste på sabbatten, kan vi måske heller ikke se den samlede virkning af Herrens andre tjeneres indsats. Men Herren opbygger

stille sit rige gennem sine trofaste og ydmyge tjenere og uden de store fanfarer henimod dets glørværdige, tusindårige fremtid. Det kræver Helligånden at se den voksende storhed.

Da jeg voksede op, holdt vi nadvermøde i en lillebitte gren i New Jersey med blot nogle få medlemmer og en familie, min. For 75 år siden blev jeg døbt i Philadelphia i den eneste kirkebygning, Kirken havde bygget, som vi kunne komme til i Pennsylvania og New Jersey. Men hvor der dengang var en lille gren i Princeton i New Jersey, er der nu to store menigheder. Og det er blot nogle dage siden, at tusindvis af unge mennesker oprådte i forbindelse med fejringen af indvielsen af templet i Philadelphia i Pennsylvania.

Som ung mand blev jeg kaldet som distriktsmissionær, hvor vi om søndagen gik i kirke i den eneste kirkebygning i Albuquerque i New Mexico. I dag er der et tempel og fire stave.

Jeg forlod Albuquerque for at gå i skole i Cambridge i Massachusetts. Der var en kirkebygning og et distrikt, som dækkede det meste af Massachusetts og Rhode Island. Jeg kørte igennem bakkerne i det smukke landskab for at komme til nadvermøde i bittesmå grene, for det meste i lejede lokaler eller ombyggede hjem. I dag ligger et af Guds hellige templer i Belmont i Massachusetts og stave, som strækker sig ud over egnen.

Det, jeg ikke kunne se klart dengang, var, at Herren udøste sin Ånd over folk ved de små nadvermøder. Jeg kunne mærke det, men jeg kunne ikke se, i hvilket omfang eller takt Herren havde til hensigt at opbygge og herliggøre sit rige. En profet så og nedskrev ved åbenbaring det, vi nu selv kan se. Nefi sagde, at vores samlede antal ikke ville blive stort, men at det samlede lys ville blive imponerende:

»Og det skete, at jeg så Guds lams kirke, og dens antal var lille ...

Og det skete, at jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens overflade, og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«⁶

I denne uddeling finder man en lignende profetisk beskrivelse af vore forhold og de fremtidige muligheder i Lære og Pagter:

»I har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine egne hænder og har beredt til jer;

I kan ikke bære alt nu; vær alligevel ved godt mod, for jeg vil lede jer frem. Riget er jeres, og dets velsignelser er jeres, og evighedens rigdomme er jeres.

Og den, der modtager alt med *taknemlighed*, skal blive gjort herlig; og det, der hører denne jord til, skal blive ham tillagt, endog hundrede fold, ja, mere.«⁷

Jeg har rundt om i Kirken følt en tiltagende taknemlighed for velsignelserne og en stadigt større kærlighed til Gud. Den synes at accelerere blandt Kirkens medlemmer i tider og på steder, hvor deres tro prøves, hvor de må trygle Gud om hjælp til blot at kunne fortsætte.

Den tid, vi går i møde, vil indeholde svære prøvelser, ligesom Almas folk oplevede under den grusomme Amulon, som lagde tungere byrder på dem, end de kunne bære:

»Og det skete, at Herrens røst kom til dem i deres trængsler og sagde: Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom.

Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg, selv mens I er i trældom; og dette vil jeg gøre, for at I kan stå som vidner for mig herefter, og for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres trængsler.

Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje.«⁸

I og jeg er vidner om, at når vi har holdt vore pagter med Gud, især når det var svært, har han hørt vore taksigelsesbønner for det, han allerede har gjort for os, og han har besvaret vores bøn om styrke til at holde trofast ud.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Og mere end én gang har han gjort os både glade og stærke.

Nu sidder I måske og tænker på, hvad I kan gøre for at leve og tilbede på denne sabbatsdag for at vise taknemlighed og styrke jer selv og andre til de prøvelser, der venter forude.

I kan begynde i dag med en personlig bøn og en familiebøn, hvor I siger tak for alt, Gud har gjort for jer. I kan også bede om at vide, hvad Herren ønsker, at I gør for at tjene ham og andre. I kan i særdeleshed bede om, at Helligånden fortæller jer om en, der er ensom eller i behov for hjælp, som Herren ønsker, at I tager jer af.

Jeg kan love jer, at jeres bønner vil blive besvaret, og når I handler på de svar, I modtager, vil I finde fryd ved sabbatten, og jeres hjerte vil flyde over af taknemlighed.

Jeg vidner om, at Gud Faderen kender og elsker jer. Frelseren, Herren, Jesus Kristus, sonede for jeres synder af kærlighed til jer. De, Faderen og Sønnen, kender jer ved navn, ligesom de kendte profeten Joseph Smiths navn, da de gav sig til syne for ham. Jeg vidner om, at dette er Jesu Kristi Kirke, og at han vil ære de pagter, I indgår og fornyer med ham. Selve jeres væsen vil blive forandret og blive mere som Frelseren. I vil blive styrket mod fristelse og mod følelser af tvivl om sandheden. I vil finde glæde på sabbatten. Dette lover jeg jer i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 59.
2. L&P 59:5, 7-8.
3. L&P 59:21.
4. »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161.
5. Moro 4:3; 5:2; L&P 20:77, 79.
6. 1 Ne 14:12, 14.
7. L&P 78:17-19; fremhævelse tilføjet.
8. Mosi 24:13-15.

»Kender I mig«

*Kender vi blot til Frelseren, eller lærer vi ham bedre og bedre at kende?
Hvordan lærer vi Herren at kende?*

Frelseren afsluttede sin bjergprædiken med at understrege den evige sandhed om, at »kun ved at gøre Faderens vilje, kan man få del i Sønnens frelsende nåde.«¹

Han sagde:

»Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje.

Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?

Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud.«²

Vores forståelse af den tildragelse bliver større, når vi tænker over den inspirerede version af teksten. Det er væsentlig at bemærke, at Herrens bemærkning: »Jeg har aldrig kendt jer« i Bibelen, blev ændret til »I har aldrig kendt mig« i Joseph Smiths oversættelse.³

Tænk også over lignelsen med de ti brudepiger. Husker I de fem tåbelige og uforberedte brudepiger, der gik ned for at købe olie til deres lamper,

efter råbet om, at brudgommen kom, havde lydt.

»Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket.

Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind!

Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke.«⁴

Hvad denne lignelse betyder for hver enkel af os uddybes også i den inspirerede version. Ordene: »Jeg kender jer ikke« blev i Joseph Smiths oversættelse tydeliggjort til: »I kender mig ikke.«⁵

Ordene »I har aldrig kendt mig« og »I kender mig ikke« – bør give anledning til en dybere åndelig selvransagelse for enhver af os. Kender vi blot til Frelseren, eller lærer vi ham bedre og bedre at kende? Hvordan lærer vi Herren at kende? Disse sjælelige spørgsmål er kernen i mit budskab. Jeg beder inderligt om Helligåndens assistance, idet vi sammen vil overveje dette vigtige emne.

Lære at kende

Jesus sagde:

»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.

Kender I mig, vil I også kende min fader.«⁶

Vi lærer Faderen at kende, når vi lærer hans elskede Søn at kende.

Et af de vigtige mål med livet er, at vi ikke blot lærer om Faderens Enbårne, men også at vi stræber efter at kende ham. Fire afgørende tiltag, der kan hjælpe os med at lære Herren at kende, er at udøve tro på ham, følge ham, tjene ham og at tro på ham.

Udøvelse af tro på ham

Udøvelse af tro på Jesus Kristus er at stole på hans gerninger, barmhjertighed

og nåde.⁷ Vi lærer Frelseren at kende, når vi skærper vore åndelige evner og afprøver hans lære, ja endog til det punkt, hvor vi giver plads i sjælen for en del af hans ord.⁸ Når vores tro på Herren vokser, stoler vi på ham, og vi forlader os på hans magt til at forløse, hele og styrke os.

Ægte tro er fokuseret om og på Herren og fører altid til retfærdig handling. »Tro [på Kristus er] det første princip i åbenbaret religion ... grundlaget for al retfærdighed ... og principet om handling for alle intelligente væsner.«⁹ For det at handle i henhold til de korrekte principper, som Forløseren forkyndte, er afgørende for at modtage og udøve ægte tro – »tro uden gerninger er ufrugtbar.«¹⁰ Vi må være »ordets gørere, ikke blot dets hørere.«¹¹

At høre Guds ord og modtage den åndelige gave at tro på Frelseren er tæt forbundet, da »troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.«¹² Vi bliver bekendt med ham og hans stemme, når vi studerer og tager for os af hans ord i skrifterne,¹³ beder til Faderen i hans navn i oprigtig hensigt¹⁴ og søger Helligåndens konstante ledsagelse.¹⁵ At lære og anvende Kristi lære i vores liv er en forudsætning for at modtage den gave at have tro på ham.¹⁶

Udøvelse af tro på Herren er en nødvendig forberedelse til at følge ham.

Følg ham

»Da Jesus gik langs Galilæa Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere.

Han sagde til dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.«

De lod straks garnene være og fulgte ham.«¹⁷

Peter og Andreas er gode eksempler på at høre og følge Mesteren.

Frelseren har på lignende vis sagt til os: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.«¹⁸ At tage sit kors op er at fornægte sig selv al ugudelighed og ethvert verdsligt begær og at holde Herrens befalinger.¹⁹

Frelseren formanede os til at blive som han er.²⁰ Således indebærer det at følge Herren at efterligne ham. Vi fortsætter med at lære Herren at kende, når vi gennem hans forsonings kraft stræber efter at blive som ham.

Jesus anviste vejen, banede vejen og var det fuldkomne eksempel, da han vandrede på jorden. »En korrekt opfattelse af hans væsen, fuldkommenhed og egenskaber«²¹ giver et fast og klart

mål, når vi følger ham på disciplens pilgrimsgang.

At følge Frelseren gør os også i stand til at modtage »aktuel kundskab om, hvorvidt den kurs, vi følger i livet,«²² er i overensstemmelse med Guds vilje. En sådan kundskab er ikke et uerkendeligt mysterium og er ikke primært fokuseret på vore timelige bestræbelser eller alment menneskelige bekymringer. Stadig og vedholdende fremgang på pagtens sti er snarere en livsvej, som behager ham.

I Mormons Bog anviser Lehis drøm den vej, vi bør følge, de udfordringer vi vil møde og de åndelige ressourcer, vi kan trække på for at følge og komme til Frelseren. At trænge sig frem ad den snævre sti er det, han ønsker af os. At smage frugten på livets træ og blive oprigtigt »omvendt til Herren«²³ er de velsignelser, han længes efter, at vi modtager. Derfor kalder han: »Kom så og følg mig!«²⁴

Både det at udøve tro og at følge Jesus Kristus er nødvendig forberedelse til at tjene ham.

Tjene ham

»For hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som

er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?«²⁵

Vi lærer Herren godt at kende, når vi tjener ham og arbejder i hans rige. Når vi gør det, vil han nådigt velsigne os med himmelsk hjælp, åndelige gaver og større styrke. Vi er aldrig ladet alene, når vi arbejder i hans vingård.

Han sagde: »For jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«²⁶

Vi lærer Frelseren at kende, når vi gør vores bedste for at gå, hvor han sender os hen, når vi stræber efter at sige, hvad han ønsker, at vi siger, og når vi bliver det, han ønsker, at vi bliver.²⁷ Når vi ydmygt anerkender vores totale afhængighed af ham, øger han vores evne til at tjene mere effektivt. Vore ønsker kommer gradvist til at stemme mere overens med hans ønsker, og hans mål bliver vore mål, så vi »ikke vil bede om det, der strider imod [hans] vilje.«²⁸

At tjene ham fordrer hele vores hjerte, kraft, sind og styrke.²⁹ Og som følge deraf modvirker uselvsk tjeneste over for andre det naturlige menneskes

tendens til selvcentrerethed og selvskhed. Vi kommer til at elske dem, som vi tjener. Og fordi det at tjene andre er at tjene Gud, kommer vi til at elske ham og vore søskende højere. En sådan kærlighed er et udtryk for en af åndens gaver, som er næstekærlighed eller endog Kristi rene kærlighed.³⁰

»Bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive renset, ja, ligesom han er ren.«³¹

Vi lærer Herren at kende efterhånden, som vi fyldes med hans kærlighed.

At tro ham

Er det muligt at udøve tro på ham, følge ham og tjene ham, uden at tro ham?

Jeg kender medlemmer af Kirken, som antager de læresætninger og principper, som indeholdes i skrifterne og udtales fra denne talerstol, for sande. Og alligevel har de svært ved at tro, at dette evangeliums sandheder angår dem og deres livssituation helt specifikt. De synes at have tro på Frelseren, men de tror ikke, at hans lovede velsignelser er tilgængelige for dem eller kan virke i deres liv. Jeg kender også brødre og søstre, som tjener pligttopfyldende og passer deres kaldelser, men for hvem det gengivne evangelium endnu ikke er blevet en virkelig levende og forandrende faktor i deres liv. Vi lærer Herren at kende, når vi ikke blot tror på ham, men også tror ham og hans løfter.

I det Nye Testamente beder en far Frelseren om at helbrede sit barn. Jesus svarede:

»Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.

Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!«³²

Jeg har mange gange tænkt over farens ønske: »Hjælp min vantro!« Jeg tænker på, om mandens bøn ikke primært gik på at hjælpe ham med at tro på Jesus som vor Forløser og på hans helbredende kraft. Han havde måske allerede anerkendt Kristus som Guds Søn. Men han havde måske brug for at tro på, at Mesterens helbredende kraft vitterligt kunne være så individuelt og personligt tilpasset, at den kunne velsigne hans elskede søn. Han har måske troet på Kristus generelt, men har ikke specifikt og personligt troet Kristus.

Vi vidner ofte om det, vi ved er sandt, men måske er det mere relevant at spørge os selv, om vi virkelig tror på det, vi ved.

Hellige ordinancer, som udføres af den behørig præstedømmemyndighed, er afgørende for at tro på Frelseren, lære ham at kende og i sidste ende at tro på det, vi ved.

»Og [Det Melkisedekske] præstedømme forvalter evangeliet og besidder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, *nøglen til kundskaben om Gud.*

Derfor tilkendes gives guddommelig-hedens kraft i dets ordinancer.«³³

Vi tror og lærer Herren at kende, når den nøgle til kundskab om Gud, der administreres gennem Det Melkisedekske Præstedømme, låser døren op og gør det muligt for enhver af os at modtage guddommelighedens kraft i vores liv. Vi tror og lærer Frelseren at kende, når vi følger ham ved at modtage og trofast ære hellige ordinancer og får således gradvist hans billede i vores ansigtsudtryk.³⁴ Vi tror og lærer Kristus at kende, når vi personligt oplever den forvandlende, helbredende, styrkende og helliggørende kraft i hans forsoning. Vi tror og lærer Mesteren at kende,

når »kraften af hans ord«³⁵ slår rod i os, og det skrives i vores indre og vores hjerte,³⁶ og når vi »aflægge[r] alle [vore] synder for at kende [ham].«³⁷

At tro ham er at stole på, at hans gavmilde velsignelser er tilgængelige og anvendelige i vores personlige liv og familie. At tro ham af hele vores sjæl³⁸ kommer, når vi trænger os frem ad pagtsstien, opgiver vores vilje for hans og indordner os under hans prioriteter og tidsplan for os. At tro ham – vitterligt at antage hans kraft og løfter for sande – kan fylde vores liv med perspektiv, fred og glæde.

Løfte og vidnesbyrd

En skønne dag skal »hvert knæ bøje sig og hver tunge bekende«,³⁹ at Jesus er Kristus. På den signede dag vil vi vide, at han kender hver eneste af os ved navn. Og jeg lover og vidner om, at vi ikke alene kan kende til Herren, men at vi også kan lære ham at kende, når vi udøver tro på, følger, tjener og tror ham. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 258.
2. Matt 7:21-23.
3. Joseph Smiths oversættelse af Matthæus 7:33 (i Matt 7:23, fodnote a i den engelske sdh-udgave af Bibelen).
4. Matt 25:10-12.

5. Joseph Smiths oversættelse af Matthæus 25:11 (i Matt 25:12, fodnote a i den engelske sdh-udgave af Bibelen).

6. Joh 14:6-7.

7. Se 2 Ne 2:8; 31:19; Moro 6:4.

8. Se Alma 32:27.

9. Se *Forelæsninger om troen*, 1:1.

10. Jak 2:20.

11. Jak 1:22.

12. Rom 10:17.

13. Se 2 Ne 32:3; L&P 18:34-36.

14. Se Moro 10:4.

15. Se Joh 14:26; L&P 121:46.

16. Se Joh 7:17. Vi har hver især ansvar for at søge efter og gøre alt, vi kan for at gøre os fortjent til troens gave. I sidste ende er det en kærlig og omsorgsfuld Gud, der skænker os denne gave.

17. Matt 4:18-20.

18. Matt 16:24.

19. Se Joseph Smiths oversættelse af Matthæus 16:26 (i Guide til Skrifterne).

20. Se 3 Ne 27:27.

21. *Lectures on Faith*, s. 38.

22. *Lectures on Faith*, s. 38.

23. Alma 23:6.

24. Luk 18:22.

25. Mosi 5:13.

26. L&P 84:88.

27. Se »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178.

28. Hel 10:5.

29. Se L&P 4:2.

30. Se Moro 7:47.

31. Moro 7:48.

32. Mark 9:23-24.

33. L&P 84:19-20; fremhævelse tilføjet.

34. Se Alma 5:14, 19.

35. Alma 26:13.

36. Se Hebr 8:10.

37. Alma 22:18.

38. Se Omni 1:26.

39. Mosi 27:31.

Brian K. Ashton

Andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Kristi lære

Kristi lære giver os adgang til den åndelige kraft, der vil løfte os fra vores nuværende åndelige stade til et stade, hvor vi kan blive fuldkommengjort.

Jesu besøg hos nefitterne efter sin opstandelse blev omhyggeligt planlagt for at undervise os om det, der har størst betydning. Det begyndte med, at Faderen vidnede for folket om, at Jesus var hans »elskede Søn, i hvem [han] har velbehag.«¹ Derpå steg Jesus selv ned og vidnede om sit sonoffer² og opfordrede folket til »med vished« at vide, at han var Kristus ved at komme frem og føle sårene i hans side og mærkerne efter naglerne i hans hænder og fødder.³ Disse vidnesbyrd fastlagde uden tvivl, at Jesu forsoning var fuldført, og at Faderen havde opfyldt sin pagt om at tilvejebringe en Frelser. Derpå underviste Jesus nefitterne om, hvordan man opnår

alle de velsignelser i Faderens plan for lykke, som er gjort tilgængelige for os på grund af Frelserens forsoning, ved at undervise dem i Kristi lære.⁴

Mit budskab i dag fokuserer på Kristi lære. Skrifterne definerer Kristi lære som at udøve tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvende os, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og holde ud til enden.⁵

Kristi lære give os mulighed for at opnå velsignelserne ved Kristi forsoning

Kristi forsoning skaber de betingelser, hvor vi kan stole på »den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde,«⁶ blive »fuldkommengjort i [Kristus],⁷ opnå alt godt⁸ og opnå evigt liv.⁹

Kristi lære er på den anden side de midler – de eneste midler – hvorved vi kan opnå alle de velsignelser, der er gjort tilgængelige for os gennem Jesu forsoning. Det er Kristi lære, der gør det muligt for os at tilgå den åndelige kraft, der vil løfte os fra vores nuværende åndelige stade til et stade, hvor vi kan blive fuldkommengjort som Frelseren.¹⁰ Ældste D. Todd Christofferson har om denne genfødselsproces sagt: »At blive født på ny, modsat vores fysiske fødsel, er snarere en proces end en hændelse. Og at tage del i den proces er hovedformålet med livet på jorden.«¹¹

Lad os udforske hvert element i Kristi lære.

Tro for det første på Jesus Kristus og hans forsoning. Profeterne har lært os, at tro begynder med at høre Kristi ord.¹² Kristi ord vidner om hans sonoffer og fortæller os, hvordan vi kan opnå tilgivelse, velsignelser og ophøjelse.¹³

Når vi hører Kristi ord, udøver vi tro ved at vælge at følge Frelserens lære og eksempel.¹⁴ Nefi lærte os, at vi for at gøre dette helt må forlade os »på hans fortjenester, han der er mægtig til at frelse.«¹⁵ Eftersom Jesus var en gud i den førjordiske tilværelse,¹⁶ levede et syndfrit liv¹⁷ og under forsoningen indfrie alle retfærdighedens krav for jer og mig,¹⁸ har han magt og nøgler til at tilvejebringe alle menneskers opstandelse,¹⁹ og han gjorde det muligt for nåden at overgå retfærdighed på betingelse af omvendelse.²⁰ Når vi først forstår, at vi kan opnå barmhjertighed gennem Kristi fortjenester, er vi i stand til at »have tro til omvendelse.«²¹ Helt at forlade sig på Kristi fortjenester er da at have tillid til, at han gjorde det, der var nødvendigt for at frelse os, og derpå handle efter vores tro.²²

Tro får os også til at ophøre med at bekymre os så meget om, hvad andre tænker om os, og begynde at være langt mere interesseret i, hvad Gud tænker om os.

For det andet omvendelse.

Lamanitten Samuel sagde: »Hvis I tror på [Kristi] navn, vil I omvende jer fra alle jeres synder.«²³ Omvendelse er en dyrebar gave fra vor himmelske Fader, der er muliggjort gennem hans enbårne Søns offer. Det er den proces, som Faderen har givet os, hvorved vi kan forandre eller vende vore tanker, handlinger, ja, hele vores væsen, så vi kan blive mere og mere som Frelseren.²⁴ Det gælder ikke kun store synder, men det er daglig proces med selvvurdering og forbedring,²⁵ der hjælper os med at overvinde vore synder, vore ufuldkommenheder, vore svagheder og vore utilstrækkeligheder.²⁶ Omvendelse får os til at blive »sande tilhængere« af Kristus, hvilket fylder os med kærlighed²⁷ og fordriver vores frygt.²⁸ Omvendelse er ikke en reserveplan, hvis nu vores plan om at leve fuldkomment mislykkes.²⁹ Fortsat omvendelse er den eneste vej, der kan bringe os varig glæde og gøre os i stand til at vende tilbage til og bo hos vor himmelske Fader.

Gennem omvendelse bliver vi underdanige og lydige mod Guds vilje. Nuvel, dette gøres ikke alene. En erkendelse af Guds godhed og vores intethed³⁰ kombineret med vores bedste indsats for at rette vores opførsel ind efter Guds vilje³¹ bringer nåde ind i vores tilværelse.³² Nåde »er guddommelig hjælp eller styrke givet gennem Jesu Kristi gavmilde barmhjertighed og kærlighed ... til at udføre gode gerninger, som [vi] ellers ikke kunne udføre, hvis vi var overladt til [vore] egne midler.«³³ Fordi omvendelse virkelig handler om at blive som Frelseren, hvilket er umuligt af egen kraft, har vi desperat behov

for Frelserens nåde for at foretage de nødvendige ændringer i vores liv.

For det tredje, dåb og nadveren.

Profeten Mormon sagde, at »de første frugter af omvendelse er dåb.«³⁴ For at omvendelsen kan være fuldstændig, må den kombineres med dåbsordinansen udført af én, der har Guds præstedømmemyndighed. For medlemmer af Kirken bliver de ordinancer, der indgås ved dåben og ved andre lejligheder, fornyet, når vi modtager nadveren.³⁵

I ordinancerne dåb og nadver indgår vi pagt om at holde Faderens og Sønnens befalinger, altid erindre Kristus og være villige til at påtage os Kristi navn (eller hans gerninger og egen-skaber³⁶).³⁷ Frelseren indgår til gengæld pagt om at tilgive eller forlade os vore synder³⁸ og »udøse sin Ånd mere rigeligt over [os].«³⁹ Kristus lover også at forberede os til evigt liv ved at hjælpe os til at blive som ham.⁴⁰

Douglas D. Holmes, førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab, har skrevet: »Ordinancerne dåb og nadver symboliserer både slutresultatet og processen ved at blive født på ny. I dåben begraver vi det gamle menneske af kød og kommer frem til et nyt liv.⁴¹ Ved nadveren lærer vi, at denne forandring er en trinvis proces, [hvorved] vi lidt efter lidt, uge efter uge, bliver forandret, når vi omvender os, indgår pagt og gennem stadig større udgydelser af Ånden [bliver som Frelseren].«⁴²

Ordinancer og pagter er afgørende i Kristi lære. Det er gennem værdig modtagelse af præstedømmets ordinancer og ved at holde de tilknyttede pagter, at guddommelighedens kraft tilkendes i vores liv.⁴³ Ældste D. Todd Christofferson forklarede, at »denne guddommelighedens kraft kommer direkte og ved Helligåndens indflydelse.«⁴⁴

For det fjerde Helligåndsgaven.

Efter dåben får vi Helligåndsgaven gennem bekræftelsesordinancen.⁴⁵ Denne gave gør, hvis vi modtager den, det muligt for os at have Guds konstante ledsagelse⁴⁶ og fortsat adgang til den nåde, der af sig selv kommer med hans indflydelse.

Helligånden giver os som vores stadige ledsager yderligere kraft eller styrke til at holde vore pagter.⁴⁷ Han helliggør os også,⁴⁸ hvilket vil sige, at vi bliver »syndfri, ren og hellig i kraft af Jesu Kristi forsoning.«⁴⁹ Processen med helliggørelse renser os ikke blot, men den begaver os også med de nødvendige åndelige gaver eller Frelserens guddommelige egenskaber⁵⁰ og forandrer selve vores natur,⁵¹ »så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt.«⁵² Hver gang vi modtager Helligånden i vores liv gennem tro, omvendelse, ordinancer, kristuslignende tjeneste og andre retskafne

bestræbelser, bliver vi forandret, indtil vi trin for trin, lidt efter lidt, bliver som Kristus.⁵³

For det femte at holde ud til enden. Profeten Nefi sagde, at vi efter at have modtaget Helligåndsgaven må holde »ud til enden ved at følge den levende Guds Søns eksempel.«⁵⁴ Ældste Dale G. Renlund beskrev processen med at holde ud til enden således: »Vi kan blive fuldkommengjorte ved gentagne gange og til stadighed at ... udøve tro på [Kristus], omvende os, nyde nadveren for at forny dåbens pagter og velsignelser samt i større grad modtage Helligånden som vores konstante ledsager. Når vi gør det, bliver vi mere som Kristus og er i stand til at holde ud til enden med alt, hvad det indebærer.«⁵⁵

Med andre ord videreudvikler modtagelsen af Helligånden og den forandring, som den modtagelse skaber i os, vores tro. Større tro fører til yderligere

omvendelse. Når vi så symbolsk ofrer vores hjerte og vore synder på nadverens alter, modtager vi Helligånden i større omfang. Modtagelse af Helligånden i større omfang fører os videre på stien mod at være født på ny. Når vi fortsætter denne proces og modtager alle evangeliets frelsende ordinancer og pagter, modtager vi »nåde for nåde«, indtil vi modtager en fylde.⁵⁶

Vi må anvende Kristi lære i vores liv

Brødre og søstre, når vi anvender Kristi lære i vores liv, bliver vi velsignet både timeligt og åndeligt, selv i prøvelser. Til sidst bliver vi i stand til at gribe »fat i alt godt.«⁵⁷ Jeg vidner om, at denne proces har foregået og fortsat foregår i mit eget liv, trin for trin, lidt efter lidt.

Men det er af større vigtighed, at vi anvender Kristi lære i vores tilværelse, fordi den er den eneste vej tilbage til vor himmelske Fader. Det er den eneste måde at modtage Frelseren på og blive hans sønner og døtre.⁵⁸ Faktisk er den eneste måde at blive forløst fra synd og udvikle sig åndeligt på at anvende Kristi lære i vores liv.⁵⁹ Alternativt har apostlen Johannes sagt, at »enhver, som ... ikke bliver i [Kristi lære], har ikke Gud.«⁶⁰ Og Jesus selv fortalte de nefitiske tolv, at hvis vi ikke udøver tro på Kristus, omvender os, bliver døbt og holder ud til enden, vil vi »blive hugget om og kastet i ilden, hvorfra [vi] ikke mere kan vende tilbage.«⁶¹

Hvordan kan vi anvende Kristi lære mere fuldt ud i vores tilværelse? En måde vil være at yde en bevidst indsats hver uge på at forberede os til nadveren ved at afse lidt tid til i bøn at overveje, hvor vi har mest brug for at forbedre os. Vi kunne så bringe et offer til nadveralteret af mindst en ting, der afholder os fra at være som Jesus Kristus, idet vi i tro bønfaller om hjælp, beder om de nødvendige

åndelige gaver og indgår pagt om at gøre det bedre i den kommende uge.⁶² Når vi gør det, vil Helligånden komme ind i vores liv i større omfang, og vi vil få ekstra styrke til at overvinde vore ufuldkommenheder.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at hans navn er det eneste, hvorved vi kan blive frelst.⁶³ Alt, der er godt, kommer kun gennem ham.⁶⁴ Men for virkelig at gribe »fat i alt godt«,⁶⁵ herunder evigt liv, må vi konstant anvende Kristi lære i vores liv. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Ne 11:7.
2. Se 3 Ne 11:10-11.
3. Se 3 Ne 11:14-15.
4. Se 3 Ne 11:21-39.
5. Se 2 Ne 31; 3 Ne 27:16-20. Kristi lære findes overalt i skrifterne, men er mest fremtrædende i Mormons Bog.
6. 2 Ne 2:8.
7. Moro 10:32.
8. Se Moro 7:22-24.
9. Se L&P 132:23.
10. Kristi forsoning og Kristi lære udgør sammen Kristi evangelium (se 3 Ne 27:13-21).
11. D. D. Todd Christofferson, »Født på ny« *Liahona*, maj 2008, s. 78.
12. Se Rom 10:17; 2 Ne 31:19; Alma 32:27-29; Moro 7:25.
13. Se 2 Ne 32:3.
14. Se 2 Ne 31:10, 13.
15. 2 Ne 31:19.
16. Se Joh 1:1-3; Moses 7:47; Abr 3:24-27.
17. Se Hebr 4:15; L&P 45:4.
18. Se Alma 34:16.
19. Se 2 Ne 9:21-22; Dallin H. Oaks, »præstedømmets nøgler og myndighed«, *Liahona*, maj 2014, s. 49-52.
20. Se Alma 34:15-16.
21. Alma 34:15.
22. Stolende fuldstændig på Kristi fortjenester, herunder at erkende, at Jesus Kristus er den eneste kilde til forløsning (se Mosi 4:7-8). Det kræver også, at vi tror, at Kristus kan frelse os som enkeltpersoner. Det er en grund til, at vi i Lære og Pagter 27:2 bliver befaleet, at vi, når vi modtager nadveren, skal erindre, ikke blot at Kristus led, men også at han gjorde det personligt for os hver især.
23. Hel 14:13.
24. Se Russell M. Nelson, »Omvendelse«, *Liahona*, maj 2007, s.102-105.
25. Se Neil L. Andersen, »Bliv omvendt ... så jeg kan helbrede jer«, *Liahona*, nov. 2009, s. 40-43.
26. Se Jeffrey R. Holland, »At udbedre det ødelagte«, *Liahona*, maj 2006, s. 69-71; Anthony D. Perkins, »Den store og vidunderlige kærlighed«, *Liahona*, nov. 2006, s. 76-78.
27. Moro 7:48.
28. Se Moro 8:16. Vores omvendelse er virkelig et af de primære tegn på, at vi er Frelserens disciple. Kan vi i sandhed hævde at følge Kristus, hvis vi ikke hele tiden omvender os eller stræber efter at vende vores hjerte og handlinger mod ham?
29. Se *Adjusting to Missionary Life*, hæfte, 2013, s. 46.
30. Se Mosi 4:5-7.
31. Se 2 Ne 10:24; 25:23.
32. Se Hel 5:11; Eter 12:27; Moses 10:32-33.
33. Bible Dictionary, »Grace«.
34. Moro 8:25.
35. Når vi værdigt tager nadveren, fornyr vi alle vore pagter med Gud (se Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, s. 14; L. Tom Perry, »Nu, hvor vi tager del i nadveren«, *Liahona*, maj 2006, s. 41).
36. Se Dallin H. Oaks, »Vidnesbyrd«, tale holdt til seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni, s. 1-2.
37. Se Moro 4:3; se også i Mosi 18:8-10; L&P 20:37 yderligere pagter, som vi indgår ved dåben.
38. Se Moro 8:25.
39. Mosi 18:10.
40. Se 2 Kor 3:18; Eter 12:27; L&P 35:2; Moses 1:39.
41. Se Rom 6:4.
42. Douglas D. Holmes, »Come unto Christ – the Doctrine of Christ«, ikke udgivet manuskript.
43. Se L&P 84:19-21.
44. D. D. Todd Christofferson, »Styrken i pagter«, *Liahona*, maj 2009, s. 22.
45. Bekræftelse sker ved håndspålggelse (se for eksempel ApG 8:17).
46. Se L&P 20:28; Guide til Skrifterne, »Helligånden«, scriptures.lds.org.
47. Se 2 Kor 3:18; 1 Ne 14:14; L&P 93:20.
48. Se 3 Ne 27:20.
49. Guide til Skrifterne, »Helliggørelse«, scriptures.lds.org.
50. Se Moro 7:48; 8:26; 10:8-18.
51. Se Mosi 4:14; L&P 84:33; Bruce R. McConkie, »Præstedømmet ti velsignelser«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 49-53.
52. Mosi 5:2.
53. Helligånden leder os også tilbage til vor Fader i himlen (se 2 Ne 32:5; L&P 45:57) ved at hjælpe os med at vide, hvad vi må gøre for at blive som Kristus (se 2 Kor 3:18; Eter 12:27; L&P 84:46-48).
54. 2 Ne 31:16. At holde ud til enden er passende navngivet, da det kræver både tid og udholdenhed (se Jak 1:2-4). Faktum er, at vi ikke kan udvikle nogle kristuslignende egenskaber uden at møde modstand og vanskeligheder. Hvordan kan vi blive langmodige, hvis det aldrig kræves, at vi lider længe?
55. Dale G. Renlund, »Sidste dages hellige bliver ved med at prøve«, *Liahona*, maj 2015, s. 56.
56. Se L&P 93:12, 19.
57. Moro 7:25; se også Mosi 2:41.
58. Se L&P 39:4-6.
59. Se 2 Ne 9:24.
60. 2 Joh 1:9.
61. 3 Ne 27:17.
62. Man kan ofte bringe det samme offer i ugevis, indtil det med hjælp fra Frelseren, og som ældste Neal A. Maxwell sagde, »det [er] opbrændt!« (»Fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt«, *Stjernen*, juli 1995, s. 69).
63. Se 2 Ne 25:20.
64. Se Moro 7:24.
65. Moro 7:25.

Ældste Carl B. Cook
De Halvfjerds

Tjen

Der er behov for hvert medlem, og hvert medlem har behov for en mulighed for at tjene.

Som barn nød jeg muligheden for at arbejde med min onkel Lyman og min tante Dorothy på deres gård. Onkel Lyman styrede sædvanligvis vores projekt, og tante Dorothy assisterede ofte og kørte den gamle Dodge truck. Jeg husker adrenalinsuset, når vi kørte fast i mudderet eller forsøgte at forcere en stejl bakke: Onkel Lyman råbte: »Sæt den i det rette gear, Dorothy!« Det var her, jeg begyndte at bede. Med Herrens hjælp og efter en del mishandling af gearet lykkedes det på en eller anden måde tante Dorothy at finde det rette gear. Med alle hjulene låst i position og i bevægelse hoppede trucken fremad og vores arbejde fortsatte.

På en truck kan man skifte til et specielt gear, hvor flere gear arbejder sammen for at skabe større omdrejningsmoment.¹ Dette gear giver sammen med firehjulstrækket mulighed for at gear ned, koble ud og sætte i bevægelse.

Jeg kan godt lide at tænke på os alle som en del af dette specielle gear, når vi tjener sammen i Kirken – i menigheder og grene, i kvorummer og organisationer. Ligesom gearene tilsammen giver større kraft, får vi større kraft, når vi samarbejder. Når vi går sammen om at tjene, opnår vi mere, end vi kan på

egen hånd. Det er spændende at være engageret og forenet, når vi tjener og assisterer i Herrens arbejde.

Det er en velsignelse at tjene

Muligheden for at tjene er en af de største velsignelser ved vores medlemskab af Kirken.² Herren har sagt: »Hvis du elsker mig, skal du tjene mig og holde mine befalinger.«³ Og vi tjener ham ved at tjene andre.⁴

Når vi tjener, kommer vi tættere på Gud.⁵ Vi kommer til at kende ham

på en måde, som vi ellers ikke ville. Vores tro på ham øges. Vores problemer bliver sat i perspektiv. Livet bliver mere tilfredsstillende. Vores kærlighed til andre forøges, ligesom vores ønske om at tjene. Gennem denne velsignede proces bliver vi mere som Gud, og vi bliver bedre forberedt på at vende tilbage til ham.⁶

Præsident Marion G. Romney har sagt: »Tjeneste er ikke noget, vi udholder her på jorden, således at vi kan gøre os fortjent til at leve i det celestiale rige. Tjeneste er selve grundlaget for et ophøjet liv i det celestiale rige.«⁷

Tjeneste kan være udfordrende

Men tjeneste i Kirken kan være en udfordring, hvis vi bliver bedt om at gøre noget, der skræmmer os, hvis vi bliver trætte af at tjene, eller hvis vi bliver kaldet til at gøre noget, som vi ikke finder tiltalende i første omgang.

For nylig modtog jeg en ny opgave. Jeg havde tjent i det sydøstlige område af Afrika. Det var spændende at tjene et sted, hvor Kirken er forholdsvis ny og

er ved at blive etableret, og vi elskede de hellige. Så blev jeg kaldet til at tage tilbage til Kirkens hovedsæde, og for at være ærlig var jeg ikke særlig begejstret. Andre arbejdsopgaver medførte nogle ukendte faktorer.

Efter at have overvejet den kommende ændring, drømte jeg en nat om min tipoldefar Joseph Skeen. Jeg ved fra hans dagbog, at da han og hans hustru Maria flyttede til Nauvoo, ønskede han at tjene, så han fandt profeten Joseph Smith og spurgte ham om, hvordan han kunne hjælpe. Profeten sendte ham ud for at arbejde på prærien og bad ham om at yde det bedste, han kunne, og det gjorde han så. Han arbejdede på familien Smiths gård.⁸

Jeg tænkte over, hvilket privilegium det var for Joseph Skeen at få den opgave. Pludselig gik det op for mig, at jeg har det samme privilegium, det har vi alle. Alle kaldelser i Kirken kommer fra Gud – gennem hans udnævnte tjenere.⁹

Jeg følte en tydelig åndelig bekræftelse af, at min nye opgave var inspireret. Det er vigtigt, at vi forstår denne sammenhæng – at vores kaldelser bogstaveligt talt kommer til os fra Gud gennem vores præstedømmeledere. Efter denne oplevelse ændrede min holdning sig, og jeg blev fyldt af et stærkt ønske om at tjene. Jeg er taknemlig for omvendelsens velsignelse og for den forandring i mit hjerte. Jeg elsker min nye opgave.

Selv om vi måtte tænke, at vores kirkekaldelse blot var vores præstedømmeleders idé, eller at den bliver givet til os, fordi ingen andre vil acceptere den, vil vi blive velsignet, når vi tjener. Men når vi anerkender Guds hånd i vores kaldelse og tjener af hele vores hjerte, vil yderligere kraft komme ind i vores tjeneste, og vi bliver Jesu Kristi sande tjenere.

Tjeneste kræver tro

Opfyldelse af kaldelser kræver tro. Kort tid efter, at Joseph ankom til gården, blev han og Maria meget syge. De havde ingen penge og var blandt fremmede. Det var en svær tid for dem. Joseph skrev i sin dagbog: »Vi fortsatte med at arbejde og forblev trofaste i Kirken med den lille tro, vi havde, selvom djæveln forsøgte at ødelægge os og få os til at vende tilbage.«¹⁰

Sammen med hundrede andre efterkommere vil jeg være evigt taknemlig for, at Joseph og Maria ikke vendte tilbage. Velsignelser kommer, når vi udholder vores kaldelser og ansvar og holder ud med al den tro, vi har.

Jeg kender en fantastisk søndagsskolelærer, som opløfter klassens deltagere, når hun underviser, men dette var ikke altid tilfældet. Da hun blev medlem, modtog hun en kaldelse til at undervise i Primary. Hun følte ikke, at hun havde undervisningsfærdigheder, men fordi hun kendte vigtigheden af at tjene, accepterede hun kaldelsen. Hun blev hurtigt grebet af frygt og holdt op med at komme, så hun ikke behøvede at undervise. Gudskelov opdagede hendes hjemmelærere hendes fravær, så de

besøgte hende og inviterede hende tilbage. Biskoppen og medlemmerne i menigheden hjalp hende. Til sidst begyndte hun med forøget tro at undervise. Efterhånden som hun anvendte principperne i *Undervisning på Frelserens måde*, velsignede Herren hendes indsats, og hun blev en dygtig lærer.¹¹

Det naturlige menneske i os alle er tilbøjeligt til at lade os komme med undskyldninger for at undlade at tjene, med begrundelser såsom »jeg er ikke klar til at tjene, jeg har mere at lære«, »jeg er træt og har brug for en pause«, »jeg er for gammel – det er en andens tur« eller »jeg har helt enkelt travlt.«

Brødre og søstre, at acceptere og opfylde en kaldelse er en troshandling. Vi kan stole på det, vores profet, præsident Thomas S. Monson, har sagt flere gange: »Den, som Herren kalder, gør Herren egnet«, og »når vi er i Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp.«¹² Uanset om vi er overvældede eller uinteresserede, om vi er meget bange eller keder os halvt ihjel, ønsker Herren, at vi gearer ned, kobler til og tjener.

Jeg ser intet tegn på, at præsident Monson og de andre i Det Første

Præsidentskab og De Tolvs Kvorum har for travlt eller er for trætte. De er på inspirerende vis eksempler på den kraft, der kommer ind i vores liv, når vi udøver tro, accepterer opgaver og opfylder dem med engagement og hengivenhed. De »lagde ryggen til«¹³ for mange år siden, og de fortsætter med at skubbe fremad og opad.

Ja, de tjener i vigtige kaldelser, men *alle* kaldelser og opgaver er vigtige. Præsident Gordon B. Hinckley, Kirkens tidligere profet og præsident, sagde: »Vi er alle fælles om denne store stræben ... Jeres forpligtelse er lige så stor på jeres ansvarsområde, som min forpligtelse er på mit område. Ingen kaldelse i denne kirke er lille eller uden betydning.«¹⁴ Alle kaldelser er vigtige.¹⁵

Lad os tjene

Lad os rejse os op i tro, »lægge ryggen til« og fremskynde denne værdige »kamp«.¹⁶ Lad os »sætte den i det rette gear« ligesom trofaste tante Dorothy. Lad os tjene som brødre og søstre.

Hvis I vil glæde jeres biskop eller grenspræsident, så stil dem dette spørgsmål: »Hvordan kan jeg hjælpe?« »Hvordan ønsker Herren, at jeg skal tjene?« Når han beder og overvejer jeres personlige, familie- og beskæftigelsesmæssige forpligtelser, vil han modtage inspiration til at tildele jer en passende kaldelse. Når I bliver indsat, vil I modtage en velsignelse, som vil hjælpe jer med at lykkes. I *vil* blive velsignet! Der er behov for hvert medlem, og hvert

medlem har behov for en mulighed for at tjene.¹⁷

Jesus Kristus er vores forbillede

Jesus Kristus, vores store forbillede, gav sit liv til sin Faders værk. I det store råd, før verden blev organiseret, meldte Jesus, der var valgt og salvet fra begyndelsen, sig frivilligt: »Her er jeg, send mig.«¹⁸ Ved at gøre dette blev han bogstavelig talt en tjener for os alle. Gennem Jesus Kristus og den kraft, vi modtager gennem hans forsoning, kan vi også tjene. Han vil hjælpe os.¹⁹

Jeg udtrykker min dybfølte kærlighed til dem af jer, som måske ikke er i stand til at tjene i Kirken på sædvanlig vis lige nu på grund af personlige omstændigheder, men som lever jeres liv i tjenestens ånd. Jeg beder til, at I vil blive velsignet for jeres indsats. Jeg udtrykker også en særlig påskønnelse for dem, som ærer deres kaldelser uge efter uge, såvel som dem, der snart vil acceptere kaldet til at tjene. Alle bidrag og ofre er værdsat, især af ham, som vi tjener. Alle, som tjener, vil modtage Guds nåde.²⁰

Uanset vores alder eller vilkår så lad tjeneste være vores motto.²¹ Tjen i jeres kaldelse. Tjen på mission. Tjen jeres mor. Tjen en fremmed. Tjen jeres næste. Tjen bare.

Må Herren velsigne os alle i vores bestræbelser på at tjene og blive sande tilhængere af Jesus Kristus.²² Jeg vidner om, at han lever og leder sit værk. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Compound Gears«, technologystudent.com/gears1/gears3.htm; »Compound Gear Reduction«, curriculum.vexrobotics.com.
2. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 87.
3. L&P 42:29; se også L&P 59:5.
4. Se Matt 25:40; Mosi 2:17.
5. Se Joh 12:26.
6. Se L&P 81:4-6.
7. Marion G. Romney, »Uafhængighedens celestiale natur«, *Liahona*, mar. 2009, s. 19.
8. Se Joseph Skeen, erindringer og dagbog, s. 7, Church History Library, Salt Lake City; se også *Journal and History of Joseph Skeen*, red. Greg S. Montgomery and Mark R. Montgomery, 1996, s. 23.
9. Se L&P 1:38; TA 1:5.
10. Skeen, erindringer og dagbog, s. 8, stavning og tegnsætning standardiseret; se også *Journal and History of Joseph Skeen*, s. 23; Luk 22:31; 2 Ne 28:19-24; Alma 30:60; L&P 10:22-27.
11. Se *Undervisning på Frelserens måde*, 2016, s. 37-38; *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 5,3; 5.5.4.
12. Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 45-46.
13. »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166.
14. Gordon B. Hinckley, »Dette er Mesterens værk«, *Stjernen*, juli 1995, s. 72.
Præsident Hinckley har også sagt: »I har lige så stor mulighed for at være tilfredse i udførelsen af jeres pligt, som jeg har i min. Fremgangen af dette værk vil blive afgjort af vores fælles indsats. Uanset hvad jeres kaldelse er, er den fyldt med de samme muligheder for at opnå det gode, som min er. Det, der virkelig betyder noget, er, at dette er Mesterens værk. Vores opgave er at gå omkring og gøre godt, som [Mesteren] gjorde« (»Dette er Mesterens værk«, s. 72).
15. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Hvordan ærer man en kaldelse? Ved ganske enkelt at udføre den tjeneste, der vedrører kaldelsen« (»Kaldet til at tjene«, s. 45).
16. Se Alma 37:6.
17. »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166.
18. Se *Håndbog 2*, 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4. »Gennem mænds, kvinders, drenges og pigers tjeneste udføres Guds værk« (*Evangeliske principper*, 2009, s. 160).
19. Abr 3:27.
20. Se L&P 76:5.
21. Se Mosi 18:26.
22. »They, the Builders of the Nation«, *Hymns*, nr. 36.
23. Se Moro 7:48.

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

At du ikke glemmer

Jeg opfordrer jer til især i svære tider at mindes, da I følte Ånden, og jeres vidnesbyrd var stærkt; husk den åndelige grundvold, I har opbygget.

God eftermiddag, kære brødre og søstre. Hvor er vi dog blevet velsignet under denne konference. Mit første år som medlem af De Tolv Apostles Kvorum har manet til ydmyghed. Det har været et år præget af udvikling og oprigtig, evindeligt tryk til min Fader i himlen. Jeg har kunnet mærke, at jeg er blevet styrket af familiens, venners og Kirkens medlemmers bønner rundt om i hele verden. Tak for jeres tanker og bønner.

Jeg har også haft privilegiet af at møde kære venner, nogle fra forgangne år og mange, som jeg lige har mødt. Det var efter at have mødt en kær ven, som jeg har kendt og elsket i mange år, at jeg følte mig tilskyndet til at forbedre min tale her i dag.

Da vi mødtes, betroede min ven mig, at han havde haft det svært. Han følte, at han gennemlevede, hvad han kaldte, en »troskrise« og bad om mit råd. Jeg var taknemlig for, at han ville dele sine tanker og bekymringer med mig.

Han udtrykte en stor længsel efter det, som han engang havde følt åndeligt, og som han nu troede var ved at glide ham af hænde. Mens han talte, lyttede jeg omhyggeligt og bad inderligt om at vide, hvad Herren ønskede, at jeg skulle sige.

Min ven stillede spørgsmålet, som nogle af jer måske gør, der er så direkte formuleret i primarysangene: »Himmelske Fader, er du virkelig der?«¹ Med de af jer, der måske stiller det samme spørgsmål, vil jeg gerne dele det råd, jeg gav min ven, i håb om, at I hver især kan få styrket jeres tro og fornyet jeres beslutning om hengivent at følge Jesus Kristus.

Jeg vil begynde med at minde jer om, at I er søn eller datter af en kærlig himmelsk Fader, og at hans kærlighed

er uændret. Jeg ved godt, at sådanne forsikringer om kærlighed kan være svære at erindre, når man står midt i personlige kampe eller prøvelser, skuffelser eller knuste drømme.

Jesus Kristus kender til svære slag og prøvelser. Han gav sit liv for os. Hans sidste timer var præget af en brutalitet, der ligger ud over vores fattæevne, men hans offer for hver enkelt af os var det ultimative udtryk for hans rene kærlighed.

Ingen fejl, synd eller beslutning vil ændre Guds kærlighed til os. Det betyder ikke, at syndig adfærd billiges, og det fritager os heller ikke for pligten til at omvende os, når vi har begået en synd. Men *glem ikke*, at vor himmelske Fader kender og elsker hver eneste en af jer, og han er altid rede til at hjælpe.

Når jeg har reflekteret over min vens situation, har mine tanker kredset om den store visdom, vi finder i Mormons Bog: »Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen

udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.²

Jeg vidner om, at denne kløft af elendighed og uendelig jammer ikke er et sted, hvor nogen ønsker at være. Og min ven følte, at han stod ved kanten.

Når jeg har givet mennesker som min ven råd, har jeg udforsket de valg, de har truffet i de år, der gik forud for, at de glemte deres hellige oplevelser, og gjorde dem svage og fulde af tvivl. Jeg har opfordret dem, som jeg nu opfordrer jer, til især i svære tider at mindes, da I følte Ånden, og jeres vidnesbyrd var stærkt; husk den åndelige grundvold, I har opbygget. Jeg lover jer, hvis I gør dette og undgår ting, der ikke opbygger og styrker jeres vidnesbyrd, eller som gør grin med jeres overbevisning, så vil de dyrebare tider, da jeres vidnesbyrd blomstrede, dukke op i jeres erindring igen gennem ydmyg bøn og faste. Jeg forsikrer jer om, at I atter engang vil føle trygheden og varmen i Jesu Kristi evangelium.

Vi må alle først styrke os selv åndeligt og dernæst styrke dem omkring os. Gransk skrifterne regelmæssigt, og husk de tanker og følelser, I fik, da I læste dem. Søg også andre kilder til sandhed, men giv agt på advarslen fra skrifterne: »Men at være lærd er godt, hvis man lytter til Guds råd.«³ Kom til Kirkens møder, især nadvermødet, og deltag i nadveren, og forny jeres pagter, deriblandt løftet om altid at erindre Frelseren, så hans Ånd altid må være med jer.

Uanset hvilke fejl vi har begået, eller hvor ufuldkomne vi føler os, kan vi altid velsigne og opløfte andre. At række ud til andre i kristuslignende tjeneste kan hjælpe os til at føle Guds kærlighed dybt i vores hjerte.

Det er vigtigt at huske det værdifulde råd, vi finder i Femte Mosebog: »Men tag dig i agt, og pas godt på, at du ikke glemmer, hvad du selv har oplevet; det må ikke gå dig af minde, så længe du lever. Fortæl det til dine sønner og dine sønnesønner.«⁴

Generationer bliver påvirket af de valg, vi træffer. Bær jeres vidnesbyrd for jeres familie, tilskynd dem til at huske, hvad de følte, da de indså, at Helligånden var i deres liv, og til at nedskrive de følelser i dagbøger og deres personlige historie, så deres egne

ord, når der er brug for det, kan minde dem om, hvor god Herren har været mod dem.

I husker nok, at Nefi og hans brødre vendte tilbage til Jerusalem for at få fat i bronzepladerne, som indeholdt deres folks historie, blandt andet for at de ikke skulle glemme deres fortid.

I Mormons Bog opkalder Helaman også sine sønner efter deres »første forældre« for at de ikke skulle glemme Herrens godhed:

»Se, mine sønner, jeg ønsker af jer, at I skal huske at holde Guds befalinger ... Se, jeg har givet jer navn efter vore første forældre, som kom ud af Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I erindrer jeres navne, må erindre dem, og at I, når I erindrer dem, må erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, må vide, hvordan det er sagt og også skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så der må blive sagt om jer og også skrevet, ligesom der er blevet sagt og skrevet om dem.«⁵

I dag har mange den samme tradition for at opkalde deres børn efter helte i skriften eller trofaste forfædre for at opmuntre dem til ikke at glemme deres arv.

Da jeg blev født, fik jeg navnet Ronald A. Rasband. Mit efternavn ærer min fars slægt. Mellemlavet A for Anderson fik jeg for at minde mig om min mors danske slægt.

Min tipoldefar Jens Andersen kom fra Danmark. Og i 1861 ledte Herren to mormonmissionærer til Jens og Ane Cathrines Andersens hjem, hvor missionærerne præsenterede dem og deres 16-årige søn Anders for det gengivne evangelium. Således begyndte den arv af tro, som min familie og jeg har nydt godt af. Familien Andersen læste

Mormons Bog og blev døbt kort tid efter. Året efter gav familien Andersen agt på profetens opfordring til at krydse Atlanterhavet og slutte sig til de hellige i Nordamerika.

Desværre døde Jens på turen over havet, men hans hustru og søn fortsatte til Saltsødalene, hvortil de ankom den 3. september 1862. Trods deres modgang og deres hjertesorg vaklede de aldrig i troen, ligesom troen heller aldrig har svigtet mange af deres efterkommere.

På mit kontor hænger et maleri,⁶ der så smukt gengiver en symbolsk påmindelse af det første møde mellem mine forfædre og disse hengivne første missionærer. Jeg er fast besluttet på ikke at glemme min arv, og på grund af mit navn vil jeg aldrig glemme deres arv af trofasthed og ofre.

Glem, betvivl eller ignorer aldrig hellige, personlige og åndelige oplevelser. Modstanderens plan er at distrahere os fra de åndelige vidnesbyrd, hvormod det er Herrens ønske at oplyse og engagere os i sit værk.

Lad mig komme med et personligt eksempel på denne sandhed. Jeg husker tydeligt en gang, hvor jeg modtog en tilskyndelse som svar på en inderlig bøn. Svaret kom klart og stærkt. Men jeg fik

Ældste Rasband kalder dette maleri for en »symbolsk påmindelse« om det første møde mellem hans forfædre og tidlige mormonmissionærer.

ikke handlet på tilskyndelsen med det samme, og efter en tid begyndte jeg at tvivle på om det, jeg havde følt, var virkeligt. Nogle af jer er måske også faldet for det bedrag fra modstanderen.

Flere dage senere vågnede jeg med dette vægtige skriftsted i mit sind:

»Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte ...

Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?»⁷

Det var som om, at Herren sagde: »Hør nu, Ronald, jeg har allerede fortalt dig, hvad du skal gøre. Gør det nu!« Jeg er så taknemlig for den kærlige irttesættelse og vejledning! Jeg fandt straks trøst i tilskyndelsen og blev i stand til at bevæge mig fremad, da jeg i mit hjerte vidste, at min bøn var blevet besvaret.

Jeg fortæller jer om dette, mine kære brødre og søstre, for at vise, hvor hurtigt vi kan glemme, og hvordan åndelige oplevelser kan vejlede os. Jeg har lært at påskønne sådanne øjeblikke, »så jeg ikke glemmer.«

Til min ven og alle, som ønsker at polstre deres tro, giver jeg dette løfte: Når I trofast efterlever Jesu Kristi evangelium og holder fast i dets lære, vil jeres vidnesbyrd være beskyttet og vokse. Hold de pagter, I har indgået, uanset hvad dem omkring jer gør. Vær flittige forældre, brødre og søstre, bedsteforældre, mostre, onkler og venner, som styrker jeres kære med personlige vidnesbyrd, og som fortæller om åndelige oplevelser. Forbliv trofaste og standhaftige, selv om tvivlens storme måtte suse omkring jer på grund af andres handlinger. Søg efter det, der vil opløfte og styrke jer åndeligt. Undgå uægte tilbud om såkaldte »sandheder«, som kan være så lokkende, og husk at nedskrive jeres følelser af »kærlighed, glæde, fred,

tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.«⁸

Glem ikke midt i livets store storme jeres guddommelige herkomst som Guds sønner og døtre, eller at jeres evige skæbne er at vende tilbage for at leve med ham en dag, hvilket vil overgå alt, verden kan tilbyde. Husk Almas blide og kærlige ord: »Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?»⁹

Til alle, som føler et behov for at få deres tro styrket, siger jeg indtrængende, *glem ikke!* Glem ikke.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet. Jeg ved, at han så og talte med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, akkurat som han med egne ord beskrev det. Hvor er jeg dog taknemlig for, at han *ikke glemte* at nedskrive den oplevelse, så vi alle kan kende til hans vidnesbyrd.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han lever! Jeg ved, at han lever og står i spidsen for Kirken. Disse ting ved jeg personligt, uafhængigt af alle andre stemmer eller vidner, og jeg beder om, at I og jeg *aldrig vil glemme* de evige hellige sandheder – først og fremmest at vi er sønner og døtre af levende og kærlige himmelske Forældre, som blot ønsker os evig lykke. Om disse sandheder vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7.
2. Hel 5:12.
3. 2 Ne 9:29; fremhævelse tilføjet.
4. 5 Mos 4:9; fremhævelse tilføjet.
5. Hel 5:6-7.
6. Originalen blev malet af Christen Dalsgaard i 1856. Maleriet på mit kontor er en kopi malet af Arnold Friberg i 1964.
7. L&P 6:22-23.
8. Gal 5:22-23.
9. Alma 5:26.

Ældste Evan A. Schmutz
De Halvfjerds

Gud vil tørre hver tåre bort

Når vi udøver tro på Frelseren, vil han løfte og bære os gennem alle vore trængsler og i sidste ende frelse os i det celestiale rige.

Som en del af vor himmelske Faders plan har han tilladt, at sorg er en del af vores jordiske prøvestand.¹ Selvom det kan se ud som om, at de smertelige prøvelser ikke bliver ligeligt fordelt, kan vi være forvisset om, at vi alle i en eller anden udstrækning lider og kæmper. Det er min bøn, at Helligånden vil vejlede os til en større forståelse af, hvorfor det må være sådan.

Når vi betragter livets svære erfaringer igennem den linse, som udgøres af vores tro på Jesus Kristus, bliver vi i stand til at se, at der kan være et godt formål med vores lidelse. Den trofaste kan erfare sandheden af Peters tilsyneladende selvmodsigende ord. Han skrev: »Men skulle I også komme til at *lide* for retfærdigheden, er I salige.«² Når vi bruger »hjertet til at forstå«,³ kan vi både øge vores evne til at udholde vore prøvelser tålmodigt og lære – og blive forædlet – af dem. En sådan forståelse giver et svar på det tidløse spørgsmål: »Hvorfor rammer dårlige ting gode mennesker?«

Alle, der lytter i dag, er i en eller anden grad bekendt med ensomhed, fortvivelse, smerte eller sorg. Uden

»troens øje«⁴ og en forståelse af evig sandhed synes vi ofte, at jordelivets elendighed og lidelse kan skygge for den evige glæde ved at vide, at vor himmelske Faders store plan *vitterlig er* den evige plan for lykke. Der er ingen anden vej til at modtage en fylde af glæde.⁵

Gud opfordrer os til at imødegå vore unikke trængsler med tro, så vi kan høste velsignelser og opnå kundskab, som ikke kan erhverves på anden

måde. Vi er blevet belært om at holde buddene under alle forhold og vilkår, for den »som er trofast i modgang, hans belønning er større i Himmeriget.«⁶ Og som vi læser i skriften: »Hvis du er sorgfuld, så påkald Herren din Gud i bøn, så jeres sjæl må blive glad.«⁷

Apostlen Paulus, som på ingen måde selv var ukendt med prøvelser, trak på sin egen erfaring til at undervise med både dybde og skønhed om det evige perspektiv, der kommer, når vi holder trofast ud i tålmodighed. Han sagde: »For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed.«⁸ Med andre ord kan vi midt i vore prøvelser vide, at Gud har sørget for en evigt kompenserende belønning.

Paulus' evne til at omtale sit livs prøvelser, forfølgelse og sorg som »lette« trængsler modsiger, hvor svære de egentligt var, men for ham blev de opslugt i evangeliets evige perspektiv. Paulus' tro på Jesus Kristus gjorde alt udholdeligt. Fem gange fik han slag, han blev pisket tre gange, han blev stenet en gang, tre gange led han skibbrud, han var ofte i fare for at drukne, i fare blandt røvere, ja endog i fare blandt falske brødre, han led af træthed og smerte, sult og tørst, kulde og mangel på klæder.⁹

Mange af os har tryglet Gud om at fjerne vores lidelse, og når den lindring, vi har søgt, ikke er kommet, har vi været fristet til at tro, at han ikke lytter. Jeg vidner om, at selv i de stunder hører han vore bønner. Der er en grund til, at han tillader, at vore lidelser fortsætter,¹⁰ og han vil hjælpe os med at bære dem.¹¹

I en meget åbenhjertig og eftertænksom passage fortæller Paulus om en ikke nærmere bestemt »torn i kødet«, som volder ham stor smerte og til tre gange at trygle Herren om at

tage den fra ham. Som svar på Paulus' bøn fjernede Herren ikke den torn, men han indgød ham en fred og en forståelse ved at sige: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.« Med denne nye forståelse blev Paulus i stand til at acceptere og være taknemlig for den torn, han havde fået. Han sagde: »Jeg vil ... være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig.«¹²

Når vi anlægger dette evige perspektiv på vores liv, vil vores evne til at holde ud vokse, vi lærer, hvordan man bistår dem, der står i behov for bistand,¹² og vi når frem til at påskønne og tilmed sige tak for erfaringer, Gud tillader os at få, som læremestere mod vejen mod evigt liv.

Når vi kæmper os igennem modgang, kan det være svært at se vores modgang som vejskilte på vores personlige vej i Kristi fodspor. Men uanset om vi befinder os midt i fortvivlelsens mørke dal eller højt på lykkens tinder,

kan det at lære af og være medfølelse over for andres lidelser være en velsignelse.

Under en stavskonference, som jeg for nylig var med til i Filippinerne, græd mit hjerte, da jeg hørte om den tragedie, der var overgået bror Daniel Apilado. Bror Apilado og hans hustru blev døbt i 1974. De tog imod det gengivne evangelium og blev beseglet i templet. Derefter blev de velsignet med fem smukke børn. Den 7. juli 1997, og mens bror Apilado tjente som stavspræsident, gik der ild i deres lille hus. Bror Apilados ældste søn, Michael, reddede sin far, trak ham ud af den brændende bygning og løb så tilbage for at redde de andre. Det var sidste gang, bror Apilado så sin søn i live. Hans hustru, Dominga, og alle deres fem børn omkom i branden.

Det faktum, at bror Apilado levede et liv efter Guds vilje, da ulykken ramte, forhindrede ikke tragedien, og det gjorde ham heller ikke immun for

den sorg, der fulgte. Men hans *trofaste* efterlevelse af sine pagter og hans udøvelse af tro på Kristus gav ham en forvisning i løftet om, at han ville blive forenet med sin hustru og familie. Det håb blev et anker for hans sjæl.¹⁴

Under mit besøg præsenterede bror Apilado, der nu er stavspatriark, mig for sin nye hustru og deres to sønner, Raphael og Daniel. Jesus Kristus kan og vil vitterligt give »lægedom til dem, hvis hjerte er knust.«¹⁵

Når jeg fortæller bror Apilados historie, er jeg samtidig bekymret for, at mange kan sammenligne deres sorg og modgang med hans enorme tab og synes, at deres blegner i sammenligning med. Sammenlign ikke, men søg efter at lære og anvende evige principper, når I døjer i jeres lidelsers ovn.

Hvis jeg må tale til jer personligt – alle jer, »som slider jer trætte og bærer tunge byrder«¹⁶ – må jeg så antyde, at jeres personlige kampe, jeres personlige sorger, smerter, plager

og skrøbeligheder af enhver art, alle er kendt af vor Fader i himlen og hans Søn. Fat mod! Hav tro! Og tro på Guds løfter!

Formålet med Jesu Kristi mission var blandt andet, at han ville »påtage sig sit folks smerter og sygdomme«, »påtage sig deres skrøbeligheder« og »bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«¹⁷

For helt at tage imod de gaver, som vor Frelser frit stiller til rådighed, må vi alle lære, at lidelsen i sig selv ikke lærer eller giver os noget af varig værdi, medmindre vi *bevidst* lader os involvere i processen med at lære af vore prøvelser gennem udøvelse af tro.

Ældste Neal A. Maxwell fortalte på et tidspunkt om, hvad han havde lært om meningen med lidelser med disse ord:

»Visse former for lidelse kan, hvis de trofast udholdes, være forædlende ...

En del af det at holde trofast ud består i at være sagtnok, midt i trængslerne, til at lære af vores relevante erfaringer. Snarere end blot at passere gennem trængslerne må vi tillade trængslerne at passere gennem os og derved helliggøre os.«¹⁸

Hos dem, der udøver stærk og vedvarende tro på Jesus Kristus og hans løfter, har jeg bemærket et sikkert håb om, at der venter bedre ting forude. Dette sikre håb afstiver os, det giver os den styrke og kraft, vi har brug for til at holde ud.¹⁹ Når vi kan forbinde vore trængsler med en tillid til løftet om, at der er et formål med vores liv på jorden, og *mere specifikt* om den belønning, der venter os på himmelske steder, vil vores tro på Kristus vokse, og vi vil finde trøst for vores sjæl.

Så vil vi kunne se lyset for enden af tunnelen. Ældste Jeffrey R. Holland har

sagt: »Der findes virkelig lys for enden af tunnelen. Det er verdens Lys, den lysende Morgenstjerne, det lys, som aldrig kan formørkes« (Mosi 16:9). Det er selve Guds Søn.«²⁰

Vi kan finde styrke ved at vide, at alle de svære oplevelser i dette liv er midlertidige – selv den mørkeste nat bliver til dagry.

Når alt er forbi, og vi har udholdt alt med tro på Jesus Kristus, har vi løftet om, at Gud »vil tørre hver tåre af [vore] øjne.«²¹

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud vor Fader og hans Søn, Jesus Kristus, lever, og at de holder deres løfter. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Frelseren indbyder os alle til at komme og tage del i hans sonoffer. Når vi udøver tro på ham, vil han løfte og bære os gennem alle vore trængsler og i sidste ende frelse os i det celestiale rige. Jeg opfordrer jer til at komme til Kristus, holde ud i tro, blive fuldkommen gennem ham og have fuldkommen glæde i ham. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Mos 3:16-19.
2. 1 Peter 3:14; fremhævelse tilføjet.
3. Mosi 12:27.
4. Eter 12:19.
5. Se 3 Ne 28:10; se også 2 Ne 31:19-21.
6. L&P 58:2.
7. L&P 136:29.
8. 2 Kor 4:17.
9. Se 2 Kor 11:23-27.
10. Se L&P 121:7-8; 122.
11. Se Mosi 24:12-15.
12. Se 2 Kor 12:7-9.
13. Se Mosi 4:16.
14. Se Eter 12:4.
15. Es 61:1; se også v. 2-3.
16. Matt 11:28.
17. Alma 7:11-12.
18. Neal A. Maxwell, »Trofast udholdenhed«, *Liahona*, apr. 1999, s. 12.
19. Se Eter 12:4.
20. Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 42.
21. Åb 7:17; se også Åb 21:4.

Ældste K. Brett Nattress
De Halvfjerds

Ingen større glæde end at vide, at de ved det

Jeg ved ikke, om der er noget i denne verden, som kunne give større lykke og glæde end at vide, at vore børn kender Frelseren.

Brødre og søstre, jeg har for nylig tænkt over dette spørgsmål: »Hvis alt det, vores børn vidste om evangeliet, kom fra jer – som deres eneste kilde – hvor meget ville de så vide?« Spørgsmålet gælder alle dem, som elsker, vejleder og påvirker børn.

Findes der en større gave, vi kan give vore børn, end at plante et minde dybt i deres hjerte om, at vi ved, at vor Forløser lever? Ved de, at vi ved det? Og vigtigere endnu ved de selv, at han lever?

Da jeg var dreng, var jeg min mors mest besværlige barn at opdrage. Jeg havde overmåde meget energi. Min mor fortæller, at hendes største frygt var, at jeg ikke ville leve længe nok til at blive voksen. Jeg var bare for aktiv.

Jeg husker som dreng, at jeg sad ved et nadvermøde sammen med min familie. Min mor havde lige fået nogle nye skrifter. Disse nye skrifter kombinerede alle standardværkerne i en bog, og i midten var der papir til noter.

Under mødet spurgte jeg, om jeg måtte holde hendes skrifter. Med håbet om at fremme min ærbødighed rakte hun mig dem. Da jeg kiggede i hendes skrifter, opdagede jeg, at hun havde

skrevet et personligt mål i afsnittet med noter. Som forklaring på hendes mål må jeg fortælle jer, at jeg er nummer to ud af seks børn, og mit navn er Brett. Min mor havde kun skrevet et mål med rødt: »Tålmodighed med Brett!«

Lad mig fortælle jer om vores familiestudium, blot som endnu et bevis for at hjælpe jer til at forstå den udfordring mine forældre stod med i vores familie. Hver morgen læste min mor i Mormons Bog for os under morgenmaden. Min storebror, Dave, og jeg sad stille, men uærbødigt. For at være

helt ærlige så lyttede vi ikke. Vi læste det, der stod på æsken med cornflakes.

Til sidst besluttede jeg en morgen at konfrontere min mor. Jeg erklærede: »Mor, hvorfor gør du dette mod os? Hvorfor læser du i Mormons Bog hver morgen?« Jeg kom da med en udtalelse, som jeg skammer mig over. Faktisk kan jeg ikke tro, at jeg sagde det. Jeg sagde: »Mor, jeg lytter *ikke!*«

Hendes kærlige svar var et afgørende øjeblik i mit liv. Hun sagde: »Søn, jeg var til et møde, hvor præsident Marion G. Romney underviste om velsignelserne ved skriftstudium. Under det møde fik jeg et løfte om, at hvis jeg ville læse Mormons Bog for mine børn hver dag, ville jeg aldrig miste dem.« Hun så mig så direkte ind i øjnene og sagde absolut stålsat: »Og jeg vil *ikke* miste dig!«

Hendes ord gennemborede mit hjerte. Til trods for mine ufuldkommenheder var jeg værd at redde! Hun underviste mig i den evige sandhed om, at jeg er søn af en kærlig himmelsk Fader. Jeg lærte, at uanset hvad, så er jeg det værd. Det var et fuldkomment øjeblik for en ufuldkommen, lille dreng.

Jeg er for evigt taknemlig for min engleagtige mor og for alle engle, der elsker børn fuldkomment til trods for deres ufuldkommenheder. Jeg tror fuldt og fast, at alle søstre – jeg vil kalde dem »engle« – er mødre i Zion, uanset om de er gift eller har børn her på jorden.

For mange år siden erklærede Det Første Præsidentskab: »Moderskabet er noget nær det guddommelige. Det er den højeste og helligste tjeneste, noget menneske kan påtage sig. Det sætter hende, der ærer det hellige kald og tjeneste, på niveau med engle.«¹

Jeg er taknemlig for engle overalt i Kirken, der frygtløst og kærligt erklærer evige sandheder for vor himmelske Faders børn.

Jeg er taknemlig for den gave, der hedder Mormons Bog. Jeg ved, at den er sand! Den rummer fylden af Jesu Kristi evangelium. Jeg kender ikke nogen, der flittigt læser i Mormons Bog hver dag med ren hensigt og med tro på Kristus, som har mistet deres vidnesbyrd og er faldet fra. Moronis profetiske løfter frembærer nøglen til at kende sandheden af alt – deriblandt evnen til at skelne og undgå modstanderens bedrag (se Moro 10:4-5).

Jeg er også taknemlig for en kærlig himmelsk Fader og for hans Søn, Jesus

Kristus. Frelseren viste os det perfekte eksempel på, hvordan man lever i en ufuldkommen og uretfærdig verden. »Vi elsker, fordi han elskede os først« (1 Joh 4:19). Hans kærlighed til os kan ikke måles. Han er vores mest tro ven. Hans sved faldt »som bloddråber« for jer og også for mig (Luk 22:44). Han tilgav det, der syntes utilgiveligt. Han elskede den, der syntes umulig at elske. Han gjorde det, intet menneske kunne gøre: Han gav os forsoningen til at overvinde hele menneskehedens overtrædelser, smerter og sygdom.

På grund af Jesu Kristi forsoning kan vi leve med løftet om, at uanset hvad vores kampe måtte være, kan vi altid have håb i ham, »der er mægtig til at frelse« (2 Ne 31:19). På grund af hans forsoning kan vi have glæde, fred, lykke og evigt liv.

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Bortset fra de meget få, som forfalder til fortabelse, er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse, intet frafald og ingen forbrydelse, som er undtaget løftet om fuldkommen tilgivelse. Det er løftet i Kristi forsoning.«²

En af de mest utrolige begivenheder i menneskets historie er Frelserens besøg, hvor han betjente de fordums

beboere på det amerikanske kontinent. Forestil jer, hvordan det må have været at være der. Når jeg har tænkt over hans kærlige og ømme omsorg for de hellige, der var samlet ved templet, har jeg tænkt på hvert eneste barn, som jeg elsker mere end selve livet. Jeg har forsøgt at forestille mig, hvad jeg ville føle ved at se vores små, personligt se Frelseren invitere alle børn til at komme til ham, se Frelserens udstrakte arme, stå, mens hvert barn, et efter et, blidt mærker sårene i hans hænder og fødder og derefter se hver af dem stå og bære vidnesbyrd om, at han lever! (Se 3 Ne 11:14-17; se også 17:21; 18:25). At vores børn ville vende sig og sige: »Mor, far, det er ham!«

Jeg ved ikke, om der er noget i denne verden, som kunne give større lykke og glæde end at vide, at vores børn kender Frelseren, at vide, at de kender den »kilde de kan se hen [til] for at få forladelse for deres synder.« Det er derfor, at vi som medlemmer af Kirken »prædiker om Kristus«, og vi bærer vidnesbyrd om Kristus (2 Ne 25:26).

- Det er derfor, vi beder sammen med vores børn hver eneste dag.
- Det er derfor, at vi læser i skrifterne med dem hver eneste dag.

Af ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

- Det er derfor, at vi lærer dem at tjene andre, så de kan gøre krav på velsignelsen ved at finde sig selv, når de mister sig selv i tjeneste for andre (se Mark 8:35; Mosi 2:17).

Når vi hengiver os til disse enkle anvisninger for at leve som Kristi discipel, giver vi vores børn styrke, kærlighed til Frelseren og guddommelig vejledning og beskyttelse, når de møder modstanderens mægtige vinde.

Evangeliet handler virkelig om den ene. Det handler om ét vildfarent får (se Luk 15:3-7), det handler om én samaritansk kvinde ved brønden (se Joh 4:5-30), og det handler om én fortabt søn (se Luk 15:11-32).

Og det handler om én lille dreng, der kan påstå, at han ikke lytter.

Det handler om os hver især – hvor ufuldkomne vi end er – der bliver et med Frelseren, som han er et med sin Fader (se Joh 17:21).

Jeg vidner om, at vi har en kærlig himmelsk Fader, der kender vores navn! Jeg vidner om, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn. Han er den Enbårne og vores talsmand hos Faderen. Jeg vidner også om, at frelse kommer i og ved hans navn – og på ingen anden måde.

Det er min bøn, at vi vil tilegne vores hjerte og hænder til at hjælpe alle vor himmelske Faders børn til at kende ham og føle hans kærlighed. Når vi gør det, lover han os evig glæde og lykke i denne verden og i den verden, der kommer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Message of the First Presidency«, i Conference Report, okt. 1942, s. 12-13; læst af præsident J. Reuben Clark jun.
2. Boyd K. Packer, »Tilgivelsens herlige morgen«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 20.

Omvendelse: Et glædeligt valg

Omvendelse er ikke blot mulig, den er også glædelig på grund af vores Frelser.

Mine kære brødre og søstre, da jeg var 12 år gammel, boede min familie i Gøteborg, en kystby i det sydlige Sverige. Lad mig lige nævne, at det var hjembyen for vores kære kollega ældste Per G. Malm,¹ som gik bort denne sommer. Vi savner ham. Vi er taknemlige for hans ædle karakter og hans ædle virke og for hans absolut skønne families eksempel. Og vi beder om, at Guds rige velsignelser må blive deres.

For 50 år siden gik vi i kirke i et stort, ombygget hus. Min ven Steffan,² som var den eneste diakon udover mig i grenen, mødte mig en søndag med en vis begejstring. Vi gik ind i et rum ved

siden af kirkesalen, og han trak et stort kanonslag og nogle tændstikker op af sin lomme. I et anfald af ungdommelig brovten tog jeg kanonslaget og antændte den lange, grå lunte. Det var min hensigt at slukke luntten, inden det gik af. Men da jeg brændte mine fingre i forsøget derpå, tabte jeg kanonslaget. Steffan og jeg så på med rædsel, mens luntten fortsatte med at brænde.

Kanonslaget eksploderede, og svovlholdige dampe fyldte rummet og kirkesalen. Vi samlede hurtigt de spredte rester af kanonslaget og åbnede vinduerne i et forsøg på at få lugten væk i et naivt håb om, at ingen ville lægge mærke til det. Heldigvis blev ingen såret, og der skete ingen skade.

Da medlemmerne kom til mødet, bemærkede de den overvældende lugt. Det var svært at undgå. Lugten distraherede fra mødets hellige karakter. Fordi der kun var så få bærere af Det Aronske Præstedømme – og med noget, der kun kan beskrives som åndsfraværelse – omdelte jeg nadveren, men jeg følte mig ikke værdig til at tage den. Da de bød mig nadverbakken, tog jeg hverken brød eller vand. Jeg havde det elendig. Jeg var flov, og jeg vidste, at Gud var utilfreds med det, jeg havde gjort.

Efter kirke bad grenspræsidenten, Frank Lindberg, som var en distingveret, ældre mand med sølvgråt hår, mig om at komme ind på sit kontor. Da jeg havde sat mig, kiggede han venligt på mig og sagde, at han havde bemærket, at jeg ikke havde taget nadveren. Han spurgte hvorfor. Jeg formoder, at han vidste hvorfor. Jeg var sikker på, at alle vidste, hvad jeg havde gjort. Efter jeg havde fortalt ham det, spurgte han mig om, hvordan jeg havde det. Gennem mine tårer fortalte jeg ham ubehjælpssomt, at jeg var ked af det, og jeg vidste, at jeg havde skuffet Gud.

Præsident Lindberg åbnede en slidt Lære og Pagter og bad mig om at læse nogle understregede vers. Jeg læste følgende højt:

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.«³

Jeg vil aldrig glemme præsident Lindbergs medfølelse smil, da jeg kiggede op, efter at jeg have læst. Han fortalte mig noget bevæget, at han følte, at det ville være i orden for mig atter at modtage nadveren. Da jeg forlod hans kontor, følte jeg en ubeskrivelig glæde.

En sådan glæde er en af de naturlige resultater af omvendelse. Det engelske

ord for *omvende* antyder »at opfatte bagefter« og det indebærer »forandring«. På svensk er ordet *omvänd*, som helt enkelt betyder »at vende om«. Den kristne forfatter C.S. Lewis skrev om behovet for forandring og metoden dertil. Han sagde, at omvendelse indebærer »at blive sat tilbage på den rigtige vej. En forkert sum kan bringes i orden,« sagde han, »men kun ved at gå tilbage til du finder fejlen, og derpå begynde forfra fra det punkt, aldrig ved blot at gå videre.«⁴ At ændre vores opførsel og vende tilbage til den »rigtige vej« er et led i omvendelsen, men kun et led. Oprigtig omvendelse indebærer også at vende vores hjerte og vilje til Gud og at afvise synd.⁵ Som der står forklaret i Ezekiel, så omvender man sig, når man »vender om fra ... synd ... øver ret og retfærdighed ... giver tilbage, hvad [man] tog ... og følger livets love uden at øve uret.«⁶

Men selv dette er en ufuldstændig beskrivelse. Den forklarer ikke til fulde den kraft, der muliggør omvendelse, nemlig vor Frelseres sonoffer. Oprigtig

omvendelse må indebære tro på Herren Jesus Kristus, tro på, at han kan forandre os, tro på, at han kan tilgive os og tro på, at han vil hjælpe os til at undgå flere fejltagelser. Denne form for tro gør hans forsoning virksomhedsfuld i vores liv. Når vi »opfatter bagefter« og »vender om« med Frelserens hjælp, kan vi føle håb ved hans løfter og glæden ved tilgivelse. Uden Forløseren forsvinder håbet og glæden, og omvendelse bliver blot en tilpasning af elendig adfærd. Men ved at udøve tro på ham, bliver vi omvendt til hans kraft og vilighed til at tilgive synd.

Præsident Boyd K. Packer bekræftede de håbefulde løfter om omvendelse ved sin sidste generalkonferencetale i april 2015. Han beskrev kraften i Frelserens forsoning til at hele i det, som jeg anser for at være destillatet af den visdom, der er opnået gennem et halvt århundredes apostolsk tjeneste. Præsident Packer sagde: »Forsoningen efterlader ikke nogen spor, ingen beviser. Hvad der er repareret, er repareret ... Den heler blot, og hvad den heler, forbliver helet.«⁷

Han fortsatte:

»Forsoningen, som kan gøre krav på enhver af os, efterlader ingen ar. Det betyder, at lige meget, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, eller hvordan noget er sket, hvis vi virkelig omvender os, så har [Frelseren] lovet, at han vil sone. Og da han sonede, bragte han det i orden ...

Forsoningen ... kan fjerne hver en plet, lige meget hvor vanskelig den er, eller hvor lang tid den har været der, eller hvor mange gange den kommer igen.«⁸

Rækkevidden af Frelserens forsoning er uendelig i bredde og dybde, for jer og for mig. Men den vil aldrig blive påtvunget os. Profeten Lehi beskrev det således, at efter vi »er tilstrækkelig

undervist til« at »kende godt fra ondt,«¹¹ »er [vi] frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død.«¹² Med andre ord er omvendelse et valg.

Vi kan træffe andre valg – og gør det nogle gange. Disse valg virker måske ikke helt forkerte, men de hindrer os i at blive oprigtigt angerfulde, og dermed forhindrer de vores stræben efter oprigtig omvendelse. Vi kan for eksempel vælge at give andre skylden. Som 12-årig i Gøteborg kunne jeg have givet Steffan skylden. Det var ham, der tog kanonslaget og tændstikkerne med i kirke i første omgang. Men at skyde skylden på andre, selv når det er berettiget, gør det muligt for os at undskylde vores opførsel. Ved at gøre det, flytter vi ansvaret for vores handlinger over på andre. Når ansvaret flyttes, formindsker det både vores behov for og vores evne til at handle. Vi gør os selv til ulykkelige ofre, snarere end personer, der kan handle selvstændigt.¹³

Et andet valg, der hæmmer omvendelse, er, at vi bagatelliserer vore fejl. I tilfældet med kanonslaget i Gøteborg blev ingen såret, der skete ingen varige skader, og mødet kunne stadig afholdes. Det ville have været nemt at sige, at der ikke var nogen grund til at omvende sig. Men at bagatellisere vores fejltagelser, selv om de tilsyneladende ikke har nogle umiddelbare konsekvenser, fjerner motivationen til at ændre sig. Denne tankegang hindrer os i at se, at vores fejltagelser og synder har evige konsekvenser.

En anden tankegang er, at vores synder ikke har betydning, fordi Gud elsker os uanset, hvad vi gør. Det er fristende at tro på det, den bedrageriske Nehor belærte folket i Zarahemla om: »At hele menneskeslægten ville blive frelst på den yderste dag, og at de ikke behøvede at frygte og bæve ... og til

sidst ville alle mennesker få evigt liv.«¹⁴ Men denne forførende idé er falsk. Gud elsker os. Men det har betydning for ham og for os, hvad vi gør. Han har givet klare retningslinjer for, hvordan vi bør opføre os. Vi kalder dem for befalinger. Hans godkendelse og vores evige liv afhænger af vores opførsel, herunder vores villighed til ydmygt at søge oprigtig omvendelse.¹⁵

Udover det, så giver vi afkald på ægte omvendelse, når vi vælger at adskille Gud fra hans befalinger. Hvis ikke nadveren var hellig, ville det trods alt ikke have nogen betydning, at lugten fra kanonslaget var forstyrrende for nadvermødet i Gøteborg. Vi bør være forsigtige med at se bort fra syndig adfærd ved at underminere eller afvise Gud, som ophavsmand til sine bud. Ægte omvendelse kræver erkendelse af Frelserens guddommelighed og sandheden af hans sidste dages værk.

Lad os vælge omvendelse i stedet for at komme med undskyldninger. Gennem omvendelse kan vi finde os selv og reflektere over vores handlingers evige betydning, ligesom den fortabte søn i lignelsen.¹⁶ Når vi forstår, hvordan vores synder kan påvirke vores evige lykke, bliver vi ikke blot angerfulde, men vi bestræber os også på at blive bedre. Når vi bliver fristet, bliver vi mere tilbøjelige til stille spørgsmålet, som William Shakespeare formulerede:

»Hvad vinder jeg, hvis jeg får det, jeg søger?

*En drøm, et åndedrag, en skum af flygtig glæde.
Hvem køber et minuts munterhed for at jamre en uge,
eller sælger evigheden for at få et stykke legetøj?»¹⁷*

Hvis vi glemmer evigheden til fordel for et stykke legetøj, kan vi vælge at omvende os. På grund af Jesu Kristi forsoning har vi en chance til. Rent metaforisk kan vi bytte det legetøj, som vi så uklogt købte i første omgang, og atter modtage håbet om evigheden. Som Frelseren forklarede, »for se, Herren, jeres forløser, led døden i kødet; således led han alle menneskers smerter, for at alle mennesker kunne omvende sig og komme til ham.«¹⁸

Jesu Kristus kan tilgive, fordi han betalte prisen for vores synder.¹⁹

Vor Forløser vælger at tilgive på grund af sin uforlignelige omsorg, nåde og kærlighed.

Vor Frelser ønsker at tilgive, fordi det er en af hans guddommelige egenskaber.

Og som den gode hyrde han er, bliver han glad, når vi vælger at omvende os.²⁰

Når vi føler bedrøvelse efter Guds vilje for vores handlinger,²¹ når vi vælger at omvende os, inviterer vi straks Frelseren ind i vores liv. Som Amulek lærte os: »[Gør] dette og [forhærd ikke] hjertet længere; for se, nu er tiden og dagen for jeres frelse, og hvis I derfor vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer.«²² Vi kan

føle bedrøvelse efter Guds vilje for vores handlinger og på samme tid føle glæden ved at have Frelserens hjælp.

Det faktum, at vi kan omvende os, er evangeliets gode nyhed!²³ Skyld kan blive »fejlet bort«.²⁴ Vi kan blive fyldt med glæde, modtage forladelse for vores synder og have fred med samvittigheden.²⁵ Vi kan blive befriet for følelsen af fortvivlelse og syndens bånd. Vi kan blive fyldt af Guds forunderlige lys og »ikke smertes mere«²⁶ Omvendelse er ikke blot mulig, men den er også glædelig på grund af vores Frelser. Jeg kan stadig huske de følelser, der kom strømmende i mig på grenspræsidentens kontor efter episoden med kanonslaget. Jeg vidste, at jeg var blevet tilgivet. Mine skyldfølelser forsvandt, jeg blev i bedre humør, og mit hjerte følte let.

Brødre og søstre, når vi nu afslutter denne konference, inviterer jeg jer til at føle mere glæde i jeres liv: Glæde ved kundskaben om, at Jesu Kristi forsoning er virkelig, glæde over Frelserens kraft, villighed og ønske om at tilgive, og glæden ved at vælge at omvende sig. Lad os følge opfordringen til at »øse vand med glæde af frelsens kilder.«²⁷ Må vi vælge at omvende os, forsage vore synder og vende vores hjerte og vilje til at følge vores Frelser. Jeg vidner om, at han lever. Jeg er et vidne om og en gentagen modtager af hans uforlignelige barmhjertighed, nåde og kærlighed. Jeg beder om, at hans forsonings forløsende velsignelser må blive jeres nu – og igen og igen og igennem hele jeres liv,²⁸ som de har været i mit. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ældste Per Gösta Malm (1948-2016) tjente som generalautoritet og halvfjerdsrer fra 2010 og indtil sin død. Selv om han blev født i Jönköping i Sverige, bosatte han og hustruen, Agneta, sig i Göteborg i Sverige.

Ældste Malm talte også i sin mindeværdige generalkonferencetale i oktober 2010 om erindringer fra Göteborg (se »Hvile for jeres sjæl«, *Liahona*, nov. 2010, s. 101-102).

2. Selv om Steffan ikke er min vens rigtige navn, er historien fortalt med hans tilladelse.
3. L&P 58:42-43.
4. Det græske ord *metanoeo* betyder bogstaveligt talt »at opfatte bagefter« (*meta*, »efter«, antydende »ændring«; *noeo*, »at opfatte«; *nous*, »sindet, sæde for moralsk refleksion«) (se James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible*, 2010, Greek dictionary section, s. 162).
5. Min oversættelse af *omvänd*. Om kan oversættes til »om«. *Vänd* kan oversættes til »vende«.
6. C.S. Lewis, *Den store skilsmisse*, 1946, s. 6. I forordet til bogen skrev Lewis, at nogle prøver at forene himmel og helvede i stedet for at vælge den ene eller den anden. Han siger, at nogle af os tror, at »udvikling eller justering eller finpudsning på en eller anden måde vil vende det onde til det gode ... Denne overbevisning anser jeg for at være en katastrofal fejl ... Vi lever ikke i en cirkel, og hvor alle, hvis de fik tilstrækkelig tid, gradvist ville komme nærmere og til sidst mødes i midten ...

... Jeg tror ikke, at alle, som vælger de forkerte veje, omkommer, men deres

redning består i at blive sat tilbage på den rette vej ... Det onde kan fortrydes, men det kan ikke udvikle sig til det gode. Tiden heler det ikke. Fortryllesen må hæves, lidt efter lidt ... ellers sker det ikke« (s. 5-6).

7. Se Guide til skrifterne, »Omvendelse«.
8. Ez 33:14-15.
9. Præsident Boyd K. Packers vidnesbyrd på et lederskabsmøde i forbindelse med generalkonferencen i april 2015 er ikke udgivet fuldstændigt. Disse bemærkninger er fra mine private noter fra mødet.
10. Boyd K. Packer, »Den store plan for lykke«, *Liahona*, maj 2015, s. 28.
11. 2 Ne 2:5.
12. 2 Ne 2:27.
13. Se 2 Ne 2:26.
14. Alma 1:4. Nehor og hans tilhængere troede ikke på omvendelse (se Alma 15:15).
15. Se Russell M. Nelson, »Guddommelig kærlighed«, *Liahona*, feb. 2003, s. 12-17.
16. Se Luk 15:17; se også v. 11-24.
17. William Shakespeare, *Lucretias Voldførelse*, linje 211-214.
18. L&P 18:11.
19. Se Es 53:5.
20. Se Luk 15:4-7; L&P 18:10-13.
21. Sand omvendelse indebærer »bedrøvelse efter Guds vilje« (2 Kor 7:10). Ældste M. Russell Ballard har sagt: »Frelseren har åbnet en vej tilbage for dem, som er gået vild. Men den er smertefuld. Omvendelse er ikke let, det tager sin tid, en pinefuld tid!« (»Hold pagterne«, *Stjernen*, juli 1993, s. 6). Ældste Richard G. Scott sagde også: »Sommetider er omvendelsens skridt i begyndelsen vanskelige og smertefulde (»Find tilgivelse«, *Stjernen*, juli 1995, s. 78). Mens bedrøvelse efter Guds vilje er en del af omvendelses processen, vil det i sidste ende bringe glæde, når man føler syndsforladelse.
22. Alma 34:31; fremhævelse tilføjet.
23. Se Guide til skrifterne, »Evangelierne«.
24. En 1:6.
25. Mosi 4:3.
26. Mosi 27:29.
27. Es 12:3.
28. Se Mosi 26:29-30. Mens Gud lover at tilgive uden betingelser, så er det at synde bevidst i forventning om, at Frelserens nåde tillader en let omvendelse afskyelig for Gud (se Hebr 6:4-6; 10:26-27). Ældste Richard G. Scott har sagt: »For alle, som ønsker at blive konsekvenserne af fortidens dårlige valg kvit, findes den glædelige nyhed, at Herren skelner mellem svaghed og oprør. Hvor Herren advarer den uomvendte og genstridige om straf, er der altid tale om nåde, når Herren taler om svaghed« (»Personlig styrke gennem Jesu Kristi forsoning«, *Liahona*, nov. 2013, s. 83).

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen, der kan benyttes i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Neil L. Andersen	(35) Omvendelse kommer til flere mennesker, når Kirkens medlemmer rækker ud til dem »som Guds vidner«.
M. Russell Ballard	(90) Da M. Russell Ballard læste Johannes 17 for sin familie i det hellige land, bad han om at blive ét med dem og med Faderen og Sønnen.
W. Mark Bassett	(52) Som dreng forsøgte W. Mark Bassett og hans bror at fjerne metalbånd rundt om den forseglede del af en model af guldpladerne.
Jean B. Bingham	(6) Jean B. Bingham og en gruppe unge piger havde roet i kano mod vinden, men da vinden skiftede retning, fik de sat sejl op. En pige kører på cykel hen til et hus med »gyldne vinduer« og ser, at hendes eget hus også har gyldne vinduer. Mennesker nægter at anerkende udviklingen hos en ung mand med succes.
D. Todd Christofferson	(48) Helen Keller føler stor glæde, da hendes lærer hjælper hende med at forstå, hvordan ord virker.
Carl B. Cook	(110) Da Carl B. Cook overvejer en opgave, som hans tipoldefar fik fra profeten Joseph Smith, får han bekræftelse på, at hans nye kirkeopgave kommer fra Gud. Et nyt medlem vokser i tro og overvinder sin frygt for at undervise i Primary.
Quentin L. Cook	(40) Quentin L. Cook opnår en forståelse af, hvorfor hans far betragter en elmast som en velsignelse og ikke en anstødssten midt i en flot udsigt.
J. Devn Cornish	(32) En hospitalslæge ændrer J. Devn Cornishs liv ved at fortælle ham, at han vil blive en fremragende læge.
LeGrand R. Curtis jun.	(68) Parley P. Pratt og fire andre mænd opnår vidnesbyrd om Mormons Bog. LeGrand R. Curtis jun. opnår et vidnesbyrd om den som teenager.
Dean M. Davies	(93) Dean M. Davies lærer gennem Helligånden, at medlemmerne i en menighed, hvor han er på besøg, er kommet til nadvermødet for virkelig at tilbede.
Henry B. Eyring	(75) Den unge Henry B. Eyrings far og præstedømmeledere får ham til at hæve blikket og giver ham selvtillid. (99) Som ung kunne Henry B. Eyring ikke se timingen af Herrens hensigt med at opbygge sit rige.
Robert D. Hales	(22) Mens Elie Wiesel er ved at komme sig efter en hjerteoperation, spørger hans barnebarn, om det vil gøre mindre ondt, hvis han elsker sin bedstefar mere. En hengiven ægtemand klæder sin hustru på om søndagen og forbereder hende til at gå i kirke.
Jeffrey R. Holland	(61) Hjemmelærere går glip af en mulighed for at hjælpe en søster, hvis kælder er oversvømmet. En hjemmelærer betjener en far, hvis søn døde i en ulykke.
Peter F. Meurs	(85) Peter F. Meurs mærker som 5-årig Helligåndens beroligende indflydelse, da hans far velsigner nadveren.
Thomas S. Monson	(78) Et kirkemedlem, som har holdt visdomsordet, beder om og modtager styrke til at klatre op ad et reb på en skibsside og komme op på dækket. (80) En ung mand genkender sandheden i frelsesplanen ved verdensudstillingen i 1964, da han har set Kirkens film Menneskets søgen efter lykke.
K. Brett Nattress	(119) K. Brett Nattress lærer fra sin mor, at vor himmelske Fader elsker ham trods hans ufuldkommenheder som barn.
Russell M. Nelson	(81) Efter en gruppe fordrevne hellige tilbringer en »hyggelig aften« i kulden, observerer Eliza R. Snow, at »hellige kan være glade under alle omstændigheder.« Kirkens medlemmer overvinder prøvelser, fristelser og »det naturlige menneske« ved at fokusere på de glæder, der kommer ved at efterleve evangeliet.
Bonnie L. Oscarson	(12) En søster i Mexico får tilstedeværelsen i sin søndagsskoleklasse til at vokse. En mor vaccinerer sine børn mod negative indflydelser uden for hjemmet.
Ronald A. Rasband	(113) Ronald A. Rasband rådgiver en ven, som oplever en »troskrise«. Ældste Ronald A. Rasbands forfædres tro forblev stærk trods vanskeligheder og hjertesorg. Ronald A. Rasband er sen til at reagere på en besvaret bøn, indtil han får en påmindelse fra skriften.
Linda S. Reeves	(88) Boyd K. Packer vidner om, at hans synder er forsvundet gennem omvendelse og Frelserens forsoning. Et medlem, en missionær og en nyomvendt finder glæde og fred gennem oprigtig omvendelse.
Dale G. Renlund	(121) Som dreng oplever Dale G. Renlund glæde efter at have bekendt til sin grenspræsident, at han har fyret et kanonslag af i kirken.
Evan A. Schmultz	(116) Et kirkemedlem, hvis familie dør i en brand, holder sine pagter og udøver tro på, at han vil blive genforenet med sin familie.
Carole M. Stephens	(9) En ung kvinde med en bipolar diagnose finder styrke til at vidne om Frelseren og hans forsoning.
Gary E. Stevenson	(44) Den 12-årige Mary Elizabeth Rollins læser og opnår et vidnesbyrd om Mormons Bog. Da Gary E. Stevenson som missionær vidner om Mormons Bog, modtager han et vidnesbyrd om dets sandhed.
Juan A. Uceda	(30) Vor himmelske Fader besvarer Juan A. Ucedas desperate bøn og redder ham, da han træder ved siden af på en bjergsti på sin mission.
Dieter F. Uchtdorf	(15) En pige opfordrer sin bedstemor til at »lytte bedre«! En mor beder om, at hendes fortabte datter vil vende tilbage til Herren. To missionærer opnår succes efter at have banket på hver eneste dør i en fireetagers ejendom. (19) Efter megen tid, tålmodighed, håb, tro, opmuntring fra sin hustru og mange liter sukkerfri sodavand lærer Dieter F. Uchtdorf at bruge en computer. (71) Et tidligere medlem af Kirken vender tilbage til troen takket være venner, Helligånden og trækket fra den gode Hyrde.
Kazuhiko Yamashita	(55) Kazuhiko Yamashita bliver som missionspræsident velsignet ved at kende en missionær, der er »ambitiøs for Kristus«.

Nedenfor: Ældste Neil L. Andersen besøger Rarotonga; ældste Quentin L. Cook mødes med El Salvadors præsident; ældste Jeffrey R. Holland lytter under en konference om religiøs forfølgelse på Windsor Castle i England.

Herover, fra toppen: Præsident Dieter F. Uchtdorf og hans hustru Harriet møder sidste dages hellige ved genindvielsen af templet i Freiberg i Tyskland; ældste Gary E. Stevenson og andre kirkeledere mødes med ledere fra det offentlige i Vietnam; præsident Russell M. Nelson og ældste M. Russell Ballard opmuntrer ofre for oversvømmelser og frivillige i Louisiana.

Profeter og apostle virker

Profeter og apostle forsætter med at virke over hele verdenen (se L&P 107:23). Her er en kort opsummering af deres aktiviteter siden sidste generalkonference:

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, gav håb til medlemmer i byer, som for nyligt var ofre for terrorangreb i **England, Frankrig og Belgien**, under sit besøg i maj 2016. Han besøgte flygtninge, besøgte tempelgrunden for templet i Paris i Frankrig (som næsten er færdigbygget) og deltog i dannelsen af den første stav i **Tjekkiet**. I juli rejste han til **Italien** og gav en check på 3 millioner dollars fra Kirkens fond til flygtningehjælp og besøgte en flygtningelejr i **Grækenland**. I september besøgte han medlemmer i **Rumænien, Moldova, Slovakiet, Norge og Tyskland**, hvor han genindviede templet i Freiberg. Han sagde at evangeliet bringer håb til folk, hvor end de er, og at der blandt medlemmer »er en virkelig følelse af at være brødre og søstre i Kirken.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum præsiderede over stavs-konferencen i Moskva i Rusland i juni, mens andre stave samledes i Saratov og Skt. Petersborg i **Rusland**. Han mødte også medlemmer i **Letland, Estland og Ukraine**.

I juni i **England** fortalte ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum medlemmerne i det britiske parlament, at religionsfrihed giver kirker over hele verden mulighed for at gøre godt. »Vi ønsker at alle indbyggere på jorden kan have velsignelserne ved religionsfrihed,

og vi er langt fra det på dette tidspunkt», sagde han.

På en konference for religiøs forfølgelse og tvungen migration afholdt på Windsor Castle i **England** i september, sagde ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, at man kan lære meget fra de tidlige sidste dages hellige pionerers oplevelser, som kan hjælpe nutidige flygtninge med at hæve sig over deres omstændigheder. »Når det er muligt, bør vi lette og bevare flygtninges unikke identiteter og fremhæve historier fra deres fortid«, sagde han.

I **Spanien**, herunder **De Kanariske Øer**, og i **Portugal** inviterede ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, medlemmer, missionærer og ledere til at opmuntre de mindre aktive til at komme tilbage til Kirken.

Eftersom **Vietnam** gav Kirken hel og officiel anerkendelse i juni, mødtes ældste Quentin L. Cook og ældste Gary E. Stevenson, begge fra De Tolv Apostles Kvorum med repræsentanter fra landet og drøftede Kirkens historie og udvikling. De drøftede også, hvordan Kirken bidrager med sociale og velgørende projekter og hjælper de fattige og dårligt stillede. De præsiderede også over møder i **Guam**, **Mikronesien** og **Japan**.

I juni blev Brisbane i **Australien** og **Cookøerne** velsignet med et besøg af ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum. Ældste Andersen besøgte også øen **Rarotonga** og blev den første apostel til at sætte fod på øen **Mangaia**.

I **Colombia**, **Peru** og **Ecuador** ændrede ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum i juni sit program for at besøge dem, som stadig var ved at komme sig over et massivt jordskælv. Han delte et budskab af kærlighed fra præsident Thomas S. Monson og

forsikrede de jordskælvstrætte medlemmer om, at de ikke var glemt.

I august i **Guatemala** bemærkede ældste Quentin L. Cook en støt stigning i slægtsforskning og tempeltjeneste og sagde, at dette var et tegn på medlemmernes tro.

Da Tongas konge og dronning blev budt velkommen til Kirkens Polynesiske kulturcenter i **Hawaii i USA** i juni, kom ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum med indledningsbemærkninger om vigtigheden af familieband.

Præsident Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste M. Russell Ballard besøgte ofre for oversvømmelser i august og september i **Louisiana i USA**, mens frivillige Hjælpende Hænder hjalp med oprydningen af beskadigede hjem. Ældste Ballard bemærkede, at mere end 11.000 frivillige var kommet fra 13 stater.

Op i september ved et verdensomspændende foredrag for unge voksne, som blev sendt fra **Washington D.C. i USA**, sagde ældste Cook: »Vi skal ikke frygte, selv i en farlig og urolig verden.« Han rådede unge voksne til at sætte retfærdige mål og have en plan for at opnå dem og ikke undervurdere deres egne talenter og evner. Han opfordrede dem også til at overveje deres brug af de sociale medier. Han sagde: »Vi hører meget om at være autentisk på de sociale medier, men at være oprigtigt kristuslignende er et vigtigere mål end at være autentisk.«

Opdateret information om disse kirkelederes virke kan findes på deres respektive Facebook-sider og på **prophets.lds.org**. ■

152 fungerende templer

Kirken har nu 152 templer i funktion over hele verden. Nyligt indviede eller genindviede templer inkluderer **templet i Philadelphia i Pennsylvania** (i USA), indviet den 18. september 2016, **templet i Freiberg i Tyskland**, genindviet den 4. september 2016 og **templet i Sapporo i Japan**, indviet den 21. august 2016.

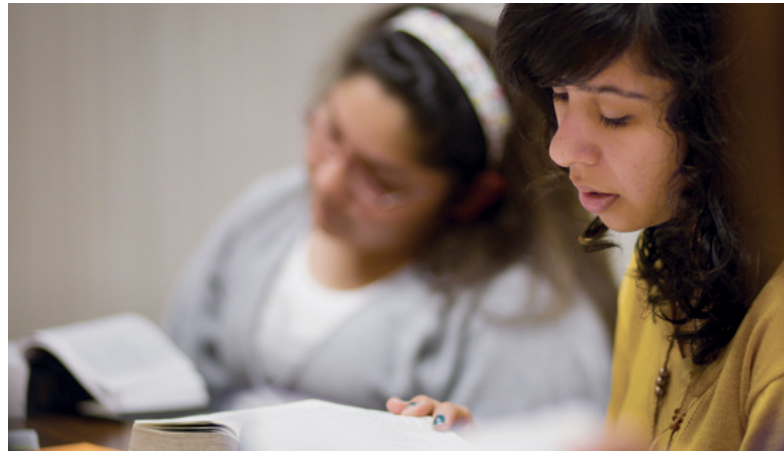
Niogtyve yderligere templer er under opførelse eller renovation eller er blevet bekendtgjort. Indvielser planlagt for den nærmeste fremtid inkluderer **templet i Fort Collins i Colorado** (16. oktober 2016), **templet i Star Valley i Wyoming** (30. oktober 2016) og **templet i Hartford Connecticut** (20. november 2016). Alle templerne ligger i USA.

Forsvar af religionsfrihed

Sidste dages hellige bør være involveret »på en konstruktiv måde, i den afgørende kamp for religionsfrihed«, sagde ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum ved en konference for religionsfrihed i Texas i USA i september 2016. »Bogstaveligt alle, fra børnehavebørn til rækken af fagfolk og mødre og fædre og venner og naboer kan og må forstå, hvad religionsfrihed er, og hvorfor det er vigtigt.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum talte også i forsvar af religionsfrihed ved en patriotisk gudstjeneste i Utah i USA i juni. Han sagde: »På det sidste er det blevet populært at argumentere for, at religionsfrihed kun handler om retten til at tilbyde snarere end retten til frit at udøve din tro i dit daglige liv.« Han opfordrede folk, der tror, til at forsvare religionsfrihed ved at blive oplyst, tale højt ved og blive involveret i kulturelle, borgerlige og politiske organisationer og begivenheder.

Kirkeledere har adskillige gange talt om emnet religionsfrihed, holdt taler og deltaget i konferencer i Australien, Brasilien, Mexico og Storbritannien og forskellige steder i USA. Find deres taler om religionsfrihed, og hvad du kan gøre for at beskytte det, ved at besøge **religiousfreedom.lds.org**. Noget af indholdet er specifikt møntet på USA, men principperne kan tilpasses til andre lande. ■

Evangelisk mesterlære

I verden i dag med øjeblikkelig information på internettet er unge ikke længere isoleret fra folk, der angriber Kirken. Et nyt initiativ kaldet Mesterlære hjælper seminarlever med at udvikle en dybere forståelse af evangeliets lære og øger deres tro på Jesus Kristus.

Eleverne lærer også, hvordan de skal reagere på vanskelige spørgsmål og problemer ved at handle i tro, undersøge begreber og spørgsmål ud fra et evigt perspektiv og søge yderligere kundskab gennem guddommeligt angivne kilder.

I en tale til ansatte i seminar og institut sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum angående mesterlære: »Dette initiativ er inspireret og aktuelt. Det vil have en vidunderlig indflydelse på vore unge.«

Hovedformålene for mesterlære er at hjælpe eleverne med:

1. At opnå åndelig kundskab
2. At mestre evangeliets lære og de skriftsteder, hvori læren fremgår.

Ved at tilføje til, hvad der tidligere blev opnået gennem mesterskriftsteder, er dette en mere dybdegående indsats, der gør det muligt for eleverne at styrke deres omvendelse og forpligtigelse som Jesu Kristi disciple, finde beskyttelse mod modstanderens indflydelse og velsigne andre.

Hjælpekilder til mesterlære kan findes på **lds.org/si/seminary/manuals**. ■

»Jesus Kristus, vor Frelser, er afgørende for planen. Uden hans sonoffer ville alt være tabt. Det er imidlertid ikke nok blot at tro på ham og hans mission. Vi er nødt til at arbejde og lære, søge og bede, omvende og forbedre os. Vi må kende Guds love og efterleve dem. Vi må modtage hans frelsende ordinancer.«

Præsident Thomas S. Monson, »Den fuldkomne vej til lykke«, *Liahona*, nov. 2016, s. 80-81.

Se hen til Gud og lev, af Ben Hammond

Se 4 Mosebog 21:4-9; Alma 33:18-22. De, som så mod Moses og kobberslangen, et symbol på Guds Søn, blev helbredt.

»Vi er velsignet med at *have* sandheden. Vi har et mandat til at *fortælle om* sandheden,« sagde præsident Thomas S. Monson ved Kirkens oktoberkonference 2016. »Lad os *efterleve* sandheden, så vi kan være værdige til alt det, Faderen har beredt for os. Han gør intet, der ikke er til gavn for os. Herren har sagt til os: »Dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.««

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

